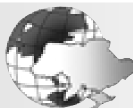
ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

№ 105 (4605) СЕРЕДА, 10 ЧЕРВНЯ 2009 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

У НОМЕР:

Хочуть тимчасово заборонити збільшувати податки

До розкладу засідань цього пленарного тижня включено майже 90 питань, — про це заявив на вчорашній погоджувальній нараді керівників депутатських фракцій і комітетів Голова Верховної Ради Володимир Литвин.

Насамперед, зазначив він, треба визначитися із датою розгляду основних напрямів бюджетної політики. Так, учора депутати мали розглянути зміни до деяких законодавчих актів «Щодо зняття мораторію на отримання заробітної плати у виконавчому провадженні» (стосовно підприємств паливно-енергетичного комплексу), законопроект про захист професійної діяльності журналістів, а також засади внутрішньої і зовнішньої політики.

СТОР. 2

Дива не сталося

Підбито підсумки виборів у Європарламент. Громадяни 27 країн — членів ЄС обирали партії, що визначають політичний курс Європи. Несподіванка навіть для багатьох експертів: на дільниці прийшли 43,5% виборців — менше, ніж п'ять років тому.

Майже в усіх країнах ЄС перемогли консерватори, а ліберали та соціалісти набрали менше голосів, ніж на минулих виборах. «Успіх» відзначають націоналісти, ультраправі та інші країні багатьох європейських країн.

СТОР. 6

Аварія на шахті імені Скочинського в Донецьку: шестеро гірників загинули, пошуки сімох тривають

На подвір'ї шахти — десятки автобусів гірничорятувальної служби і карет «швидкої». Вихід зі ствола обступили родичі та знайомі шахтарів. Чекають, коли на-гора вийде чергове відділення гірничорятувальників. У воротах з'являються люди з ношами. На них — укритий ковдрою гірник. Обличчя брудне від вугільного пилу, одразу й не впізнати. Але живий! У натовпі чути стогін і плач. Ноші ставлять до салону «швидкої», автомобіль обступили люди, вони намагаються зазирнути крізь затемнені вікна. «Швидка» від'їжджає.

Чоловік із триденною щетиною на щоках сидить просто на траві. «У мене брат там», — каже він, ковтаючи воду із пляшки. І махає рукою: мовляв, нічого більше не скажу. Поруч — батько й мати, котрі чекають на сина, який працює десять років. Шахта імені Скочинського вважається вугільним підприємством із гарною зарплатою — в середньому чотири тисячі гривень. Тому молодих хлопців тут вистачає. Люди в куртках із написом «психолог МНС» пильно вдивляються у натовп, вихоплюючи поглядом людей, яким потрібна допомога. У затінку дерев — жінка середніх років із цигаркою в руках. Цигарка гасне, жінка її знову запалює і... забуває. «Живий він, дістали й до лікарні повезли», — каже стиха комусь у телефонну трубку. Наче соромиться ділитися радістю, коли сусіди не дочекалися сина, чоловіка, батька.

СТОР. 4

Фото Ігоря ТКАЧЕНКА (Укрінформ).

НАМ ПРО НАС

Серйозна, правдива, об'єктивна

Передплачую «Голос України» з 1993 року і до сьогодні. Газета повною мірою відбиває весь спектр суспільного і політичного руху в нашій державі. З неї довідуюся про проблеми виховання дітей у родині, про політику і реформи, знаходжу в ній необхідні юридичні консультації і повчальні поради.

«Голос України» — цікава, правдива та об'єктивна газета, тому ні на яке інше видання її не проміняю!

Микола СМЕТАНА.

Понорниця Коропського району Чернігівської області.

КУПУЙ УКРАЇНСЬКЕ!

«Слов'янські шпалери» несуть красу у світ

Які шпалери найкращі? З цим запитанням найчастіше споживач приходить у спеціалізований магазин. Вибрати сьогодні можна будь-що на різний смак. Але якщо створювач свого родинного затишку схоче мати надійне, якісне, красиве покриття для стін, він може не вагатися: «Слов'янські шпалери», що виробляються в Корюківці Чернігівської області й нині набули популярності у багатьох країнах, йому стануть у добрій пригоді.

СТОР. 17

ПОДІЇ

Міліція охоронятиме Полтавську битву від провокацій

Забезпечувати порядок під час святкування 300-річчя Полтавської битви, що відбудеться 27 червня, будуть 700 співробітників Головного управління Міністерства внутрішніх справ у Полтавській області.

«Є оперативна інформація про те, що до нас приїдуть козаки з Києва і десь 600 з Кубані, які можуть влаштувати провокації. Деякі політичні сили запросили ультраугруповання», — заявив начальник ГУ МВС у Полтавській області Михайло Цимбалюк. За його словами, вже нині працівники міліції та СБУ проводять роботу з лідерами радикально налаштованих організацій, щоб запобігти провокаціям під час урочистостей. Він підкреслив, що міліція області обійдеться без залучення додаткових сил з інших областей. Однак буде запроваджено нові сучасні засоби відеоспостереження у велелюдних місцях міста.

ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ НА 18-Й СТОР.

Газифіковано ще одне село на Житомирщині

У Суховолю, що в Новоград-Волинському районі Житомирської області, прийшов природний газ. На газифікацію села було витрачено більше мільйона гривень, у тому числі 230 тисяч — це кошти населення. Специфіка цього віддаленого села в тому, що підвідний газопровід прокладали з сусідньої Рівненської області, тому все доводилося погоджувати з Рівнегазом. Тепер у Новоград-Волинському районі блакитним паливом користуються мешканці 20 сіл.

Як запевняють у райдержадміністрації, незабаром газ прийде ще в 16 населених пунктів. Бажання людей мати комфортні умови проживання переважає над побоюванням, що тарифи стануть надто високими, **повідомляє наш власний кореспондент у Житомирській області Олексій КАВУН.**

Шановні читачі!

Триває передплата на друге півріччя 2009 року. Ви маєте можливість передплатити «Голос України» й одержувати свою газету українською або російською мовами з 1 липня.

Передплатна вартість 5-разового випуску на тиждень (крім неділі та понеділка) за індексами 40224 — українською та 40223 — російською мовами для індивідуальних передплатників становить 10,00 грн. на місяць, а на півроку — 60,00 грн.

Передплатна вартість 3-разового випуску на тиждень (у вівторок, четвер і п'ятницю) за індексами 08775 — українською та 08337 — російською мовами для індивідуальних передплатників становить 6,00 грн. на місяць і 36 грн. — на півроку.

Для підприємств, установ та організацій передплатна вартість за індексами 60955 — українською та 60997 — російською мовами становить 30,00 грн. на місяць.

У зазначені суми входить вартість оформлення передплати і доставки газети.

Надсилайте до редакції копії квитанцій на піврічну передплату п'ятиразового випуску — і ви станете учасником розіграшу купи грошей (3000, 2000 і 1000 гривень) та подарунків.

Передплату на парламентську газету «Голос України» українською або російською мовами можна оформити в будь-якому відділенні поштового зв'язку міста, району, селища міського типу чи села або в листоноші.

«Голос України» чекає своїх читачів і прихильників.

КОРОТКО

❐ Збройний напад у Києві: директору фірми «Фармак» стріляли в спину. Поранену жінку госпіталізовано, й на даний час, за попередніми даними, отримані нею рани не становлять загрози життю *(УНІАН).*

❐ Інфляція в Україні у травні сповільнилася до 0,5%.

❐ У Львові відбувся Всеукраїнський семінар виробників продукції протипожежного призначення.

(За повідомленнями Укрінформу.)

Хочуть тимчасово заборонити збільшувати податки

ПОГОДЖУВАЛЬНА РАДА

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Сьогодні, повідомив Голова Верховної Ради, парламентарії мають розглянути питання ратифікації, зокрема угоду між Україною та Великою Соціалістичною Народною Лівійською Арабською Джамагирією про передачу засуджених осіб. Крім того, за його словами, потребує внесення до порядку денного та прийняття рішення низка законопроектів, серед яких — про безплатну правову допомогу, зміни до деяких законів щодо зайнятості громадян, які мають у власності (користуванні) земельну ділянку і про систему оподаткування (щодо тимчасової заборони збільшення податків та зборів), до Закону «Про банки і банківську діяльність» (стосовно забезпечення прав вкладників комерційних банків), а також проект постанови про забезпечення безперешкодної діяльності засобів масової інформації у передвиборний період 2009 року.

До порядку денного четверга внесено зміни до Бюджетного кодексу України, проект про засади запобігання і протидії корупції, а також першочергові заходи щодо запобігання впливу світової фінансової кризи на хлібопекарську галузь. Крім того, до порядку денного буде запропоновано включити програму діяльності Кабінету Міністрів «Подолання впливу світової фінансово-економічної кризи та поступальний розвиток» тощо.

А в п'ятницю, зазначив Володимир Литвин, народні депутати мають заслухати звіти двох тимчасових слідчих комісій.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Народні депутати Олександр Єфремов (Партія регіонів) та Іван Кириленко (БЮТ).

Перший заступник лідера Партії регіонів Олександр Єфремов заявив, що регіонали наполягають на тому, щоб усі закони, зокрема стосовно бюджету, виконувалися. Крім того, на його переконання, невирішеними залишилися проблеми у хімічній галузі. Стурбовані регіонали і неузгодженими діями Президента та прем'єра.

Нині, заявив лідер комуністів Петро Симоненко, мають бути чіткі заходи щодо захисту внутрішнього ринку. Водночас, за його словами, має бути продовжений мораторій на продаж землі, підтримку стратегічних підприємств і чітка відповідальність банків. Також, на його переконання, треба повернути у державну власність низку підприємств, зокрема Коростенський фарфоровий завод.

Лідер Блоку Литвина Ігор Шаров запропонував відтермінувати розгляд змін до кодексів щодо запровадження відповідальності за приниження гідності українського народу.

А лідер фракції БЮТ Іван Кириленко закликав колег перенести розгляд діяльності уряду на наступний тиждень, а всі законопроекти стосовно місцевого самоврядування розглянути в один день. Іван Кириленко повідомив, що найближчим часом бютівці внесуть свій проект змін до Конституції. У ньому, зокрема, передбачено судову реформу, делегування повноважень центру місцевому самоврядуванню, чіткий розподіл між гілками влади і парламентська форма правління.

Наталя ЯРЕМЕНКО.

ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Засідання Верховної Ради розпочалося у вівторок о 16-й годині, проте парламентарії відмовилися продовжити свою роботу до 19-ї години. За це рішення проголосували лише 173 депутати. Водночас 180 депутатів проголосували за розгляд законопроектів за скороченою процедурою. Обурений Голова Верховної Ради Володимир Литвин звернувся до залу із запитанням, а «навіщо приймали рішення працювати цього тижня». «Давайте або працювати, або закриємо Верховну Раду», — сказав він.

БЮТ та Партія регіонів не збиралися об'днуватися...

...задля подолання економічної кризи. Так прокоментував зрив домовленностей про створення коаліції між двома мегафракціями Голова Верховної Ради Володимир Литвин на вчорашньому брифінгу. Політичні сили, на його переконання, не змогли поділити країну, а тепер звинувачують одна одну.

«Сьогодні є очевидним, що ніхто не збирався здійснювати практичну роботу для того, щоб підтримати країну і людей, поєднавши зусилля. Бо в процесі взаємних звинувачень у розвалі домовленностей не фігурує жодного питання економічного або соціального плану. А виключно йдеться про те, що домовленості йшли до останнього у плані пошуку гарантій від взаємної зради», — переконаний глава парламенту.

Відповідаючи на запитання про те, що після зриву домовленостей БЮТ почав відхрещуватися від авторства опублікованих змін до Конституції (вчора Іван Кириленко заявив, що опублікований в Інтернеті проект змін до Конституції розробляли не представники БЮТ), Володимир Литвин заявив: проект Основного Закону, опублікований у ЗМІ, таки був узгоджений між БЮТ і ПР — і «це правда, яку знають всі». Щоправда, після «витоку документа у ЗМІ», Блоку Литвина висунули претензії у «зливі» інформації.

Проект Конституції, на переконання Володимира Литвина, з юридичної точки зору «був виписаний бездоганно». «Мені сказали: «Ви можете з ним ознайомитися, але жодної зміни, жодної коми внести не можна, бо все узгоджено», — зазначив глава парламенту і додав, що після ознайомлення з нормами про обрання Президента в парламенті і пролонгацію повноважень парламенту розповів ініціаторам: «вони мають усвідомлювати, що їздитимуть лише безмежним простором Радянського Союзу, оскільки до цивілізованої Європи їх не пустять».

На запитання, наскільки комфортно йому перебувати у коаліції, якщо партнери «м'яко кажучи, були не дуже чесними», коли без участі його фракції розробляли зміни до Конституції, Литвин відповів: «Комфорту мало, і сьогодні є актуальним питання про мораль, але в українській політиці така категорія відсутня. Але треба разом подумати, як діяти в цій ситуації». А гучний вихід із коаліції, на його переконання, не привів би до жодних наслідків.

Голова Верховної Ради спрогнозував: парламент шостого скликання не встигне внести зміни до Конституції до президентських виборів, якщо «дотримуватиметься Регламенту».

Вл. інф.

Дві заяви, які здивували країну

Віктор Янукович: треба радитися з народом

Лідер Партії регіонів після молитви у Трапезному храмі Києво-Печерської лаври зробив сенсаційну заяву: «У ході переговорів для мене стало очевидним, що навіть при готовності всіх учасників до серйозних компромісів широка коаліція зіткнеться з низкою проблем, які швидко вирішити не вдасться. Я розумів політичну ціну зусиль, які треба буде зробити, для всіх учасників процесу. Розумів, що і новому урядові, і новій коаліції потрібен буде час. Але наближення президентських виборів позбавляє сенсу створення нового уряду. Кількох місяців, які відділяють Україну від президентських виборів, просто не вистачило б, щоб розпочати справді ефективну антикризову діяльність».

Віктор Янукович підтвердив, що під час політичних консультацій розглядалися шляхи внесення змін до Конституції, які передбачали вибори Президента в парламенті та продовження на певний термін повноважень Верховної Ради. Це було необхідно, підкреслив політик, для того, щоб дати новій коаліції і новому уряду час для реалізації програми відродження економіки.

«Однак ці зміни треба було вносити дуже швидко, — наголосив лідер Партії регіонів. — Це означало, що треба відмовитися від широкого їх обговорення в обстановці відкритості й прозорості. А такий шлях — це крок назад від демократії. Треба завжди радитися з народом».

Віктор Янукович підкреслив, що не має наміру політизувати переговори чи їх провал для досягнення короткотермінових політичних дивідендів. Ці консультації він назвав такими, що дали багато на перспективу. «Пройдений шлях до об'єднання залишається нашим спільним надбанням. Це той безцінний вантаж, який ми беремо з собою, продовжуючи рух уперед. Ми обов'язково використаємо його. Це відбудеться одразу після президентських виборів», — підсумував політик.

Юлія Тимошенко: іду на президентські вибори

Після цього зі зверненням виступила Прем'єр-міністр Юлія Тимошенко: «Саме у цей важливий день я вірила, що відбудеться єднання всіх політичних сил України задля однієї мети — захисту вас, ваших дітей та країни від глобальної світової біди: від вбивчої фінансово-економічної кризи».

«Переговори йшли надзвичайно важко, але — все-таки йшли! — продовжила Ю. Тимошенко. — На жаль, сьогодні Віктор Янукович поставив на них крапку. Він в односторонньому порядку, нікого не попередивши, вийшов із переговорного процесу, зробив гучну політичну заяву, поставивши, власне кажучи, хрест на об'єднанні, на шансі для України».

Юлія Тимошенко так само не поставила крапку на можливості втілення в життя ідей широкої коаліції, припустивши, що «відразу після президентських виборів ми це обов'язково зробимо — змінимо Конституцію на краще». Однак вона підкреслила, що в завершених у неділю переговорах не йшлося ані про продовження повноважень Верховної Ради, ані про однозначне обрання Президента в парламенті, ані про будь-які заходи щодо обмежень свободи слова. «Проти подібних змін категорично й відразу виступила наша політична сила, а так само і Блок Литвина, і блок «Наша Україна—Народна самооборона», — наголосила Юлія Тимошенко. З її точки зору, всі ці розмови велися «задля дискредитації переговорного процесу, який і так проходив складно, дуже важко і тяжко».

Однак, попри те, що широка коаліція провалилася, лідерка БЮТ не має наміру опускати руки. «Якщо чоловікам не вистачає мужності, відповідальності, не вистачає гідності і честі, то мені всього цього вистачить, — сказала вона. — Саме тому і саме зараз, щоб довести, що ви недарма стояли на всіх майданах, вулицях та площах країни я заявляю, що іду на президентські вибори і переможу!»

Коментар відділу з парламентських питан

Сталося те, чого майже ніхто не чекав: переговори про формування широкої коаліції зазнали невдачі. Партія регіонів зупинилася за крок до межі. Що вплинуло на позицію регіоналів, точніше, на їхнього лідера Віктора Януковича, — невідомо. Оглядачі губляться в здогадах. Понад те, його крок став несподіваним і для багатьох відомих членів ПР, прихильників «ширки».

Розгублений вигляд мала і прем'єр Юлія Тимошенко. Адже відмова Віктора Януковича продовжити переговори сталася тоді, коли більшість фракції БЮТ майже вдалося вмовити піти на цей союз. Вона навіть спробувала спростувати і факт оприлюдненого проекту Конституції, і навіть спробу обрати Президента в парламенті. Так, заради того, щоб стати «канцлером» України, Юлія Тимошенко «забула» навіть свої звинувачення, висунуті на адресу уряду Януковича. Але...

Схоже, все-таки взаємна недовіра і підштовхнула регіоналів до того, що сталося. Недовіру породило бажання бютівців не продовжувати повноваження нинішнього складу парламенту до 2014 року. З другого боку, і «Голос України» писав про це, наші співвітчизники не змирилися б із тим, що в них дві політичні сили хотіли забрати право впливати на владу за допомогою виборів. І це також зіграло роль у зриві переговорів між БЮТ і Партією регіонів.

Зрозуміло, народ делегує певні права своїм обранцям, коли на перегонах голосує за певні партії чи блоки. Однак суспільство не делегувало їм повноважень мало не кожної каденції переписувати Основний Закон під себе. Треба, врешті, парламентаріям зрозуміти: вони — не господарі життя, а слуги народу, які мають дослухатися до думки громадськості, втілювати в закони те, що обіцяли, коли йшли на вибори.

І ще один висновок: парламент, обраний за закритими списками, не консолідує суспільство, а консервує старі проблеми, породжує нові і не сприяє розвитку країни. А тому передусім народним обранцям треба змінити виборчу систему, повернути народові право голосувати не за «кота в мішку», а за конкретного депутата. З якого, врешті-решт, виборці мають право і спитати за його роботу.

Термін повноважень не залежить від виду виборів

Термін повноважень депутатів місцевих рад і сільських, селищних, міських голів становить відповідно 5 і 4 роки, незалежно від того, на яких виборах вони були обрані.

Згідно з оприлюдненим учора рішенням Конституційного Суду України положення частин першої, другої статті 141 Конституції, що встановлюють терміни, на які обираються депутати до складу сільської, селищної, міської, районної, обласної ради чи сільський, селищний, міський голова, слід розуміти так, що при обранні цих осіб на передбачених Конституцією чергових та позачергових виборах на них поширюються відповідно п'ятирічний та чотирирічний терміни повноважень.

У своєму рішенні КС дійшов висновку, що оскільки конституційні положення, які встановлюють терміни повноважень представницьких органів, мають загальний характер, то обчислення цих термінів здійснюється однаково, незалежно від того, на чергових чи позачергових виборах обрано склад представницького органу чи посадову особу.

Богдан ЛАВРЕНЮК.

Повернути народові право голосувати не за «кота в мішку», а за конкретного депутата

Качанівка відроджує традиції меценатства

Заступник Голови Верховної Ради України Микола Томенко взяв участь у закладанні перших плиток на центральній парковій алеї у Державному історико–культурному заповіднику «Качанівка», що на Чернігівщині. Надалі парламентарій має намір розвивати традиції меценатства, якими завжди славилася дворянська садиба Качанівка, залучати до відродження історико-культурної пам'ятки своїх колег по Верховній Раді та всіх небайдужих.

Три роки тому фонд М. Томенка «Справедлива країна» виступив ініціатором проведення реставраційних робіт у цьому заповіднику, який було створено в 1981 році на основі палацового ансамблю парку дворянської садиби, заснованої у 1770-х роках відомим російським полководцем графом П. Рум'янцевим-Задунайським. На сьогодні це єдина серед українських садиб, що збереглася в комплексі. Качанівський ансамбль — один із найбільших (територія парку сягає понад 600 га) та найяскравіших взірців садово-паркового мистецтва. Розташована ця окраса на південному сході Чернігівщини в Ічнянському районі, на берегах річки Смош. Найцікавішим періодом в історії Качанівки було XIX сторіччя, коли ним володіли поміщики-меценати Тарновські. В них гостювали та творили Тарас Шевченко, Микола Гоголь, Пантелеймон Куліш, Микола Костомаров, Михайло Глінка та багато інших громадських і культурних діячів. За часів господарювання Василя Тарновського-молодшого (1837—1899 рр.), котрий захоплювався колекціонуванням, Качанівка перетворилася на справжній музей українознавства.

На знімку ***(зліва направо)*****: народний депутат України Микола Томенко, внучата племінниця Василя Тарновського-молодшого Ірина Тарновська-Трач, генеральний директор заповідника «Качанівка» Володимир Буренко і правнучка Тетяна Хайн (Тарновська).**

«В Україні збереглося небагато замків чи фортець, але є багато шляхетних знаменитих місць, — зауважив Микола Томенко. — «Качанівка» — це було не просто модне місце для гулянь чи свят, але й для творчих зібрань. Хотілося б, щоб із провінційного музею перетворити його на національний заповідник, місце спілкування української еліти, туристичну Мекку».

Останніми господарями садиби (від 1897 до 1918 року) були «цукровий король», колекціонер-меценат Павло Харитоненко та його донька Олена. За них започаткувалася традиція: під час весіль, коли молодята проходили центральною алеєю, їм посипали дорогу цукром. На згадку про цю традицію на плитці, якою буде нині викладено центральну алею парку, зроблять білу мармурову доріжку. «Білі доріжки для наречених, що приходять сюди, допоможуть зафіксувати історизм і романтизм створення нової сім'ї», — зазначив М. Томенко.

Наразі майже повністю завершено реставрацію всередині палацу, однак у його експозиції дуже мало меблів та інших предметів побуту — після націоналізації 1918 року садиби радянською владою майже всі предмети інтер'єру, в тому числі й розкішні каміни, було втрачено. Заступник Голови Верховної Ради має намір залучити до поповнення експозиції музею відомих колекціонерів старожитностей, котрих багато і серед народних депутатів, головне — відремонтувати 30 км майже зруйнованої дороги, яка веде до заповідника. На ці роботи меценатами вже виділено понад півмільйона гривень, завдяки сприянню парламентарія реконструкцію дороги до Качанівки включено до плану робіт «Укравтодору». «Вірю, що один із кращих історико-архітектурних об'єктів стане достатньо серйозним маршрутом вихідного дня, який можна реалізовувати з Києва, та місцем, з якого будемо відроджувати українську культуру», — наголосив М. Томенко. Завершити реставрацію головної паркової алеї планують уже восени. Політик сподівається, що Качанівка знову стане місцем спілкування української еліти, концертів, культурних фестивалів.

Якраз під час перебування Миколи Томенка в Качанівці сюди приїхали нащадки роду Тарновських — Катерина Тарновська-Роланд, Тетяна Тарновська-Хайн, котрі мешкають у Шотландії, та киянка Ірина Тарновська-Трач. Нині сестри щоліта приїздять до Качанівки, щоб насолодитися красотами рукотворного парку, створеного їхніми предками. В самій родині, за словами пані Тетяни, не збереглося жодних цінностей та реліквій, чи навіть листів, бо їхній дід виїхав з України через Константинополь до Берліна після продажу маєтку з одним чемоданом. Залишилася тільки одна шкатулка, яку він розмальовував дорогою з України. Пані Тетяна дуже схвально відгукнулися про ініціативи української влади відродити садибу та її культурні традиції.

Юліана ШЕВЧУК.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

Вирував Троїцький ярмарок

Містечко Мена в давні часи так назвали тому, що сюди приїздили з усіх усюд купці, щоб обміняти свої товари, добре поторгувати. Через населений пункт також пролягав торговельний шлях з Києва, Чернігова на Курськ, Дон. Цю традицію вирішили відродити у недавні часи скликанням великого Троїцького ярмарку, який проводять уже вісім років поспіль після завершення весняно-польових робіт.

Ось і цього разу на головній площі райцентру зібралося тисячі гостей, менян, сотні торговельників. Троїцький ярмарок перед початком мало не зірвав рясний годинний дощ. Але... сонце розвіяло низові хмари, відігнало прохолоду. І на площі та довкола неї (а шашлики та інші наїдки готувалися у парку поряд) запарувало тепло, запанували гамір, спів. Про нещодавню примху природи нагадували тільки великі калюжі та парасолі в руках.

Сільські громади представляли в своїх куренях твори місцевих вишивальниць, художників. А ще — щедре частування.

— А спробуйте нашого первачку! — припрошували гостинні господарки.

З кожного кутка ярмарку линула пісня аматорів сцени. Особливо серед них вирізнявся чудовим співом ансамбль «Менщина». Близько 60 підприємств, господарських структур виставили на продаж різноманітні товари: від меблів та парканів до живності.

Привітав учасників святкування Трійці народний депутат, заступник голови Комітету з питань бюджету Верховної Ради Олег Ляшко.

— Мені дуже приємно бути з вами разом, — зазначив він. — Хочу сказати вам, що уряд Юлії Тимошенко дбає про розвиток Чернігівщини і, зокрема, Менського району. На ремонт доріг в області цього року заплановано виділити до 680 мільйонів гривень. Частина цих коштів буде спрямована й до вас. Якщо минулого року відремонтовано дорогу до Локнистого, то нинішнього — значно більше. Крім того, в Мені буде збудована станція знезалізнення води, закінчено ремонт каналізації.

Олег Ляшко поспілкувався з багатьма учасниками ярмаркування, вислухав побажання Верховній Раді та уряду місцевих виробничників, підприємців. Він поінформував виборців про останні події в законодавчому органі, висловив свій погляд на те, в який спосіб необхідно досягти змін на краще в регіоні та країні.

У Троїцькому ярмарку також взяли участь відомі уродженці Менського району, представники Чернігівського земляцтва в Києві письменники Олекса Довгий, Іван Корбач, Микола Ткач. Останній ознайомив менян зі своїм новим віршем, якого всі сприйняли оплесками.

Прозаїк І. Корбач розповів землякам, які нові твори написав. Поет Олекса Довгий був дуже задоволений, що, незважаючи на кризу, політичне протистояння у Києві, в рідних місцях земляки бережуть спокій, оптимізм, духовність.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Мена
Чернігівської області.

Фото автора.

Виступає народний депутат України Олег Ляшко.

Референдум убезпечить Конституцію від «переписування під себе»

Зміни до Конституції мають вноситися виключно за наслідками народного волевиявлення. З такою тезою виступив учора народний депутат від «НУ—НС» Арсеній Яценюк під час брифінгу. Для того щоб запровадити таку норму, парламентарій пропонує провести всеукраїнський референдум.

Окрім цього питання, народ зможе висловитися також з приводу неможливості продовження повноважень будь-якої високопосадової особи або інституції поза конституційними термінами та стосовно «беззаперечного і обов'язкового права народу на волевиявлення і реалізацію наслідків цього волевиявлення як закону для всіх державних інституцій».

Ці три кроки, на думку політика, дадуть змогу створити «запобіжники», які не дозволять нікому «переписувати Конституцію під себе».

Арсеній Яценюк поінформував, що «Фронт змін» проведе з цього приводу експертне та громадське обговорення. Затим розпочнеться збирання підписів на підтримку референдуму. На думку народного обранця, його необхідно провести до президентських виборів, він також висловив сподівання, що вдасться вкластись у відведені для цього терміни.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

ОФІЦІЙНО

Постанова Верховної Ради України

Про звільнення Єханурова Ю. І. з посади Міністра оборони України

Відповідно до пункту 12 частини першої статті 85 Конституції України Верховна Рада України **постановляє:**

1. Звільнити Єханурова Юрія Івановича з посади Міністра оборони України.

2. Ця Постанова набирає чинності з дня її прийняття.

Голова Верховної Ради України В. ЛИТВИН.

м. Київ, 5 червня 2009 року.
№1477—VI.

Інформація про результати роботи Верховної Ради України на пленарному засіданні 3 червня 2009 року

Верховна Рада України на пленарному засіданні 3 червня розглянула 27 питань порядку денного.

За результатами їх розгляду:

- прийнято 3 закони;
- 5 законопроектів прийнято за основу;
- 1 законопроект направлено на повторне перше читання;
- 4 законопроекти відхилено.

Інформація про результати роботи Верховної Ради України на пленарних засіданнях 4 червня 2009 року

Верховна Рада України на пленарних засіданнях 4 червня 2009 року розглянула 34 питання порядку денного.

За результатами їхнього розгляду:

- прийнято 13 законів та 6 постанов;
- 5 законопроектів та 1 проект постанови прийнято за основу;
- один законопроект направлено на повторне перше читання;
- один законопроект повернено до комітету для доопрацювання на повторне друге читання;
- один законопроект прийнято у другому читанні та направлено на третє читання;
- 2 законопроекти відхилено.

За результатами розгляду пропозицій Президента України:

- подолано вето Президента України на один Закон;
- один Закон відхилено (вето Президента України не подолано).

Прес-служба Верховної Ради України.

Учора у Миколаєві відбулася церемонія здачі в експлуатацію нової залізничної ділянки Долинська–Миколаїв, *повідомляє наш власкор Вячеслав ВОРОНКОВ*

У Польщі зростає попит на робочу силу з України, повідомив генеральний консул Польщі у Львові Гржегорж Опалінський *(УНІАН)*

Аварія на шахті імені Скочинського в Донецьку: шестеро гірників загинули, пошуки сімох тривають

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

За попередньою версією, о 10-й годині 15 хвилин у понеділок на шахті стався викид вугілля і газу. Дані щодо кількості людей, які перебували на аварійній ділянці, були суперечливі. Держгірпромнагляд оперував цифрою 53 особи, потім уточнив: всього під землею перебували 344 робітники, в тому числі поблизу місця аварії — 51. Директор шахти Валерій Міміношвілі назвав журналістам інші дані: 48 осіб. За його словами, аварія сталася на одній із кращих дільниць: «Ми проводили роботи зі спеціального підривання. Проводили, як належить, за всією формою. Виробка перевірялася, все було в порядку, і ніколи в ній не ставалося викидів. Що трапилося, сказати не може ніхто».

Більша частина гірників піднялася на поверхню, 34 робітники доставлені до обласної лікарні професійних захворювань — у них підозрювали отруєння рудниковим газом. Ще двох відвезли до реанімаційного відділення обласного клінічного територіального медичного об'єднання. Незнайденими залишалися 13 осіб. Наприкінці дня в понеділок стали надходити повідомлення про загиблих: двоє, троє, четверо... На шахті були зосереджені 22 відділення гірничорятувальників і дев'ять реанімаційно-протишокових груп. Коли матеріал готувався до друку, рятувальники виявили шістьох гірників без ознак життя, пошуки ще сімох тривали. Серед загиблих — троє електрослюсарів, один прохідник і двоє гірничих робітників очисного вибою. Наймолодшому — 29 років, найстаршому — 55.

Із помічником командира взводу Донецького оперативного загону Державної воєнізованої гірничорятувальної служби Костянтином Дегтярьовим я розмовляла одразу після виїзду гірничорятувальників із шахти. «Ми двох живих знайшли, — поділився новиною співрозмовник. — Першого забрав інший взвод, ми за другим пішли, щойно вивезли. Непритомний, але живий: отруєння газом. Температура внизу — 43 градуси, виробка загазована, працюємо в апаратах, важко». Помічник командира — лікар за фахом, це він надавав першу допомогу потерпілим.

Гірничорятувальники із Вугледара, які вивозили одного з постраждалих, одними з перших приїхали на ліквідацію аварії. «Наш шахтар із лави сам виповз, на чотирьох, йому стало погано вже на свіжому струмені, — розповів респіраторник Олександр Шамарін. — І тут саме ми підскочили. Він важкий був, але при свідомості. Хлопець міцний, тримався». Питаю, що сказав гірник, коли побачив рятувальників. «Він нічого не сказав, дуже слабкий був, — зазначає респіраторник Валерій Шемяков. — Дихав важко. Щоб не втрачав сили, ми з ним мало розмовляли. Сказали: мовляв, якщо в тебе стан погіршуватиметься, якось дай знати, кивни головою. А так намагалися не тривожити». В моїх співрозмовників за плечима — по п'ятнадцять років стажу роботи на ліквідації аварій. Зокрема, Олександр Шамарін на шахті імені Скочинського вже втретє. Уперше приїздив сюди в квітні 1998-го, коли внаслідок вибуху газу і вугільного пилу загинули 63 гірники.

Ліна КУЩ.

Фото Ігора ТКАЧЕНКА (Укрінформ).

ДОВІДКА

Шахта імені Скочинського державного підприємства «Донецька вугільна енергетична компанія» — одна із найнебезпечніших за раптовими викидами вугілля, газу і породи, за вибуховістю вугільного пилу. Пласт, який відпрацьовується тут, схильний до самозаймання. Роботи ведуться на глибині 1250 метрів. У зв'язку з аварією Держгірпромнагляд заборонив ведення всіх гірничих робіт на шахті, окрім тих, які забезпечують діяльність вугільного підприємства. Причини та обставини аварії розслідуватиме урядова комісія під головуванням міністра вугільної промисловості Віктора Полтавця.

У НОМЕР

ХЕРСОН

Вигорів заповідний степ «Асканії Нови»

Протягом чотирьох годин рятувальники гасили степову пожежу в Чаплинському районі Херсонської області, де міститься біосферний заповідник «Асканія Нова». За попередніми оцінками, вигоріло близько 200 гектарів заповідного степу, постраждали рідкісні види трав, мурашники, нори гризунів.

Пожежі в «Асканії Нові» бувають щороку. Причинами займань стають необережне поводження людей з вогнем, удари блискавок, короткі замикання в електромережах.

Нагадаємо, біосферний заповідник «Асканія Нова» — унікальний куточок природи, єдина в Європі ділянка степу, якої не торкався плуг хлібороба. «Асканія Нова» входить у число 100 найбільших заповідників світу, займає площу 11 тисяч гектарів. Тут росте 400 видів трав, живуть тисячі унікальних тварин і птахів — коні Пржевальського, зебри, бізони. Заповідник є переможцем акції «7 природних чудес України» у 2008 році.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

РІВНЕНЩИНА

Дев'ять років обкрадали квартири

Організовану злочинну групу, що за дев'ять років обікрала тридцять дві квартири мешканців області, виявили і затримали працівники управління боротьби з організованою злочинністю УМВСУ в Рівненській області. Затриманим (а це чоловіки віком до тридцяти років) пред'явлено обвинувачення у скоєнні 38 злочинів. Матеріали у цій кримінальній справі вже направлено до суду. Він має вирішити долю не лише злочинців, а й потерпілих, які чекають на відшкодування збитків.

Олександра ЮРКОВА.

ХМЕЛЬНИЧЧИНА

Артбаза біля атомної станції вільна від снарядів

База боєприпасів, розташована під Славутою, всього за сім кілометрів від Хмельницької АЕС, припинила своє існування. Багато років арсенал був пороховою бочкою не тільки для славутчан, а насамперед для енергетиків. Перші снаряди тут було сховано ще до війни. Але по-справжньому потужний склад на майже двох з половиною сотнях гектарів утворився вже в середині минулого століття. За колючим дротом і під пильною охороною військових тут зберігалися тисячі тонн зброї. Найбільшою проблемою стало те, що зброя застаріла. Розпочали з того, що три роки тому перевезли понад двадцять тисяч тонн небезпечних реактивних снарядів до бойових систем «Ураган» та «Град». І лише після цього взялися за інші боєприпаси. Майже три з половиною сотні військовослужбовців і працівників Збройних Сил працювало над тим, щоб пересортувати, скласти в нову тару і перевезти на нове місце зберігання 54 тонни зброї. Відтепер нові склади містяться у Цвітосі, на безпечній відстані від ХАЕС.

Ірина КОЗАК.

У Євпаторії буде аеропорт

Влада Національного дитячого курорту розробила інвестиційний проект створення сучасного достатньо потужного льотовища. Чиновники звернулися до Міністерства оборони України з проханням про прийом у комунальну власність злітно-посадочної смуги військового аеродрому другого класу. Згідно з інвестпроектом аеродром прийматиме літаки цивільної авіації та інші види повітряного транспорту, здійснювати аеродромне обслуговування та капремонт.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

Шахрай збував фальшивки

Співробітниками Держслужби з боротьби з економічними злочинами затримано громадянина, який займався збутом фальшивих грошей на Придесенні. Мешканець міста Красний Луч Луганської області мав при собі 52 купюри по 500 гривень. Скільки він уже розповсюдив фальшивок, з'ясує слідство. Стосовно шахрая порушено кримінальну справу за ознаками злочину, передбаченого ч. 1 ст. 199 КК України, слідчим відділом Коропського райвідділу внутрішніх справ.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігівська область.

ФОТОФАКТ

Фото Олександра КРЕМКА (Укрінформ).

Місцева влада вирішила підтримати багатодітну сім'ю Полосмаків із села Корчине Миколаївського району однойменної області, купивши дітям комп'ютер.

Приміських потягів стало менше, і вони подорожчають

На Тернопільщині зняли з рейсів кілька приміських поїздів. Зокрема, з настанням літа скасовано маршрути Тернопіль—Скалат, Тернопіль—Збараж, Тернопіль—Козова, а дизель-поїзд Чортків—Гусятин курсуватиме лише два рази на тиждень. У Тернопільській дирекції залізничних перевезень цей захід вважають вимушеним і пояснюють його збитковістю приміських перевезень та незадовільним станом дизель-поїздів. На окремих маршрутах кількість пільговиків перевищує 70 відсотків пасажирів.

Приміські перевезення давно нерентабельні, але раніше це перекривали іншими видами перевезень. Тепер ця схема не працює — у першому кварталі цього року збитки перевищили 14 мільйонів гривень. Держава, яка мала б компенсувати перевезення пільговиків, не робить цього. Крім того, Львівська залізниця, куди входить Тернопільська дирекція, має намір підвищити ціни на квитки у приміських поїздах на 15 відсотків. Свої пропозиції з цього приводу тернопільські залізничники вже подали відділу цін облдержадміністрації.

Скасування маршрутів і підвищення цін найбільше вдарить по тих, хто добирається до обласного центру на роботу. Дачники, а це переважно пенсіонери, також змушені шукати альтернативу, тобто маршрутки, за проїзд у яких доведеться платити.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

Град знищив урожай

7 червня над південно–західною частиною Закарпатської області промчав потужний буревій, котрий супроводжувався сильним градом, діаметр якого сягав 22 міліметрів. В епіцентрі негоди опинився Берегівський район. 9 сіл залишилося без електропостачання, а ще два було частково знеструмлено.

Сильні пориви вітру також пошкодили три лінії електропередач: у селах Батрадь, Мочола та Косини. У селах Астей та Мужієве град повибивав шибки та пошкодив дахи. Найбільше від буревію постраждала городина та врожай на полях, які град фактично повністю знищив. Збитків зазнали і берегівські виноробні підприємства: пошкоджено виноградники та саджанці винограду.

Для оцінки збитків та ліквідації наслідків негоди проведено засідання комісії техногенно-екологічної безпеки та надзвичайних ситуацій Берегівської райдержадміністрації, **повідомляє наш власний кореспондент у Закарпатській області Іван ГУДЗОВАТИЙ.**

Минулими вихідними градобій пошкодив майже 5 тисяч гектарів сільськогосподарських культур і в Радивилівському та Дубенському районах Рівненщини. Це переважно посіви пшениці, кукурудзи, ріпаку та інших культур. За попередніми даними, повністю знищено 673 гектари культур. У районах проводиться обстеження для уточнення завдань збитків. Обласна влада проситиме уряд надати фінансову допомогу господарствам, які постраждали внаслідок стихії, **повідомляє наш власний кореспондент у Рівненській області Олександра ЮРКОВА.**

ФОТОФАКТ

«Ягідне поле» — так називається присвячений полуниці районний фестиваль у закарпатському селі Дюла.

Фото Сергія ГУДАКА (Укрінформ).

Результати тестів — у кінці червня

Цьогорічне зовнішнє незалежне тестування закінчилося, утім не для всіх. Тим учасникам, хто з об'єктивних причин не пройшов ЗНО вчасно, таки надали другий шанс: додаткова сесія триватиме з 22 по 26 червня.

Український центр оцінювання якості освіти вже почав оприлюднювати результати тестувань на персональних сторінках учасників. Офіційні ж бали від 0 до 12 надішлють поштою до адміністрацій навчальних закладів до 22 червня, де їх зараховуватимуть як результати державної підсумкової атестації, а єдиний сертифікат надійде до 27 червня на адреси, вказані учасниками ЗНО під час їхньої реєстрації.

При цьому свої оцінки можна буде оскаржити, склавши спеціальну заяву до Українського центру оцінювання якості освіти. Вони розглядатимуться не пізніше 15 липня. Сьогодні апеляційною комісією вже розглянуто 44 такі заяви, з яких результати 34 учасників зовнішнього оцінювання залишено без змін, а семи — змінено. Про це повідомляє Інформаційний центр незалежного оцінювання.

Тим часом свої висновки щодо проведення ЗНО оприлюднюють представники громадських організацій.

— Оскільки процедури тестування є чітко визначеними та прозорими, це дало можливість громадським спостерігачам належно відслідковувати їх дотримання та оперативно реагувати в разі необхідності, — зауважила на прес-конференції директор Центру тестових технологій і моніторингу якості освіти Оксана Копанська.

Загалом, відзначають експерти, тестування відбулося на належному рівні. Як зазначив координатор освітніх програм ГМ «Опора» Андрій Гевко, організація здійснюватиме спостереження і під час вступної кампанії до 26 вузів України: «Показовими для нас є минулорічні випадки порушення умов прийому. Студентами-першокурсниками подекуди стали особи, що мали нижче 124 балів або взагалі не проходили ЗНО. За результатами перевірок МОН 4 вищі навчальні заклади уже позбавлено ліцензій за зарахування абітурієнтів без сертифікатів, а щодо 32 ведеться додаткова перевірка за участю правоохоронних органів, за результатами якої буде прийнято рішення щодо ліцензування вузів на найближчому засіданні Державної атестаційної комісії»

До речі, штурм вузів можна розпочинати вже 29 червня, тоді навчальні заклади почнуть прийом сертифікатів Українського центру оцінювання якості освіти.

Наталія ОВДІЄНКО.

Одеська та Ленінградська області зміцнюють дружбу

В Одесі з офіційним візитом перебувала делегація Законодавчих зборів Ленінградської області на чолі з їхнім керівником Іваном Хабаровим. Результатом візиту стало підписання угоди про співробітництво між Законодавчим зборами Ленінградської області та Одеською обласною радою.

— Підписана угода між Одеською і Ленінградською областями, — розповів «Голосу України» голова Одеської обласної ради Микола Скорик, — містить широке коло взаємодії наших регіонів в галузі економіки та гуманітарно-культурній сфері. Передбачається обмін театральними колективами, зміцнятьсяться зв'язки вузів двох регіонів. Є конкретні пропозиції стосовно зміцнення зв'язків у галузі сільського господарства, морегосподарського комплексу, рекреаційної діяльності.

Чорноморсько-балтійський діалог представників місцевого самоврядування продовжився в цехах Одеського кабельного заводу, в місті Білгороді-Дністровському, в Одеському морському торговельному порту.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

ФОТОФАКТ

У понеділок уперше відзначався Всесвітній день океанів. З цієї нагоди в Гонконгівському океанаріумі відбулася вистава.

Фото Ольги ТАНАСІЙЧУК (Укрінформ).

Затулін полежав у нас у лікарні і полетів

Позиція СБУ в цьому питанні дуже тверда

Депутат Держдуми Росії, директор Інституту країн СНД Костянтин Затулін, якого 6 червня після інциденту в аеропорту Сімферополя було госпіталізовано у лікарню Сімферополя, вчора повернувся з Криму до Москви. Справа в тім, що, як пояснила прес-секретар СБУ Марина Остапенко, Затуліну не дозволили вийти з літака в Сімферополі, оскільки досі діє заборона на його в'їзд в Україну.

«Позиція СБУ в цьому питанні дуже тверда: незалежно від громадянства і посад сепаратистам і екстремістам нема місця в Україні», — підкреслила прес-секретар. СБУ наприкінці липня 2008 року після багаторазових попереджень у черговий раз прийняла рішення про заборону в'їзду на територію України Костянтинові Затуліну протягом одного року. Мотивація — заяви росіянина і його участь в акціях, спрямованих на руйнування цілісності держави Україна.

«На моє прохання забронювали місце на завтрашній авіарейс Сімферополь—Москва», — заявив журналістам у понеділок ображений Затулін. Депутат повідомив, що пішов на безпрецедентний крок і купив квиток за свій рахунок, оскільки збирається летіти тим рейсом, що потрібен йому, а не «таким, як вони (українські силовики. — **Ред.**) намагалися нав'язати».

«Вони (прикордонники і співробітники української спецслужби. — **Ред.**) в суботу наполягали на тому, щоб я вилетів тим само літаком, тобто — полетів назад у Санкт-Петербург. Це була одна з причин, через що ми сперечалися і відмовлялися виконувати їхнє розпорядження», — сказав депутат Держдуми Росії. Депутат також повідомив, що стан його здоров'я «почав нормалізуватися». Адже після спілкування з представниками українських правоохоронних органів у росіянина стався гіпертонічний криз. При цьому, відзначив Затулін, його стан міг би бути ще кращим, якби не локальні конфлікти з українськими «офіцерами та військовослужбовцями», котрі «з самого ранку почали посилювати режим» у лікарні.

У НОМЕР

ЛЬВІВ

Запроваджено інклюзивну освіту для дітей з вадами здоров'я

У Львові 11 шкіл з інклюзивною формою навчання, де як експеримент разом зі здоровими дітьми навчаються й неповносправні, вже готові поділитися досвідом. Зокрема, з початку цього навчального року в Львівській спецшколі-інтернаті №6 для дітей з вадами мовлення тривав експеримент щодо створення структурно-функціональної моделі допомоги дітям з розладами спектра аутизму.

За словами керівника закладу Юлії Ривак, і раніше вони стикалися з проблемами, коли в інтернат приводили дітей з різними вадами. Традиційні методики навчання таких учнів були неефективні, тому спеціалісти школи-інтернату самі вдосконалювали свої знання та навички. З 2010 року на базі інтернату діятиме консультаційний пункт для батьків, які виховують неповносправних дітей, та педагогів, які мають навчитися працювати з такими учнями. Крім того, працюватиме п'ять спецкурсів для педагогів.

Ірина ЄГОРОВА.

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК

Проїдемося по-королівськи

Івано-Франківськом їздитиме «королівська карета». Це, за словами начальника відділу туризму міськвиконкому Володимира Устинського, станеться вже наприкінці червня. За певну плату нею по-королівськи зможуть прокататися вулицями столиці Прикарпаття і гості міста, й іванофранківці. Людей, звісно, приваблює «королівський» комфорт. Однак чи по кишені він буде людям?

— Наразі не прогнозуватимемо ціни послуги, — каже Володимир Устинський. — Нехай це поки що залишається інтригою.

Дарина НАЗАРЧУК.

ЛУГАНЩИНА

Шанс заробити та відпочити

У безробітної молоді Луганщини з'явився шанс поліпшити своє фінансове становище. Управління у справах сім'ї, молоді й спорту Луганської ОДА та обласний Молодіжний центр праці запропонували юнакам та дівчатам попрацювати на сільгосппідприємствах Криму. Вже сформовано і відправлено три молодіжні загони. Луганчани протягом місяця збиратимуть врожай черешні та інших фруктів у Нахімовському районі Севастополя. Крім того, для них організують екскурсії по історичних місцях Криму і відпочинок на морі.

Алла АНТІПОВА.

ЗАПОРІЖЖЯ

Відпрацьовується механізм взаємодії

Кілька днів на Запорізькій АЕС працювали представники Єврокомісії, МАГАТЕ, Міністерства палива і енергетики України та НАЕК «Енергоатом». Вони спільно провели наради спостережної ради за програмою технічної допомоги Єврокомісії, а також за проектами «Установки з переробки радіоактивних відходів» і «Створення національного тренувального центру підготовки ремонтного і керівного персоналу НАЕК «Енергоатом».

— В Україні і, зокрема, на Запорізькій АЕС, реалізується багато заходів з підвищення безпеки, — зазначив керівник делегації Єврокомісії Маркус Корнаро. — Досягнуті результати дають реальний внесок у підвищення безпеки атомних електростанцій.

Микола МАНЬКО.

Президент Габону Омар Бонго Ондимба помер після серцевого нападу в одній із барселонських клінік *(Укрінформ)*

Федерація мисливського собаківництва України провела в Одесі виставку собак, у якій взяли участь 120 собак з Одеси, Києва, Херсона, Донецька, Дніпропетровська, Одеської та Миколаївської областей, а також Молдови *(Укрінформ)*

Дива не сталося

ТЕМА

ПОЧАТОК НА 1-Й СТОР.

Перемогу на виборах до Європарламенту здобули консерватори: 267 мандатів із 736. Їм поступилися головні конкуренти — соціал-демократи: 167 мандатів. Консервативні партії перемогли у найбільших країнах ЄС — Франції, Італії, Іспанії та Польщі, а також у Чехії, Угорщині, Бельгії, Болгарії та на Кіпрі. Водночас у багатьох країнах ЄС, особливо на півдні та південному сході Європи, а також в Австрії, у Нідерландах та Данії, чималого успіху домоглися ультраправі та євроскептичні партії.

Сподівання лідерів Євросоюзу на успішні вибори в Європарламент не справдилися. Дива не сталося: громадяни багатьох країн — членів спільноти, на думку експертів, не розуміють, чим саме займаються парламентарії в Брюсселі. Можливо, й тому, що впродовж останніх років провідні й багатші країни Європи намагались у той чи інший спосіб позбутися соціальних зобов'язань щодо бідніших сусідів. Тож навіть фінансові вливання в їхні економіки не вплинули на активність виборців. Чинниками, що спричинили такий результат виборів, аналітики також вважають світову фінансову кризу та загальну апатію, а низький відсоток виборців на дільницях свідчить також про їхню недовіру до самого існування єдиної Європи.

Після виборів 2004 року аналітики глузливо зауважували, ніби «старенька Європа все ще грішить слабкістю до соціалістів», обираючи їх у Європарламент. Навіть усупереч тому, що в нього уже влилися депутати-радикали з країн-новачків, посиливши й без того руйнівний потенціал як крайнього лівого, так і крайнього правого крила депутатського корпусу. Вже тоді вони лякали розважливих «єврократів» закликами «розкрити» сутність цієї європейської «контори». Ніколи досі в цей орган не вривався такий натовп легітимно обраних противників єдиної Європи та скептиків євроінтеграції.

У складі нинішнього Європарламенту кількість тих, хто прагне «змінити ЄС і відстояти національні інтереси», зросла. Це, зокрема, голландська Партія свободи, що виступає проти ісламізації Європи, націоналісти Угорщини, Австрії, Данії, Румунії, а також Британська національна партія, лідера якої на островах неприховано називають неонацистом. Вони хоч і не зможуть істотно змінити політику Європарламенту, але певний вплив на неї матимуть.

У цьому скликанні в Європарламенті домінуватимуть консерватори та правоцентристи, що не призведе до драматичних змін, і він працюватиме в обраному раніше напрямі. І хоч позиції соціалістів і лібералів послабилися, і в ньому побільшало крайніх правих і націоналістів, очікувати на прихід нового Гітлера немає підстав. Цього разу до складу Європарламенту увійшло також ще більше зелених, представників десятків дрібних партій, чого досі не було. Що непогано, оскільки в цьому нудному зібранні з'являється хоч і не дуже сильна, але все-таки опозиція.

Тим часом глава Єврокомісії Жозе Мануель Баррозу, намагаючись прикрасити підсумки виборів у Європарламент, переконує: вони завершилися беззаперечною перемогою партій, що підтримують євроінтеграцію. Щодо нашої країни, яка прагне стати членом ЄС і котра могла б розраховувати також на його фінансову підтримку, то пан Баррозу незадовго до виборів заявив: Єврокомісія, у руках якої — союзний бюджет, навряд чи зможе знайти в ньому кошти для надання Україні фінансової допомоги...

Уляглися пристрасті, пов'язані з виборами в Європарламент, але проблема питання «вищої справедливості» у його розвитку — ухвалення рішень голосами пересічних громадян, переданих партіям у своєрідне «трастове» управління, залишається. Тим часом тільки в такий спосіб Європарламент зможе перетворитися на орган, який буде пов'язаний з виборцями усіх країн ЄС.

Валентина ПИСАНСЬКА.

Відкрили новий інформаційний центр Євросоюзу

Фото автора.

У Севастополі відкрили інформаційний центр Європейського Союзу, що функціонуватиме на базі бібліотеки Севастопольського національного технічного університету. «З цього моменту в нашому університеті, точніше — в нашому місті, пішов відлік часу тісного інформаційного співробітництва Севастополя і Європейського Союзу», — сказав ректор СевНТУ, професор Євген Пашков **(на знімку — праворуч)**, звертаючись до глави представництва Єврокомісії в Україні Жозе Мануеля Пінту Тейшейре (у центрі), що подарував настінний годинник. Таким чином, Севастополь став сьомим містом в Україні, у вузах якого працюють подібні центри. Основним завданням перед собою вони ставлять поширення інформації про ЄС і його політику через надання допомоги університетам і дослідницьким центрам у навчанні студентів і проведенні досліджень.

Микола МАГДИЧ.

БАЛАНС ТИЖНЯ

* Гірники трьох орендних шахт з Донеччини вимагали у Києві додаткових квот на відвантаження твердого палива ДП «Вугілля України» — про пальне і гроші.
* Держказначейство і податківці рапортують, що плани перевиконуються — про м'яку посадку.
* Нацбанк заявляє про готовність стримати інфляцію — про цяцянку.

Дайте квоту на роботу!

Як пропозиція задавила попит

Шахтарі недержавних копалень приїхали з Донбасу більш як двома десятками автобусів, у супроводі профспілкових ватажків і пікетували будинок уряду і парламенту. Вже скоро стало відомо, що Рада гуртового ринку відмовила ДП «Вугілля України» у квотах на його закупівлю в пікетувальників. Шкода зусиль і пального. Але можна зрозуміти і Раду. Не менш гостро проблема зі збутом вугілля стоїть на державних шахтах, чиє вугілля нема де складувати.

Нагадаю, галузь відновила позитивну динаміку видобутку в березні, тоді як споживання електроенергії різко скоротилося за рахунок хімічної та нафтохімічної промисловості (за 5 місяців на 36,1 відсотка) і металургійної галузі (на 34,8 відсотка). Власне, це і є криза. У травні ж, судячи зі звітності, підприємства НАК «ЕКУ» підтвердили, що попит на вугілля становив більш як на 1 мільйон тонн менше від запропонованого оператором до реалізації. І не тільки через об'єктивні чинники, а й тому, що за деякими угодами вартість державного вугілля перекривала ринкові ціни — це єдино можливий спосіб перекрити фінансовий дефіцит по галузі.

Зі свого боку Юлія Тимошенко, щоб зберегти шахти в робочому стані, наказала купувати вугілля передусім у держпідприємств. За такої ситуації недержавним копальням логічно шукати ринки збуту, адже добра половина ТЕС недержавної форми власності. І потім держава хоч так, хоч так, а захищатиме свої інтереси, зі 157 шахт 127 — державні. Протести ж «приватників» дали привід запідозрити у спробі зіпхнути державі нелегальну продукцію.

Конфлікт інтересів підприємств різних форм власності ще далекий до завершення, оскільки у пресі вже промайнуло повідомлення директора ДП «Вугілля України», що, мовляв, приватні ТЕС і ТЕЦ, зі свого боку, відмовилися купувати продукцію державних шахт. А якщо в кожного своя «свайба», то це може спричинити зупинку не тільки вугільних шахт, а й частини енергоблоків теплової енергетики — з усіма наслідками, що з цього випливають.

Дивувала, втім, не так затовареність і безгрошів'я, як присутність серед пікетувальників Шахтоуправління імені Чапаєва, яке довго та вперто обстоювало і право на самостійність, і право на оренду. За ним, як відомо, стоїть приватний капітал, що за функціями і виглядом мало чим поступається міністерському. За словами голови ЦК профспілки працівників вуглевидобувної промисловості Віктора Турманова, для того щоб розрахуватися за оренду, сплатити податки і обов'язкові відрахування, слід реалізовувати щомісяця 60 тисяч тонн вугілля, а від «чапаєвців» приймають 2,5 тисячі тонн. Авжеж, але хіба шахтарі не передбачали такі ризики, вирушаючи у вільне плавання? І чому від їхнього вугілля відмовляються недержавні ТЕС?

Безгрошів'я і відсутність попиту — типове, але тимчасове у кризу явище. Банкрутство, приміром, «Дженерал моторс» притискає попит на авторинку, де обсяги продажів і без того впали більш як на 70 відсотків. Зрештою, якби не безгрошів'я, то, може, і приватники одержали б затребувані квоти, адже вугілля запахло виборами. А його частка у паливній структурі виробництва електричної та теплової енергії вітчизняними ТЕС становить 85 відсотків. А недержавні шахти можуть істотно покращити і енергобаланс, і соціальне становище депресивних міст Донбасу.

Доходів багато, а втрат іще більше

Вже у травні, судячи зі статистики, окремі банки почали обережно кредитувати реальний сектор економіки. Держбюджет, попри те що економіка працювала півмісяця, перевиконано за доходами на 6,8 відсотка, не інакше завдяки квартальним деклараціям на прибуток (надходження становили 17,153 мільярда гривень). За даними глави Держказначейства Тетяни Слюз, план перевиконано і за підсумками п'яти місяців. Доходи держбюджету становили 79,2 мільярда гривень, що на 4,6 відсотка більше від наміченого. Проте проти минулого року загальний рівень державних доходів вочевидь різко знизився.

Як повідомили з Державної податкової адміністрації, податківці знову перевиконали план п'яти місяців з мобілізації платежів у загальний фонд держбюджету на 2,3 відсотка, спрямувавши у нього 39,4 мільярда гривень. Зрозуміло, що за глибокої стагнації у промисловості фіскальні органи країни мають практикувати сьогодні незвичні методи збирання податків, але, погодьтеся, це позитивні новини. Вони зміцнюють віру в щасливу посадку після кризи. За аналогією з літаком Ан-148, який виконав свій перший рейсовий політ з Харкова у Київ. Нагадаю, це — перший реактивний пасажирський лайнер українського виробництва у тісній співпраці з російськими конструкторами, який здійснюватиме регулярні рейси. Крейсерська швидкість — 780—850 км/год., пасажирські салони економ-, бізнес- і першого класу, конструкція відповідає всім вимогам сучасної авіації. Не випадково у Мінтрансзв'язку вважають, що цьому літакові немає альтернативи для експлуатантів, і невдовзі він стане не менш популярним за славнозвісний Ту-134. Попит є, оскільки йдеться про замовлення з півсотні Ан-148. І в парламенті вже заговорили про надання чергових галузевих пільг, зокрема, зі сплати земельного податку. Але ділити не множити.

Неадекватна радість

Разом з тим, повторюсь, це тільки перші симптоми, а не тенденція до одужання тяжко хворої промисловості. До слова, МВФ уточнив свій прогноз щодо економічної динаміки України цього року. Як на мене, прогноз його експертів про спад ВВП на 8 відсотків — надміру оптимістичний. Так само, як і прагнення Нацбанку стримати до кінця року інфляцію не вищу за 16 відсотків. Нагадаю, цього тижня зросли тарифи на житлово-комунальні послуги і квартплата у Києві, проїзд на залізниці. Життя дорожчатиме й далі, а реальні доходи громадян не встигатимуть за зростанням споживчих цін. Адже до кінця року, за домовленостями з МВФ, Україна має вирівняти ціни на природний газ для домогосподарств і промислових споживачів. А подорожчання газу в комунальному секторі потягне за собою електроенергію, вартість якої стримується адміністративно. Наразі НКРЕ знизила тарифи на постачання струму, що притисло розщінки на послуги обленерго. У такий спосіб грошові потоки працюють на теплокомуненерго і вартість кіловат-години лишається незмінна.

Поза сумнівом, до виборів Президента влада чинитиме опір споживчій інфляції, як може, але навряд чи досягне свого. Влітку ми можемо відчути, як падають ціни, завдяки подешевшанню фруктів та овочів, але через брак грошей радітимуть далеко не всі. Скажу точніше, дуже далеко не всі.

Сергій ВЛАД.

ЦІНИ

По 0,5 на брата

За повідомленням Держкомстату, споживчі ціни у травні стосовно попереднього місяця зросли на 0,5 відсотка. Від початку року інфляція становить 7,4 відсотка.

Ціни на продукти харчування та безалкогольні напої зросли на 0,3 відсотка, зазнавши позитивних впливів літа, стабільності гривні до долара США й зниження загального рівня гуртових цін упродовж останніх місяців. Індекс цін виробників промпродукції знизився проти квітня на 0,7 відсотка, піднявшись від початку року на 2,8 відсотка. Житлово-комунальні послуги порівняно з квітнем додали 0,1 відсотка, послуги, пов'язані з охороною здоров'я, — 0,9, транспортом — 1,1 відсотка.

Нагадаємо, торік споживчі ціни зросли на 22 відсотки, а проти травня минулого року — на 14,7 відсотка.

Караван суден для караванів хліба

Неординарна подія відбулася на миколаївському суднобудівному підприємстві ВАТ «Вадан Ярдс Океан»

Тут одночасно заклали чотири днищеві секції для перших чотирьох барж на замовлення відомого вітчизняного сільгоспвиробника ТОВ СП «НІБУЛОН». Загалом буде збудовано 16 несамохідних суховантажних двотрюмних суден змішаного (річка—море) плавання для перевезення генеральних і насипних вантажів. Унікальність явища полягає в тому, що вперше в новітній історії України українська компанія будує для себе кораблі на вітчизняному підприємстві, аби ті перевозили український хліб. Реалізація цього проекту вже дала можливість у такий нестабільний час підтримати металургів та шахтарів, транспортників та аграріїв, інших вітчизняних виробників. Тисячі людей та підприємств виграють від того, що отримають нові замовлення, а отже, додатковий прибуток, додаткові робочі місця і наповнення бюджетів.

Історія співпраці між корабелами та представниками аграрної сфери — коротка, але концентрована та змістовна. Темпи, з якими здійснюється проект, вражає фахівців. Лише 6 березня цього року ТОВ СП «НІБУЛОН» та ВАТ «Вадан Ярдс Океан» уклали 16 контрактів на будівництво барж. А вже 2 квітня на перевантажувальному терміналі зернових та олійних культур ТОВ СП «НІБУЛОН» в Миколаєві відбулось урочисте підписання протоколу про набрання чинності контрактів на будівництво. В середині квітня на суднобудівний завод прийшли перші ешелони з металом. Майже через тиждень завершено тендер на поставку лакофарбових матеріалів для фарбування барж і через лічені дні прибула партія цих матеріалів. До речі, на кожну баржу слід вжити близько 9300 літрів фарби.

Початком будівництва можна вважати момент, коли розпочалося різання металу для чотирьох суден. І тут суднобудівники постаралися. Спеціальне сучасне обладнання, що використовується на заводі, дає змогу здійснювати різання металу під водою. Така технологія забезпечує мінімальну деформацію металу. Також одночасно відбувається різання двох листів металу. А для одної баржі необхідно виготовити та зварити 20 тисяч деталей. Цей факт доводить, що баржа — не примітивна «посудина», а досить складний «організм», який дозволяє називати її повноцінним судном. І суднобудівники «Вадан Ярдс Океан» достойно та якісно розпочали виконувати замовлення свого партнера. Як зазначив генеральний директор «НІБУЛОНу», Герой України Олексій Вадатурський, «ми обрали найкраще підприємство, яке абсолютно підготовлене для виконання найскладніших завдань у найкоротші терміни. Я особисто добре знаю керівника, Героя України Миколу Романчука та ціную його менеджерські здібності, плюс висококласний колектив, професійні спеціалісти. До того ж нас абсолютно влаштовує ціна та якість продукції, яку виробляє підприємство. Всі зазначені чинники дають можливість зробити висновок, що ми не помилилися у виборі».

Справді, обстановка на святі із закладки суден була невимушеною, навіть сімейною. Здавалося, що зустрілися добрі товариші. І вони вчинили саме так, як друзі у складну годину. «НІБУЛОН» допомагає «Океану» та навпаки. Відчуття сімейного свята підсилив і той факт, що церемонію закладки з прикручуванням таблички на першу баржу розпочав сам Олексій Опанасович, його дружина і помічник Лариса Михайлівна та їхній син Андрій, заступник генерального директора. Таке саме почесне право отримали і гості церемонії — голова Миколаївської облдержадміністрації Олексій Гаркуша, перший заступник Миколаївського міського голови Юрій Гранатуров, директор Департаменту розвитку аграрного ринку Анатолій Розгон, генеральний директор Регістру судноплавства Володимир Севрюков, президент аграрної конфедерації Леонід Козаченко та президент Української зернової асоціації Володимир Клименко. Керівники двох підприємств — «винуватців» свята Олексій Вадатурський та Микола Романчук одразу після урочистої закладки підписали Акт про поставку та початок різання сталі для виконання заводського замовлення №159, 160, 161, 162 — будівництва наступних чотирьох несамохідних суховантажних двотрюмних суден змішаного (річка—море) плавання для перевезення генеральних і насипних вантажів.

Передача всіх 16 суден здійснюватиметься в чотири етапи. Перша баржа буде передана замовнику буквально через два місяці, друге, третє та четверте судно — до 31 серпня цього року, наступні чотири — до середини жовтня, ще чотири — до 30 листопада. І останні баржі перейдуть у володіння «НІБУЛОНу» 26 січня 2010 року.

Втім, «НІБУЛОН» не збирається зупинятися на досягнутому і, як поділився Олексій Вадатурський, має серйозні наміри щодо створення судноплавної та навіть суднобудівної компаній. Нагадаємо, що будівництво власного флоту є ключовим етапом у реалізації інвестиційного проекту вартістю 150 мільйонів доларів США, яке компанія розпочала в 2009 році. Загалом проект включає: будівництво семи елеваторів із загальним об'ємом ємностей для зберігання зерна близько 300 тисяч тонн у Черкаській, Запорізькій, Дніпропетровській та Полтавській областях, будівництво 24 барж змішаного (річка—море) плавання дедвейтом 108 тисяч тонн і будівництво та придбання 14 морських та річкових буксирів. Також у рамках цього проекту будуть збудовані річкові термінали, поповнений та закуплений буксирний флот. Це дасть змогу ТОВ СП «НІБУЛОН» відновити судноплавство головною водною артерією країни — Дніпром, здешевити логістику, організувати власну судноплавну компанію та створити близько тисячі нових робочих місць.

Значення для країни відновлення Дніпра підкреслив у своєму виступі президент Української зернової асоціації Володимир Клименко, який подякував працівникам ТОВ СП «НІБУЛОН» за зібраний урожай зерна у 2008 році та зазначив, що «ми планували експортувати всього 23 мільйони, але вже сьогодні експортували ці 23 мільйони. Тож настав час, коли в нашу інфраструктуру має бути повернений Дніпро, без морського шляху для експорту нам не впоратися. Тому питання використання Дніпра в експортних цілях — це принципове питання для всього аграрного сектору, для всієї України».

Підтримав його думку і президент аграрної конфедерації Леонід Козаченко: «Наші потужності індустріальні та потужності аграрні — унікальні, їх можна примножувати в рази. Як будівництво кораблів, так і виробництво зерна. Ми можемо спокійно говорити про 90—100 мільйонів тонн зерна на рік. Але все одно, навіть якщо станемо біопаливо із зерна виробляти, більш як 35 мільйонів не вживаємо. Тобто треба говорити про вивезення з України 50—60 мільйонів тонн зерна. Чим вивозити і як? Тільки кораблями. Де взяти кораблі? Будувати на українських заводах. Приклад «НІБУЛОНу» та «Океану» довів, що, коли самі собі допоможемо, то зможемо не тільки вийти з кризи, а й дуже динамічно розвиватися».

Історичною не тільки в економічному, а й в політичному плані охарактеризував подію голова Миколаївської облдержадміністрації Олексій Гаркуша. «Люди стомилися від деструктиву. А сьогодні ми є свідками того, як реалізуються проекти абсолютно українські, де українська компанія замовляє потужне замовлення. Тут задіяно багато українських підприємств, і шахтарі, і металурги, і ті, що надаватимуть комплектуючі. Власне, це становлення держави. І саме через ці кроки ми можемо виходити з кризи».

Тож перший крок у будівництві каравану суден для караванів хліба зроблено. Олексій Вадатурський впевнений, що 15 серпня знову відбудеться радісна зустріч. На воду будуть спущені кораблі, які приймуть на борт зерно нового врожаю.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

Миколаїв.

Фото Олександра КРЕМКА (Укрінформ).

У центрі гендиректор ТОВ «НІБУЛОН», Герой України Олексій Вадатурський.

Повідомлення про зміну тарифів на телекомунікаційні послуги

Цим ЗАТ "Київстар Дж.Ес.Ем." (далі - Компанія) інформує, що з 16.06.2009 року вводяться нові тарифи на послуги роумінгу:

- тариф за приймання інформації голосом (отримання вхідного дзвінка) за хвилину спілкування становитиме від 6,00 грн до 45 грн, у залежності від тарифної зони;
- тариф за передавання інформації голосом (здійснення вихідного дзвінка) за хвилину спілкування становитиме від 9,00 грн до 45 грн, у залежності від тарифної зони;
- тариф за передавання текстового повідомлення становитиме від 2,00 грн до 5,00 грн, у залежності від тарифної зони;
- тариф за одну сесію доступу до мережі інтернет за технологією GPRS (для контрактних абонентів) становитиме 5,00 грн за 50 КБ в усіх тарифних зонах.

Усі тарифи наведені з урахуванням ПДВ і без урахування збору до Пенсійного фонду, який складає 7,5% від вартості послуг без ПДВ і сплачується абонентами в момент споживання послуг.

Більш детальну інформацію можна отримати за телефонами 466 (для дзвінків із номерів мережі "Київстар" - безкоштовно) 8(044)4662466 (для дзвінків з номерів мереж фіксованого зв'язку чи номерів інших операторів мобільного зв'язку - згідно з їхніми тарифами), та на сайті: www.kyivstar.ua

ЗАТ "Київстар Дж.Ес.Ем."
Адреса: просп. Червонозоряний, 51, м. Київ, 03110.
Ліцензія Державного комітету зв'язку та інформатизації України № 009503 від 12.04.2001р.

РЕГІОНИ

ВОЛИНЬ

Пізнавай красу волинського краю

У Луцьку завершила роботу Перша міжрегіональна виставка-ярмарок «Волинь туристична запрошує!».

Організував її за підтримки обласної ради Волинський обласний екскурсійно-методичний центр. Учасниками стали туроператори і турагенти з різних регіонів України, готельні садиби сільського типу, санаторії, пансіонати, представники готельно-ресторанного бізнесу, освітні заклади. Виставка-ярмарок показала туристично-рекреаційну привабливість цього мальовничого куточка України, ознайомила відвідувачів із численними гостинними садибами та цікавими туристичними маршрутами, з оздоровчими можливостями місцевих санаторіїв «Лісова пісня» та «Пролісок». Відвідувачі мали можливість взяти участь у майстер-класах з декоративно-прикладного мистецтва, скуштувати смачних наїдків знаменитої волинської кухні, почути виступ фольклорного колективу. Цей рекламний захід, на думку голови обласної ради Анатолія Грицюка, посприяє розвитку туристичного бізнесу в області, а тому бажано, щоб проведення подібних виставок-ярмарок стало традиційним. Це актуально ще й тому, що Волинь поряд із Кримом, Карпатами повинна стати одним із туристично привабливих регіонів України.

Микола ЯКИМЕНКО.

КРИМ

Американці хочуть інвестувати

Плідним став чотириденний візит у Крим торгово-інвестиційної місії американських компаній, організований комерційною службою посольства США в Україні. Американців насамперед цікавили проекти розвитку туристичної і транспортної інфраструктури, нафтопереробки, комунальні проекти, водо-, тепло- й енергозабезпечення, утилізація побутових відходів.

Америка регулярно інвестує кошти в розвиток кримської економіки. Лише за останні три роки — 9 млн. доларів, ще мільйон — у сферу охорони здоров'я та 2,5 млн. — у розвиток енергетики. Американські бізнесмени відзначили, що дуже задоволені побаченим на півострові, й наступний крок — обговорення конкретних проектів та оформлення домовленостей. Головне, за їхніми словами, — для близького і взаємовигідного партнерства — пряме спілкування між сторонами, в якому держава повинна виступати лише посередником.

Віктор ХОМЕНКО.

ХМЕЛЬНИЧЧИНА

Створять міжнародний центр говірок та діалектів

За цю справу взялися науковці Кам'янець-Подільського національного університету імені Івана Огієнка. А присвятили її пам'яті колеги, відомого вченого мовознавця Петра Ткачука, школа якого відома й за межами України. У закладі відкрили навчально-наукову лабораторію діалектологічних досліджень. Як підкреслив декан факультету філології та журналістики Юрій Маркітантов, наука дуже потребує досліджень діалектів та говірок, видання відповідних словників. Велика група науковців об'єдналася навколо створення в університеті міжнародного центру діалектології, який носитиме ім'я Петра Ткачука.

Віра ШПИЛЬОВА.

Стара груша явила світу образ Пресвятої Богородиці?

Садиба Литовченків у селі Старицьківка Машівського району стала місцем справжнього паломництва. З ранку й до вечора спочатку сотні, а згодом уже тисячі людей не тільки з Полтавщини, а й Києва, Харкова, Дніпропетровська, Житомира та інших міст, навіть із Москви, їдуть сюди, щоб на власні очі побачити диво: на стовбурі старої груші в місці зрізу гілки чітко проглядається кольоровий силует... Божої Матері: світлий одяг, сірі контури хустки, а навколо — ореол.

Перед Великоднем, вирішивши замість старих дерев посадити молоді, Руслан Литовченко почав обрізати гілки. Відпилявши кілька разів товсту гілку старої груші (почав зверху), останній спил зробив ближче до стовбура, ніж зазвичай. Рівно через чотири тижні, за словами господаря, на цьому зрізі з'явилося зображення, схоже на ікону Пресвятої Богородиці. Тут уже побувала комісія від Полтавської Єпархії УПЦ, яка охарактеризувала явище подією як незвичайною, так і надзвичайною. Місцевий священик проводить на цьому місці молитви. Образ уквітчаний рушниками й хустками. У криниці, що розташована поблизу старої груші, освятили воду. Господарі приїжджим не стають на заваді та з розумінням ставляться до витоптаного двору й насаджень. А віряни вже почали збір коштів на будівництво каплички.

Точка зору науковця:

Микола ОПАРА, кандидат сільськогосподарських наук, проректор Полтавської державної аграрної академії:

— Як бачимо, на місці зрізу була гілка невеликого діаметру. Залежно від погодних умов, в яких розвивалося й росло дерево, формувався стовбур: посуха — деревина щільна, більше вологи — кільця темніші й ширші. Такий малюнок трапляється, за теорією вірогідності, один на тисячу. Але в кожному природному явищі кожен може побачити такий образ, який йому ближчий, на який здатна людська фантазія. От мені підказали, що це образ Божої Матері, і я вже починаю асоціативно мислити, додумувати й згодом вірити, що так воно і є. Але навіть релігійні діячі не готові конкретно стверджувати, що це образ Пресвятої Богородиці з'явився на зрізі деревини. Таїнства природи не звідані до кінця, бо й сама людина — витвір природи.

Лариса КОБА.

Полтавська область.

Господар садиби Руслан Литовченко біля природного дива.

Фото автора.

ВІСТІ З БУКОВИНИ

На першому параді дитячих візків у Чернівцях виграли візочок «під телятко» і тато в костюмі корови

Парад дитячих візків «Мамочки UA» вперше відбувся у Центральному парку культури та відпочинку Чернівців. У ньому взяли участь 25 малюків у дитячих візочках та їхні батьки. Перемогу здобув десятимісячний Павлик, костюмчик та візочок якого було декоровано «під телятко». «Водієм» цього візочка був тато в костюмі корови.

Учасниками параду «Мамочки UA» могли бути всі охочі батьки, котрі спромоглися оригінально оформити дитячі візочки та велосипедики із маленькими пасажирами віком до трьох років. На час проведення параду його організатори підготували намет, де мами могли погодувати та переодягнути малюка, в разі потреби отримати консультацію лікаря.

Переможців параду визначали у кількох номінаціях, зокрема, серед візочків, оформлених у різних стилях: «техно», «казка», «природа» та «креатив». Найбільшу увагу глядачів привернули візочки з малюками, оздоблені у вигляді корівки, страуса, лелеки, таксі, диво-кухні, партизанської землянки. Цінні подарунки та сертифікати на 500 гривень отримали також страусеня, Дюймовочка у квітці, маленький кухар у диво-пічці.

Селянин переховував арсенал зброї

У 78-річного мешканця гірського селища Усть-Путила правоохоронці вилучили саморобний пістолет та дві рушниці з набоями.

Це один з результатів операції «Зброя та вибухівка», що її проводять співробітники карного розшуку Путильського райвідділу міліції. А в райцентрі Заставна працівники міліції біля одного із барів затримали 26-річного жителя села Юрківці, в якого виявлено спецзасіб травматичної дії «Kral-Starter» калібру 9 міліметрів, який чоловік зберігав без відповідного дозволу.

Сергій СУЛИМА.

В останню путь — гідно?

ЗА ЛИСТОМ ЧИТАЧА

А чи замислювалися ви колись над тим, як ховають людей у наших селах? Найчастіше катафалком служить вантажівка, так-сяк очищена від силосу, будівельного матеріалу чи ще чогось і прибрана родичами. Ще треба низенько вклонитися власнику (хтозна, які у нього плани) і, звісно, заплатити. Та ще знайти міцних чоловіків, які підняли б труну на машину. І раптом у селі з'являється справжній катафалк — елегантний легковик — такий, як показують у зарубіжних фільмах. Тільки-но мешканці села Лосяч Борщівського району на Тернопільщині відчули, що хоч у цьому наблизилися до Європи, як катафалк у них конфіскували. У листі до редакції вони просять допомогти повернути його.

В останню путь — на «Полонезі»

У Лосячі — три церкви, три конфесії: греко-католицька, римо-католицька і православна. Міжконфесійні конфлікти, через які пройшли багато сіл Тернопільщини, в тому числі і Лосяч, уже в минулому, тому віряни живуть мирно. Окрасою села є старовинний костьол, століття освячення якого відзначали позаминулого року. Кажуть, це єдине таке творіння архітектора в Україні. Загалом за його проектом збудовано три такі храми. Настоятелем костьолу є Йозеф Чарнік, громадянин Польщі. У липні 2006-го він привіз у Лосяч автомобіль марки «Polonez Cargo» — той самий катафалк. Як сказав у телефонній розмові зі мною ксьондз (він захворів, тому зустрітися ми не змогли), машину подарував для лосяцької громади його колега-священик. Є дарча про те, що це гуманітарна допомога. Через митні обмеження (машина 1996 року випуску) Йозефу Чарніку порадили оформити ритуальний «Полонез» на себе. Довелося дати митниці зобов'язання вивезти його в липні наступного року. Тільки після цього транспортний засіб зареєстрували.

Два неповні роки мешканці села не мали проблем із транспортом в останню путь. Машину ксьондз давав усім, хто просив, незалежно від конфесійної приналежності. Заплатити треба було лише за бензин. Ритуальним «Полонезом» користувалися також мешканці сіл Бурдяківці, Гуштин, Дубівка і селища Скала-Подільська — майже 5 тисяч осіб. До речі, у Скалі-Подільській є психоневрологічний будинок-інтернат. Тут доживають віку хворі самотні люди з різних областей України. Інтернат не має свого транспорту для ритуальних послуг, і ксьондз Чарнік виділяв катафалк для його потреб. Всього за участю «Полонеза» відбулося більш як тридцять похорон.

Священика судили, машину конфіскували

Та настав час, коли, відповідно до зобов'язання, даного митниці, належало повернути машину до Польщі. За словами отця Йозефа, в липні 2007-го він хворів. Окрім того, в костьолі саме проходили ремонтні роботи, і він не міг залишити без нагляду людей, які перекривали дах, оскільки відповідав за їхню безпеку. Та ці аргументи, а також прохання Йозефа Чарніка передати ввезений ним автомобіль для похоронних церемоній на баланс Лосяцької сільської ради ніхто до уваги не взяв. Тернопільський міськрайонний суд своїм рішенням від 2 червня минулого року постановив визнати «Чарніка Йозефа Броніславовича винним у порушенні митних правил, передбачених ст. 348 МК України і накласти на нього адміністративне стягнення у вигляді конфіскації в дохід держави автомобіля марки «Polonez Cargo».

— Відтоді, — каже сільський голова Лосяча Марія Бурлак, — хоч куди ми зверталися, щоб повернули автомобіль громаді, звідусіль надходять відписки. Ніхто не хоче вникати в суть справи.

Марія Михайлівна показує відповідь із Міністерства юстиції, яка надійшла саме того дня, коли я була в Лосячі. У ній багато посилань на статті Конституції щодо повноважень законодавчої, виконавчої та судової влади, на Закон України «Про статус суддів» стосовно того, що вони є незалежними і ніхто не має права втручатися в їхню діяльність. Ця класична відписка заслуговує на те, щоб її процитувати повністю, однак не робитиму цього, бо шкода газетної площі. Тим паче що закінчується вона також класично: «Порушені у Вашому зверненні питання не належать до компетенції Міністерства юстиції України». І варто було «городити город», щоб завершити такою фразою?

Звернення до керівників обласної влади, народних депутатів, секретаріату Президента, Державної митної служби також нічого не дали. Під ними стоять десятки прізвищ мешканців Лосяча, священиків, сільського голови, директора психоневрологічного будинку-інтернату, та все марно: їх ніхто не чує. Автомобіль перебуває на митниці в Тернополі. Якщо навіть його виставлять на аукціон, то сільська рада, каже її голова, не має коштів, щоб узяти участь у торгах (оціночна вартість автомобіля разом із митними зборами — майже 40 тисяч гривень).

Абсурдність ситуації очевидна, але хіба мало їх у нашому житті? Я вже писала про хлопця-інваліда з Тернополя, для якого рідний дядько з Литви придбав машину і захотів подарувати її племінникові, але не дотримав якихось формальностей, і вона вже рік гниє на митниці в Раві-Руській. Тим часом в одній із місцевих газет прочитала повідомлення СБУ в Тернопільській області про те, що через тутешню митницю незаконно перевозили вантажівки. Протягом двох років одна з місцевих фірм ввезла шість авто, занизивши їх вартість у три-чотири рази. Лише тепер обман розкрився.

У нас багато діється неправедних речей. Хто багатий — збагачується іще більше. Мільйонні, мільярдні потоки йдуть мимо державної казни. І все сходить з рук. А тут вживаний катафалк... Невже Україна збагатиться на ньому? Чи хай ліпше згниє, ніж має служити громаді?

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

ПРЯМА МОВА

Мирослава Остапова, котра від імені мешканців села пише в різні інстанції, в тому числі до редакції, резонно запитує: «Якщо Україна не може забезпечити своїх громадян, то для чого забирає те, що подарувала нам Польща? Хіба це не абсурд, щоб подарунок іншої держави ми використовували у своїй державі? Чиновникам, які їздять у дорогих авто, наші проблеми не зрозумілі. Вони від них просто відмахуються».

«ЛІКАРНЯНИЙ ЛИСТОК»

— Здрастуйте, безплатний лікарю! — Здрастуйте, безнадійно хворий!

Інсулінові бої: у нокауті — пацієнти

ПРОБЛЕМА

Діабетики Дніпропетровщини ризикують сісти на інсулінову дієту. Про зірваний тендер на закупівлю життєво необхідних препаратів «Голос України» вже писав в одному зі своїх номерів. І от продовження скандалу, де головні дійові особи — депутати Дніпропетровської облради і головне управління охорони здоров'я регіону.

На закрите засідання постійної комісії з питань охорони здоров'я, дитинства і материнства, де з'ясовували, хто винний і що робити, кореспондентові «Голосу України» вдалося потрапити лише з другої спроби. Для газети Верховної Ради вирішили зробити виняток...

Про те, що заявки області на інсулін змінили на користь одного вітчизняного виробника — ВАТ «Фармак» — вперше заявила головний позаштатний фахівець з ендокринології головного управління охорони здоров'я облдержадміністрації Катерина Маляр, підкресливши, що в цьому разі під ударом будуть діти.

Хоча, як стверджують у Київському інституті ендокринології, наукові дискусії з приводу поділу препарату на дитячий і дорослий точаться тільки в Україні, адже в усьому світі й діти, й дорослі одержують однаковий людський генноінженерний інсулін у флаконах або катриджах. Крім того, впевнені фахівці, імпортні інсуліни не мають переваг над інсулінами виробництва «Фармак».

Утім, заява Маляр спричинила ефект бомби, що вибухнула. Прокуратура області порушила кримінальну справу проти чиновників комунального підприємства «База спеціального медичного постачання», яке займається організацією тендерів.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Так, начальник управління захисту прав і свобод громадян та інтересів держави прокуратури Дніпропетровської області Роман Соснов вбачає в ситуації «замах на розкрадання бюджетних коштів». За його словами, договір на постачання інсулінів підписували не з «Фармаком», і на підприємстві навіть не знають про існування документа.

Сама компанія, яка стала заручником ситуації, нині обстоює якість своєї продукції, на яку, по суті, звели наклеп. Там кажуть: мовляв, ми не дистриб'ютори, що беруть участь у тендерах, а виробники і продаємо дистриб'юторам інсулін відповідно до їхніх заявок, а далі це їхня особиста справа, як вони вестимуть свою комерційну діяльність. Інше питання, що наш продукт якісний і нічим не поступається імпортним аналогам, єдина відмінність у ціні — наші препарати доступніші, — стверджують у «Фармаку».

— З економічною кризою, природно, загострюється боротьба за фінанси. Західні виробники вочевидь не мають наміру втрачати свій вплив на українському ринку і тому намагаються використовувати будь-який формальний привід для того, щоб оспорити результати тендерів і відсунути конкурента в особі нашого, вітчизняного виробника, — пояснюють на підприємстві.

Тим часом члени робочої групи обласної ради, рішенням яких незадоволені медики, справу бачать інакше. За їхніми словами, заявки на інсулін з районів не збігаються з тією, що її складає головне управління охорони здоров'я області.

«Голос України» попросив прокоментувати ситуацію Інну Демченко — помічника голови Комітету з питань охорони здоров'я Верховної Ради України народного депутата Т. Д. Бахтеєвої:

— У який спосіб заявки на препарат, отримані в районах, трансформувалися в «міфічну» потребу, що не відповідає реальності, — це один бік медалі. Другий — відсутність під час прийняття управлінських рішень елементарних понять про фармакоекономіку. Несвоєчасність визначення потреби в інсулінах, недостатня номенклатура призвели до додаткового залучення коштів місцевих бюджетів від 20 до 80% — а це результат неефективної роботи Дніпропетровського обласного управління охорони здоров'я. І ще один аспект: кожна держава захищає свого виробника — це робочі місця, це платежі в бюджет, це фінансування соціальних програм! І якщо ВАТ «Фармак» виробляє високоякісний інсулін за технологією засновника промислового виробництва інсуліну американської компанії «ELLY LILY», то обласне управління охорони здоров'я повинне дотримуватися закону України про мінімізацію впливу фінансової кризи і створити всі умови для проведення закупівель відповідно до чинного законодавства.

Щоб уникнути сумнівних маніпуляцій у майбутньому, Кабмін з 1 вересня планує запровадити нову рецептурно-ваучерну систему. Інсулін видаватиметься в аптеках за рецептом лікаря. Такого рішення, на думку діабетиків, вони очікують уже давно.

Анастасія КОВАЛЬЧУК.
Київ—Дніпропетровськ—Київ.

ТЕРМОМЕТР

Великі стегна захистять від діабету

Жінкам більше не слід приховувати свої великі стегна. Науковці довели, що пишні форми є показником здоров'я в пані. Фахівці з Гарварду запевняють, що жир, який накопичується на стегнах і на сідницях, має корисні для організму жінки властивості.

Перш за все ці жирові накопичення захищають від діабету другого типу. Причому великі стегна виявилися ефективними в профілактиці діабету так само, як і спеціальні медичні препарати вузької дії.

А ось великі груди не справляють на організм жінки подібного позитивного ефекту. Скоріше навпаки: канадські дослідники довели, що жінки з великим бюстом страждають від діабету на 40—60% частіше, ніж ті, хто має маленький розмір грудей.

Гарний настрій поліпшує зір

Вислів «дивитися скрізь рожеві окуляри», як з'ясувалося, не метафора, а біологічна реальність. У доброму гуморі люди здатні бачити більше, ніж у поганому, стверджують психологи з університету Торонто.

Гарний і поганий настрій змінюють режим роботи зорової кори головного мозку і те, як ми бачимо. Зокрема, це дослідження показує, що коли ми в доброму гуморі, зорова кора одержує більше інформації, тоді як поганий настрій призводить до «тунельного зору», — відзначають науковці.

Вони використовували магнітно-резонансну томографію, щоб визначити, як мозок обробляє візуальну інформацію, коли людина перебуває в поганому, гарному і «нейтральному» настрої. Томографія засвідчила, що гарний настрій збільшував, а поганий — знижував реакцію однієї з ділянок в парагіпокампі, частині мозку, пов'язаній з процесом розпізнавання.

Отож у гарному настрої люди можуть пізнати більше об'єктів у своєму оточенні, що, можливо, звучить як добра новина, однак це може призводити до розсіювання уваги. Гарний настрій «розширює вікно, крізь яке ми дивимося на світ».

ПРОФКАБІНЕТ

Вівсяна каша проти стресу

Для поліпшення загального самопочуття украй важливо понизити загальний рівень стресу, оскільки результати численних досліджень прямо вказують на те, що люди з постійним високим рівнем стресу піддаються ризику захворіти частіше, ніж ті, в кого рівень стресу перебуває в нормі.

Американські науковці вважають, що кращий спосіб боротися із стресом на роботі (а основна кількість стресових ситуацій виникає саме в офісі) — відійти від монітора, вимкнути на якийсь час комп'ютер і пройтися. Боротися зі стресом допоможуть і спеціальні продукти, які слід включити в свій щоденний раціон.

Учені відзначають, що тарілка теплої вівсяної каші спричинить вироблення гормону серотоніну, який заспокійливо впливає на організм, а багаті жирними кислотами омега-3 продукти утримуватимуть гормони стресу — адреналін і кортизол — у нормі.

Також понизити рівень стресу, на думку науковців, допоможе склянка теплого знежиреного молока перед сном. Вона знизить рівень тривожності й напруженості. Корисним буде й апельсин, багатий на вітамін С, який зміцнює імунну систему і знижує рівень гормонів стресу.

Щастя передається у спадок

Всі, без винятку, батьки хочуть, щоб їхні діти були щасливі. Проте одного бажання тут замало. Як вдалося встановити мексиканським науковцям, необхідно, щоб щасливими були самі батьки.

Дослідники стверджують, що хімічні реакції в мозку людей, які відбуваються під впливом того або іншого настрою, можуть впливати на сперматозоїди та яйцеклітини. Це, у свою чергу, впливає на геноксд і дозволяє внести деякі зміни до тих рис вдачі, які батьки передають дітям. Що позитивніше налаштовані батьки, то більша ймовірність того, що їхні діти будуть щасливими. Але в будь-якому разі, кажуть учені, батькам слід прагнути робити все від них залежне, щоб їхні діти були щасливі. І якщо можна «прищепити» своїм чадам позитивне ставлення до життя та можливість бути щасливими, це потрібно робити в будь-який спосіб. Зокрема, бути щасливими самим. Адже діти, що ростуть у сім'ях, де панують любов і щастя, радісніше дивляться на життя і досягають більшого.

Мал. Олександра МОНАСТИРСЬКОГО.

Під «Лікарняним листком» підписалася Ольга ВАУЛІНА

МОЗ радить: як не заразитися новим грипом

Міністерство охорони здоров'я України розробило пам'ятку, яка допоможе уникнути інфікування новим вірусом грипу A/H1N1.

По можливості треба відкладати ділові та туристичні поїздки в регіони, де виявлені випадки захворювань на свинячий грип. В першу чергу відмовитися від візитів у США, Мексику.

Якщо вашу поїздку до країни, де зареєстровані випадки захворювань, не можна відкласти, будьте насторожі, не відвідуйте людних місць, уникайте користування громадським транспортом, не стійте, не сидіть поряд з людьми із ознаками респіраторної інфекції — нежитем, кашлем, почервонілими очима. Необхідним буде носити чотиришарову марлеву пов'язку або хірургічну маску.

У разі, якщо ви менш як 10 днів тому повернулися з країни, де зафіксовані випадки розповсюдження та інфікування збудником свинячого грипу, будьте особливо уважні до свого здоров'я. При появі симптомів ОРВІ — температури, кашлю, нежитю, порушення функції кишечника та м'язових болей — негайно звертайтесь до лікаря.

Якщо після повернення ваших рідних та близьких із-за кордону в них виникнуть симптоми застуди або респіраторної інфекції — негайно ізолюйте хворого в окремій кімнаті та контактуйте з ним лише в марлевій масці, викличте лікаря.

Хоча немає чітких ознак, що наявні випадки захворювання людей на свинячий грип пов'язані з недавніми або теперішніми грипоподібними захворюваннями свиней, рекомендується мінімізувати контакти з хворими тваринами. Даних про передачу свинячого грипу людям в результаті вживання ними в їжу належним чином обробленої і приготованої свинини або інших продуктів з неї немає. Вірус свинячого грипу гине під час приготування за температури 70 градусів Цельсія, відповідно до загальних порад приготування свинини та інших видів м'яса.

У зв'язку з тим, що вірус свинячого грипу передається переважно повітряно-крапельним шляхом, необхідно виконувати санітарно-протиепідемічний режим, передбачений при епідеміях респіраторних вірусних інфекцій. Коли ви кашляєте або чхаєте, прикривайте ніс і рот одноразовою серветкою або носовиком. Мийте руки з милом. Якщо немає такої можливості, використовуйте вологі спиртовмісні серветки. Старайтеся не доторкатися до очей, носа або рота, особливо якщо перебуваєте в громадських місцях, частіше провітрюйте приміщення.

У випадку, якщо виникнуть запитання стосовно профілактики або лікування свинячого грипу, ви можете звернутися до свого лікаря або зателефонувати **на «гарячу телефонну лінію» Міністерства охорони здоров'я України по номеру: 8 (044) 200-07-80.**

Міністерство аграрної політики встановило максимальну плату за зберігання зерна державного продовольчого резерву розміром 12,51 гривня/тонна на місяць у 2009/2010 маркетинговому році (липень 2009 — червень 2010) *(Українські новини)*

У 2009 році світовий обсяг торгівлі пшеницею знизиться на 10 мільйонів тонн, вважають експерти Продовольчої та сільськогосподарської організації *(Укрінформ)*

МАЙЖЕ ОФІЦІЙНО

Землевпорядні контори наотримували ліцензій, похазяйнували й розчинилися у повітрі

Роботи з розвитку системи землеустрою в державі непочатий край. Такий невтішний висновок напрошується після ознайомлення з матеріалами колегії Держкомзему. Йшлося, що у ході земельних перетворень упродовж останніх вісімнадцяти років система землеустрою, по суті, була ліквідована.

Про стан проведення нормативної грошової оцінки доповідав начальник управління ринку та оцінки земель Станіслав Горбатович. Загалом по Україні результати такі: із 29835 населених пунктів нормативну грошову оцінку земель проведено по 24059. Водночас оцінка в Криму виконана тільки на 4,5%, у Чернігівській області цей показник становить 7,2%, Чернівецькій — 21,3%, Івано-Франківській — 27,2%, Дніпропетровській —37,7%, Київській — 39,9%, Закарпатській — 55%. Та й загалом по Україні нормативна оцінка понад 50% земель населених пунктів потребує оновлення.

На колегії зазначалося, що останнім часом багато нарікань від громадян, які не можуть отримати витяги про нормативну грошову оцінку земельної ділянки для будівництва та обслуговування житлового будинку, садівництва, гаражного будівництва, щоб надати їх нотаріусам для оформлення спадщини і дарування. Без таких витягів нотаріуси не в змозі посвідчувати угоди і люди опиняються в безвихідній ситуації, що призводить до соціальної напруженості.

— Питання оцінки потребує якнайшвидшого врегулювання, — наголосив Станіслав Горбатович. — Зацікавленість у цьому насамперед мають вивити голови міських, селищних та сільських рад, оскільки нормативна грошова оцінка земель є потужним джерелом постійних надходжень до місцевих бюджетів.

Члени колегії також заслухали інформацію заступника начальника Управління нормативного та організаційного забезпечення землеустрою і охорони земель Олександра Краснолуцького.

Виявляється, в Україні видано 2855 ліцензій на провадження господарської діяльності щодо проведення землевпорядних та землеоціночних робіт. Лише цьогоріч за січень-травень надано 163 тисячі ліцензій. Водночас, за словами начальника Держземінспекції Олександра Нечипоренка, під час перевірки більш як 2146 суб'єктів господарювання, що мають ліцензії на проведення землевпорядних та землеоціночних робіт, кожного десятого з них взагалі не змогли відшукати.

З інформацією прес-служби Держкомзему знайомилася Галина КВІТКА.

У Дубівці залишилися тільки горобці й ворони

Відродити життя в селі, де не залишилося жодного мешканця, взялися брати Стороженки

РЕАЛІЇ

Останнім залишив село Дубівку, що у Тростянецькому районі на Вінниччині, Дмитро Голій. Дружина померла. У чоловіка на руках залишилася донька–інвалід. Жити далі в селі, де не стало жодної живої душі, було непросто. Не лише тому, що сумно, а то й моторошно, особливо темними осінніми вечорами. По хліб, інші продукти треба було ходити до сусіднього села. Найбільше допікала проблема підвезення дитини в лікарню. Чим доїдеш, коли ніякий транспорт не ходить? Купив чоловік у сусідньому селі Торканів хату і переїхав, як каже, ближче до людей. А в Дубівці залишилися тільки горобці й ворони. З–під стріх спорожнілих хат навіть ластівки повилітали.

Брати Стороженки — Василь та Святослав, хоча народилися у сусідньому селі Торканів, але Дубівку знають так само, як свої п'ять пальців. Тут дуже мальовничі місця. У дитинстві часто ходили туди купатися в озері. А скільки ласували ягодами у дубівському лісі! Грибів там стільки, що самі просяться у корзинку. Нині Стороженки мешкають у Києві. Згадують про дитячі походи в Дубівку з трепетом і хвилюванням. Коли дізналися, що село збираються вилучити з реєстру населених пунктів, вирішили дати йому нове життя.

— Стороженки планують створити у Дубівці базу відпочинку, — каже Василь Ятковський, сільський голова Торканова, до якого належить Дубівка. — Вони купують у спадкоємців дубівчан порожні хати, оформляють документи на власність користування землею, а далі розпочнуть роботи із створення бази відпочинку. Місця там справді дивовижно красиві! Дуже підходять для організації відпочинку. Справа перспективна.

Своїми планами Стороженки поділилися на сесії сільради. Депутати підтримали їхній задум. «Якщо буде база відпочинку, значить буду робочі місця, — продовжує сільський голова Василь Ятковський. — Для села це дуже важливо. У нашому Торканові із 240 працюючих тільки 78 людей мають роботу, решта перебиваються випадковими заробітками, дехто виїжджає на заробітки в міста...»

Рідному селу Торканів брати також допомагають. На прохання сільського голови придбали ліхтарі для освітлення вулиць. Взялися виготовити проектну документацію для виконання робіт з встановлення електричного опалення у приміщенні дитячого садка. Все це підприємці Стороженки роблять за власні кошти. Перед тим, як розпочати головні роботи, їм доведеться перейнятися ще одним клопотом. «Енергетики зняли лінію електропередач, по якій подавали струм у Дубівку, — каже сільський голова. — Мабуть, тому, щоб шукачі металу не вкрали дроти. Бо ж усі знають, що в селі вже нікого нема. Забрали й трансформатор. Так що доведеться все поновлювати. Без електрики нічого не зробиш».

За словами співрозмовника, в селі з нетерпінням чекають початку робіт. Бо знають, що можна буде заробити хоч якусь копійку на будівництві бази. Що швидше вона з'явиться, то швидше оживе село. «Якщо в селі житиме хоча б одна людина, його не знімуть з реєстру, — уточнює сільський голова. — А ми сподіваємося на те, що туди ще повернуться люди. Надію на це дають брати Стороженки».

Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

КОМЕНТАР

Олександр Ткачук, заступник голови Тростянецької районної ради:

— Поки що в державі небагато прикладів, коли підприємці вкладають кошти у розвиток села. Важливо, що люди схвалюють такі дії й готові підтримати братів у здійсненні їхніх планів. Одна з головних проблем для сільських населених пунктів — це розвиток інфраструктури. Якщо у Дубівці буде база відпочинку, там з'являться торговельні заклади, буде пункт надання медичної допомоги. Це ті об'єкти, які потрібні людям у невеликих населених пунктах. У нас є села, де залишилося 20—40 жителів. Намагаємося за всяку ціну зберегти в них названі об'єкти. Наприклад, у селі Медківка є фельдшерсько-акушерський пункт. Але нема фахівців. Знайшли їх в інших селах. Вони під'їжджають на роботу. ФАП діє, люди мають можливість отримувати у разі потреби першу медичну допомогу. Так само шукаємо людей, які б працювали в інших закладах соціальної сфери. Село тоді живе, коли в ньому є медпункт, магазин, пошта, клуб, бібліотека...

Багато молока — дешеві ціни

Зняте з порядку денного питання останньої сесії Хмельницької обласної ради про внесення змін до річного бюджету, здавалося, не мало жодного стосунку до того, яке молоко п'ємо, почім купуємо сир та масло, і що на цьому заробляють власники худоби. Але щойно заговорили про те, кому і скільки коштів ще потрібно, аграрії одні з перших підняли руку. До того ж проблеми молочної галузі стали на чільне місце.

Для кого гроші?

Труднощі молочної та тваринницької галузі вже не один рік не сходять з уст селян. Та й переробники постійно скаржаться: зменшується стадо, міліють молочні ріки, конкуренція серед заготовачів така, що просто з рук рвуть повні бідони. Пригадується, щоб заохотити здавачів, виробничники хто ціну піднімає на кілька копійок за літр, хто приймальні пункти облаштовує, хто навіть доїльні апарати і холодильники дарує господарям, котрі тримають по кілька корів.

Де тому молоку братись, якщо тільки з минулорічного червня кількість худоби в краї зменшилась більш як на десять тисяч голів. Тепер і у господарствах, і в приватних стайнях залишилось 167 тисяч корів. Для порівняння: були часи, коли це стадо в області дотягувало до мільйона.

Тепер же, якщо вірити тому, що і молока стало менше, і сировина дорожчає, начебто є причини для пояснення того, чому так дорого коштує молочна продукція в магазинах. Але раптом з'являється зовсім несподівана цифра. Виявляється, за річної норми споживання у 380 літрів на людину, подоляни виробили по 462 кілограми на кожного. А це означає, що і молочних продуктів ми мали б наїстись досхочу, і ціни на них повинні були не зростати. Як тут не погодитись із головою облради Іваном Гладуняком, котрий під час сесії не втримався від коментарю: «Якщо в області є перевиробництво молока, то який сенс підтримувати його виробників? Виходить, одні приватники дають сировину, інші приватні підприємства виробляють з нього продукцію, то хто ж отримує прибутки? Теж приватник? Якщо мова йде про бізнес, то чому його потрібно підтримувати з бюджету?»

Справді, кого дотувати за державний кошт і для чого? Адже потужні підтримки, на які пішли мільйони гривень, так і не зуміли втримати молочне стадо. А хто із покупців пригадає про зниження ціни на молочний товар хоча б на кілька копійок? То чи така вже бідна і безперспективна молочна галузь, як про неї заведено говорити?

Молочна ріка — гривневі береги

Офіційно молочна переробна галузь вже давно не вважає себе багатієм. Як свідчить багаторічна статистика, середня рентабельність молокопереробних підприємств краю коливається від п'яти до восьми відсотків. Правда, фахівці галузі добре знають, що тверді сири завжди були надприбутковим продуктом. Саме завдяки їм на багатьох заводах перекривали збитки від випуску, скажімо, масла чи іншої молочної продукції.

Крім того, переробка не пропустила жодного підвищення цін на свій товар. Тож, врешті-решт, навіть молоко і кефір перестали бути дешевими продуктами для найбідніших, не кажучи вже про інші молочні делікатеси, котрі пенсіонерам та людям із низькими статками стають дедалі менш доступними. Якщо зіставити все це, то мимоволі запитаєш: де правда про молоко, а точніше, про його ціну?

Хіба повіриш у збитковість виробництва, якому вигідно посилати своїх заготовачів за сотні кілометрів? Скажімо, на Хмельниччині давно «п'ють» із молочних джерел щонайменше шість сусідніх областей. І хоча точної статистики немає, проте кажуть, що за кілька останніх років вивіз молока з області збільшився з 30 до 100 тисяч тонн на рік. Хіба не означає це, що молочний бізнес не тільки не занепадає, а шириться і процвітає.

Навіть Хмельниччина, котра так і не змогла зайняти лідируючі позиції на молочному ринку країни, все-таки зберегла довolі потужну сітку молокозаводів. За останній десяток літ лише три з них не зуміли впоратися із фінансовими труднощами і змушені були зупинити свою діяльність на відміну від цукрових, які пережили масове закриття. Півтора десятка молочних, сиро- та маслоробних підприємств все-таки працюють, тримаються на плаву. Якщо хвилі молочної ріки і виносять на берег гривні, то осідати вони мають саме там.

Зрештою, і великі молочні ферми не нарікають на ціну. Керівники потужних господарств не приховують, що живу копійку щодня їм приносить саме молоко. За яке платять до

Вітковичі — роботящі та заможні

ТЕОРЕМИ БУТТЯ

«За вітковця я піду, бо вітковця я люблю, бо у вітковця грошей багато, є дві машини, трактор і хата...» — так жартівливо у селі Вітковичі Березнівського району переспівують одну з відомих весільних пісень. Кращих женихів, переконує пісня, ніж там, не знайдеш.

Жителі району з цим, звісно, не згодні, а от пісенна характеристика вітковичан не викликає у них навіть найменших сумнівів. Село це, кажуть, справді чи не найбільш заможне і роботяще у районі.

— Наші чоловіки дуже підприємливі, — каже Вітковицький сільський голова Галина Миронець. — Щоб забезпечити достаток у сім'ях, беруться за будь-яку роботу: і на заробітки їздять, і великі підсобні господарства тримають, і бізнес активно ведуть. Особливо жваво у селі розвиваються підприємства, де виготовляють будівельні матеріали та супутні товари: облицювальну плитку, паркани, столярку, є своя сушильня для лісоматеріалів, кузня, вісім пилорам...

Чимала частина будівельних матеріалів місцевого виробництва знаходить попит прямо у Вітковичах, бо село розбудовується. Тільки торік сільрада роздала сто дозволів на індивідуальне житлове будівництво.

— Люди працюють, тому й мають усе, — продовжує Галина Миронець. — У селі є 92 трактори, 9 комбайнів, 218 легкових автомобілів, чимало з яких прямо з автосалону.

— Нинішнім селом не натішуся, — розповідає мешканка Вітковичів Анна Тихончук **(на знімку)**. — Хіба ж порівняєш його з тим, яким було у 50-х роках. Мене тоді обрали головувати у двох селах — Вітковичах та Лінчині. Яка ж біднота всюди була! Старенька школа у пристосованому приміщенні, колгоспна контора та... непрохідна грунтова дорога через ліс. Оце й усе, що мали. Та ще й держава немилосердно обкладала людей різними податками — і «холостяцьке» плати, і «м'ясне», й державну позику та багато іншого. В Лінчин у сільрадівських справах я пішки ходила. Справлялася за два дні. А взагалі рідному селу віддала тридцять сім років праці — була сільським головою, свинаркою, телятницею, бригадиром городньої бригади...

Гарнішати і багатшати Вітковичі почали десь із 2000 року. Саме тоді й підприємництвом місцеві люди активно зайнялися. Відповідно, й бюджетні справи поліпшилися (облаштували освітлення сільських вулиць, полагодили огорожу кладовища, реконструювали клуб тощо), і проблема з безробіттям дещо пом'якшилася.

Справжньою подією у селі стало відкриття дитячого садка, який не працював з десяток років. Був час, коли люди не вельми й потребували дошкільного закладу, більше того — одержуючи (як постраждалі від аварії на ЧАЕС) компенсацію за харчування дітей, охоче їх доглядали вдома. Проте із поліпшенням добробуту села, ставлення змінилося на кардинально протилежне. Розв'язали проблему завдяки коштам сільського, районного бюджетів, а також допомозі громади. Батьки для потреб дитсадка придбали електричний бойлер, електрообігрівач та інші необхідні речі. Підсобили і місцеві підприємці. Так що дітям тепер там затишно **(на знімку)**.

Вирішено нещодавно й ще одну місцеву проблему — облаштування мосту через річку Случ. Коли був колгосп, він щороку облаштовував дерев'яну переправу. Потім це стало клопотом громади. Через паводки міст тричі на рік доводилося знімати — селяни не могли потрапити на свої наділи (за річкою знаходиться 300 гектарів угідь). З коштами на міст допоміг район, частину грошей зібрала громада.

Світлана ТУБІНА,
Олександра ЮРКОВА.
Рівненська область.
Фото Світлани ТУБІНОЇ.

Але не для споживачів. Вартість молокопродуктів для багатьох стала недоступною

двох з половиною гривень за літр.

Єдиний, хто випадає із цього ланцюжка, — це селянин. Хоча б як натрудився, кому б здавав, а добитись ціни, більшої від 1,2 гривні за літр поки що йому не вдається. Навпаки, «велике» літнє молоко збиває ціну до гривні. А це означає, що навіть з двома коровами у хліві мало хто заробить тисячу гривень на місяць.

Кому — вершки, а кому — сироватка

Ось тут і починаються найбільші проблеми. Бо до дядьківського хліва не доходять жодні дотації. На його корівчину не діляться ніякі бюджети. А ціна на його молоко — до смішного мала. І хоча саме в тих хлівах починають бити джерела, із яких потім витікає повноводна молочна ріка, ніхто не прагне захистити інтереси саме цього виробника.

— Не підтримуєте — нехай так, — вирішив поскаржитись господар із Старосинявського району, котрий додзвонився по гарячій телефонній лінії до представників обласної влади. — Але ж куди вже тиснути? Наша сім'я утримує чотири корови, щодня здаємо до шістдесяти літрів молока. Яка вже ціна не є — але це чи не єдиний заробіток для таких, як я. Але тепер з нього ще вимагають сплатити податок. Чи справедливо це?

Що тут сказати про справедливість? Вже дехто ставав свідком того, як селяни, до глибини душі ображені надзвичайно низькими заготівельними цінами, на очах у заготовачів просто виливали на землю молоко з відер. Бо як іще висловити свій протест?

Наступний крок — пустити під ніж корову. І якщо раніше це робили лише окремі господарі, тепер дедалі більше селян йдуть саме цим шляхом. Хоч як прикро, а підштовхує до цього не тільки переробний бізнес, а ще й своєрідна державна «турбота». З наступного року має вступити в силу закон про безпеку та якість харчових продуктів. Окремі його статті перекривають шлях сільській господині на ринок із пляшкою молока та головкою сиру. Мета благородна: щоб не потрапила на наш стіл неякісна продукція. Зате реалізація цієї мети лякає. Адже здати продукцію можна буде тільки на спеціальних заготівельних пунктах. А це означає, що вже там здавальник втратить свої копійки. Вдруге він втратить, коли за це саме молоко посередникам платитимуть переробники. А насамкінець втратить найбідніший покупець. Адже сьогодні, оминаючи вітрини супермаркетів, за молоком чи сметаною він іде на ринок — там найдешевше. Нові ж правила гри позбавлять цієї можливості. Тоді широкий асортимент молочних товарів залишатиме один вибір: не споживати їх.

Можливо, для декого картина виглядає надто песимістично. До того ж не завжди обіцяні закони вступають в силу у визначені терміни. Турбує інше: молочний бізнес, який приносить серйозні прибутки, і господиня, що несе відерце молока від своєї корови до приймального пункту, крокують різними шляхами. Їх інтереси не перетинаються, і плани не збігаються. Тож, якщо для одних позбутись корови означає втратити годувальницю, то для інших втрата навіть багатотисячного молочного стада лякає все менше і менше. Його успішно замінить штучна молочна продукція, котра обіцяє ще більші прибутки і ще менші клопоти.

Про інтереси споживача вже навіть не йдеться. Він і тепер дуже часто просто не може уявити, з чого зроблені апетитні на вигляд сирки, йогурти, морозиво. І все ще наївно вірить, що спред — це те саме вершкове масло. Тільки дешеве.

А проте молоко — це справді диво-продукт. Бо з нього можна і солодкі вершки, і пісню маслянку отримати. Молочний бізнес дуже вдало скопіював цю технологію, бо на одному і тому ж молоці одні заробляють шалені прибутки, інші — мозолі та тяжку працю.

Ірина КОЗАК.
Хмельницький.
Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

СТАТИСТИКА

В області станом на 1 квітня в усіх категоріях господарств порівняно з минулим роком кількість корів зменшилась на вісім відсотків і налічує 167 тисяч голів. Хоча середній надій на корову збільшився на 72 кілограми, проте виробництво молока за цей час скоротилось на один відсоток і становить 110 тисяч тонн. Протягом першого кварталу на переробні підприємства області надійшло 48 тисяч тонн молока (торік за цей же час — 66 тисяч тонн). Середня заготівельна ціна порівняно із торішньою впала із 1752 до 1556 гривень за тонну молока.

ПЕРСПЕКТИВА

Аби місцеві ради були квіткам раді

У селі Піщане Кременчуцького району, що на Полтавщині, функціонує унікальне господарство ТОВ «ДекорАгро», подібних якому в Україні лишилися одиниці. Засноване воно ще в 1858 році німцем Бером. На 80 гектарах землі тут вирощують дерева та багаторічні квіти.

Втім, після кризи середини 90-х років минулого сторіччя матеріально-технічна база потребує серйозного оновлення та капіталовкладень. А власних резервів у достатній кількості господарство не має. Влада могла б посприяти підприємству в отриманні кредиту, а за рахунок обласного бюджету можна було б покрити відсотки за його користування. Це було б не обтяжливо для обласної скарбниці, водночас дало б серйозний стимул для розвитку квітникарства на Полтавщині. Замовниками продукції могли б стати місцеві ради, які б прикрасили клумби рідних сіл та міст. Такої думки голова облдержадміністрації Валерій Асадчев. Він готовий внести на розгляд сесії обласної ради відповідну програму підтримки галузі.

На знімку: майстер декоративних культур Людмила Волочай.

Лариса КОБА.
Фото автора.

ГОЛОС УКРАЇНИ № 105 (4605)
СЕРЕДА, 10 ЧЕРВНЯ 2009

Інформаційно–довідковий зал презентовано громадськості в приміщенні управління СБУ у Рівненській області, повідомляє наш власкор Олександра ЮРКОВА

Ніна КАРПАЧОВА відкрила провадження у справі Анатолія Левчуня, померлого через кілька годин після звільнення з Кіровоградського СІЗО *(Укрінформ)*

Бізнес на інвалідах

Як окремі чиновники примудряються заробляти на знедолених

Так склалось, що невелика Хмельниччина ось уже кілька років поспіль входить в число лідерів за кількістю інвалідів. Показник, за який не будеш ні хвалити, ні сварити. Просто потрібно усвідомити, що в області живе понад сто тисяч чоловік, котрим потрібне не тільки лікування, а й додаткова увага, турбота і фінансування.

Обласні депутати долучились до цієї проблеми, розробивши програму підтримки людей з особливими потребами на кілька років. Для цього з обласного бюджету щорічно виділяється близько восьмисот тисяч гривень для громадських організацій ветеранів та інвалідів. Якщо до цього додати і загальнодержавні програми, виплати пенсій, різного роду допомоги і дотації, то може видатись, що гроші тільки й течуть у кишені хворих та знедолених. Та насправді з повноводної фінансової річки до кожного нужденного доходять лише краплі. Мало того, що для нормального життя та лікування цих грошей катастрофічно не вистачає, то ще й, як стверджують правоохоронці, за фінансуванням цієї сфери криється низка порушень.

Чому «горять» путівки та виплати

Про те, що ветерани війни та інваліди мають право на безкоштовне та пільгове санаторне лікування, знають, напевно, всі. До речі, як і про те, що є тисячі ветеранів, котрі ні разу протягом життя цим правом так і не скористались. Чому? У кожного свої причини. Але є серед них і та, що чиновники не змогли розпорядитись готовими путівками та коштами. Через неналежний контроль відповідних органів лише 38 відсотків ветеранів війни та інвалідів скористалися минулого року правом на санаторно-курортне лікування, — вважають в обласній прокуратурі. Окремим інвалідам в управліннях праці та соціального захисту населення доводилось чути, що путівок бракує через недостатнє фінансування, і в той же час невикористані путівки просто «згоряли».

Яскравим прикладом нерозпорядливості стала робота службових осіб однієї з райдержадміністрацій. Вони примудрились видавати путівки без необхідних документів, забуваючи про чергу і порядок. Тому і сталось так, через два тижні після прийняття на облік інвалід третьої групи вже отримала пільгову путівку, а в той же час на неї тривалий час очікувало в черзі кілька інвалідів. **А центральна лікарня цього ж району відправила лікуватись лише одинадцятеро дітей-інвалідів, хоч мала у своєму розпорядженні 86 виділених путівок.** Подібне трапилось і в кількох інших районах та містах, де «зайвими» виявилось понад півсотні путівок на санаторно-курортне лікування дітей-інвалідів, хоча, скажімо, лише у Хмельницькому є понад сімсот таких дітей.

— Подібного можна було б уникнути, якби відповідальні особи проводили необхідну інформаційну роботу серед пільговиків, їх опікунів, роз'яснюючи можливості одержання путівок, — переконаний прокурор області Юрій Голуб. — Але цим не займались, тому прокуратурі довелось втручатись в ситуацію, вносячи подання. Це стосується не тільки путівок. Чим виправдати безвідповідальність працівників окремих фондів та служб, котрі не спроможні вчасно виплатити готові кошти для інвалідів, навіть не усвідомлюючи, що для декого вони рівноцінні поняттям здоров'я і життя. На жаль, у деяких випадках тільки після втручання прокурора людина отримувала ці гроші.

Така прикра історія трапилась, приміром, у Ярмолинецькому районі. Чоловік, отримавши інвалідність, довгий час не міг отримати належну за законом одноразову допомогу. Чи то сума у 27 тисяч гривень видалась надто великою для керівництва відділення виконавчої дирекції Фонду соціального страхування від нещасних випадків та професійних захворювань, чи ніяк не міг спрацювати неповороткий бюрократичний механізм, але тільки після того, як начальника відділення притягнули до дисциплінарної відповідальності, гроші знайшлись. Всього ж в інтересах інвалідів війни до місцевих управлінь праці та соціального захисту населення і райдержадміністрацій органами прокуратури цьогоріч було пред'явлено близько півсотні позовів. Якби не такі заходи, інвалід із Славутського району навряд чи зумів би побороти впертість чиновників із Пенсійного фонду. Чоловік був переконаний, що роки важкої праці на примусових роботах у Німеччині в роки війни, повинні увійти до трудового стажу. Але самостійно довести це у ПФ так і не зміг, допомогло тільки прокурорське втручання.

Можливо, хтось спробує пояснити таку поведінку чиновників бажанням зекономити бюджетні кошти. Але ж якою має бути перекрученою наша мораль, щоб намагатись економити ще й на людських стражданнях.

Як наживаються на пільговику

Утім, дехто не просто навчився економити саме таким чином, а зумів навіть розжитись на пенсіонерах та пільговиках. Скажімо так, як це зробила голова однієї з сільських рад Ізяславського району. Скориставшись недосвідченістю та безпорадністю інваліда, вона склала від його імені доручення на оформлення кредиту і виписала неправдиву довідку про його зарплату. На підставі цих фіктивних документів отримала понад п'ять тисяч гривень позики. Зрозуміло, що ці гроші до інваліда не дійшли, ними скористалась голова.

А листоноша зі Старосинявського району пішла ще далі у своїх шахрайствах. **Отримавши грошовий переказ, що призначався інваліду як одноразова державна матеріальна допомога, поштарка підробила підпис одержувача, а гроші поклала у свою кишеню.** Цей «досвід» поширився і на Деражнянський район. Там поштарка примудрилась упродовж півтора року забирати чужі пенсії і матеріальні допомоги. В результаті односельці-пенсіонери не дорахувались майже десять тисяч гривень.

Ще одним «пільговим» фінансовим джерелом стали для декого пасажирські перевезення. Замість того, щоб подумати, як зробити машини зручними та доступними для інвалідів, дехто із перевізників навчився подавали до управління праці та соціального захисту недостовірні розрахунки про відшкодування втрат при перевезенні пільговиків. У ході такої операції у Летичівському районі водії-приватники привласнили понад вісім тисяч гривень державних коштів. Про те, як інваліди забезпечуються автомобілями, взагалі окрема розмова. За даними обласного управління праці та соціального захисту, індивідуальних транспортних засобів в області треба більше п'яти тисяч інвалідів. Але, як стверджують прокурори, чіткого контролю за обліком таких пільговиків немає. Цим і скористалась паспортист із Дунаєвецького району. Двом «пільговикам» була видана довідка про склад сім'ї, де начебто є дитина-інвалід. Такий документ дав право незаконно отримати машину. Якби у ситуацію не втрутились прокурори, її міг би так і не дочекатись інвалід, що вже багато років стояв у черзі.

Правоохоронці називають десятки прикладів того, як неуважно ставляться до інвалідів, обдурюють їх, а подекуди просто обкрадають. Це факти стають предметом прокурорського реагування. Але скільки їх ще залишилось непоміченими? Для скількох людей із особливими потребами залишаються невідомими їхні права, скількох обминули у черзі, скількох недоплатили належне! Такої статистики немає. Як і немає закону, котрий міг би карати за бездушність і байдужість у ставленні до хворого і немічного.

Ірина КОЗАК.

Хмельницький.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

ДУМКА ФАХІВЦЯ

Юрій ГОЛУБ, прокурор Хмельницької області:
Тільки з початку року нашими співробітниками було порушено п'ять кримінальних справ, внесено понад сотню приписів та подань, до різних видів відповідальності притягнуто 124 посадові особи, котрі вчиняли порушення у сфері соціального захисту пільговиків. За прокурорського реагування в цій галузі відшкодовано понад два мільйони гривень. Ми всіма силами намагаємось поставити закон на службу інтересам людей, з якими несправедливо обійшлась доля. Але жоден закон не зможе замінити поняття моралі, добра і справедливості. Жоден закон чи відповідне реагування органів прокуратури не зможе гарантувати таким людям милосердного до них ставлення та розуміння, поки це не стане загальноприйнятою нормою життя.

Змінилися розміри збору

СУДОВИЙ ЛІКНЕП

14 квітня Кабінет Міністрів прийняв постанову №361 «Про внесення змін до розмірів витрат з інформаційно-технічного забезпечення судових процесів, пов'язаних з розглядом цивільних та господарських справ» (чинна з 27.04.09 р). Відповідно до даної постанови змінюються розміри збору з інформаційно-технічного забезпечення (ІТЗ), які необхідно сплатити при поданні позову. Отже, тепер це такі розміри.

Цивільні справи

Розмір витрат з ІТЗ, пов'язаних з розглядом цивільних справ, буде обраховуватися за формулою:

P = Мз/п x k,

де Р — сума витрат, що підлягає сплаті на момент подачі позовної заяви;

Мз/п — мінімальна заробітна плата, встановлена Верховною Радою України у Законі України про Державний бюджет України на відповідний рік (відповідно до закону про держбюджет на 2009 рік розмір мінімальної заробітної плати складає з 1 квітня 2009 року — 625 гривень, з 1 липня 2009 року — 630 гривень, з 1 жовтня 2009 року — 650 гривень, з 1 грудня 2009 року — 669 гривень на місяць).

k — коефіцієнт витрат залежно від категорії справи.

Категорія справи	Коефіцієнт
1. Справа позовного провадження з розгляду спору майнового характеру	0,4
2. Справа з розгляду позовної заяви:	
1) про розірвання шлюбу	0,05
2) про розірвання шлюбу з особою, визнаною у встановленому порядку безвісно відсутньою або недієздатною внаслідок душевної хвороби чи недоумства, або з особою, засудженою до позбавлення волі на строк не менше ніж три роки	0,02
3) що випливає з інших сімейних правовідносин	0,4
4) про відшкодування шкоди, заподіяної каліцтвом, іншим ушкодженням здоров'я або смертю фізичної особи	0,08
5) немайнового характеру про захист честі, гідності та ділової репутації	0,2
6) немайнового характеру (або такої, що не підлягає оцінці), зокрема про зміну або розірвання договору найму житлового приміщення, про продовження строку прийняття спадщини, про скасування арешту на майно тощо	0,06
7) про захист права громадянина на земельну частку (пай) і майновий пай	0,12
8) з переддоговірного спору	0,12
3. Справа окремого провадження	0,05
4. Справа наказного провадження	0,07
5. Справа про визнання та виконання рішення іноземного суду в Україні	0,08

Господарські справи

Для позивачів, звільнених у встановленому порядку від сплати державного мита, — за нульовою ставкою, для інших позивачів — ІТЗ становитиме 50 відсотків однієї мінімальної заробітної плати, встановленої Верховною Радою України у Законі України про Державний бюджет України на відповідний рік.

У деяких випадках тільки після втручання прокурора людина отримувала ці гроші

«Після смерті сина мені сказали, що я — не мати. Тоді хто я?»

Людмила Шрамко (**на знімку**) виховала сироту з п'ятирічного віку, але чиновники не визнали її матір'ю загиблого шахтаря. У кожної жінки, яка втратила в шахті сина чи чоловіка, — своя сумна історія поневірянь

За тиждень до смерті він просив пробачення у матері

Іван Климов не повинен був працювати того фатального дня, 4 квітня 1998 року, коли на донецькій шахті імені Скочинського сталася аварія. 34-річний гірник у суботу був вихідний, але пішов відпрацьовувати за прогул. Спускався в останній кліті, яка везла під землю чергову зміну. Рятувальники знайшли його першим. Він так і не добіг до свіжого струменя і впав у загазованій виробці.

Ми розмовляємо з матір'ю загиблого гірника Людмилою Шрамко. Втім, офіційні інстанції матір'ю цю жінку не вважають. Як так? «Я вийшла заміж у 1969-му за вдівця з чотирма дітьми — п'яти, семи, одинадцяти і тринадцяти років, — розповідає Людмила Петрівна. — Їхня мати померла від раку, і діти залишилися самі з батьком. А я виховувалася в дитбудинку, дітей люблю, звикла, що навколо мене багато людей. Тому без остраху прийшла в цю сім'ю. Тим більше що після складної операції лікарі сказали, що я не зможу мати власних дітей».

Велика родина жила в одній квартирі. Глава сім'ї працював шахтопрохідником, дружина також була зайнята і ще заочно навчалася. «Я Ваню до першого класу сама відводила, і всюди мене записували як матір. До армії проводжала — у військкоматі теж питань не виникало, — продовжує співрозмовниця. — А коли трапилася біда на шахті, з'ясувалося, що я... не мати. Тому що не всиновила сина. Хіба мені хтось про це раніше казав? Я ж виховувала, не думаючи, що він загине».

У 1991-му не стало чоловіка: рак. На той час діти вже підросли і були самостійними. Через два роки Людмила Петрівна вийшла заміж знову — і теж за вдівця, на цей раз із двома дітьми. Після загибелі Івана Климова в 1998-му у соцзабезі розвели руками. І порадили матері подати позов до суду, щоб відновити права.

Розповідаючи про судовий процес, жінка плаче. «Навіть зараз мої нерви не витримують, а на суді я взагалі не могла говорити спокійно. Мені написали такий позов, у якому зробили чотири помилки. Я заплатила 50 гривень і сказала судді: «Вибачте, але якщо у вас такі вимоги, я не витримаю. На адвоката в мене грошей немає, віддайте мої документи, я піду». А суддя мені: «Ви ж будете скаржитися». — «Нікуди я не скаржитимуся, просто дуже й дуже прикро».

Суд таки відбувся, але у виплатах, рівних з іншими матерями загиблих шахтарів, Людмилі Шрамко відмовили — начебто на тій підставі, що на момент загибелі сина вона вже була заміжня за іншим чоловіком.

Зараз 66-річна мати гірника отримує 729 гривень пенсії і досі працює прибиральницею в школі: грошей не вистачає. Діти й онуки живуть у Росії. Жінка каже, що не може оплатити послуги адвоката, щоб домогтися статусу матері загиблого шахтаря. «А свідків у мене — півселища. Директор школи, дитячий лікар, сусіди — всі знають мене і Ваню». Про останні дні життя сина вона згадує так: «За тиждень до аварії він стояв зі мною, довго розмовляв і весь час просив у мене пробачення: «Мамо, пробач мені за все». «За що?» — питаю. «За все, що в житті було». Я ще думала: діти є діти. Навіть гадки не мала, що через тиждень трапиться біда, і Ваня загине».

Перша і друга дружини познайомилися на цвинтарі

— Мій чоловік загинув на шахті імені Засядька в 2007-му, — розповідає дружина Івана Василенка Олена. — Так сталося, що в шістнадцять років я залишилася без житла і без прописки. Матері немає, батько інвалід, він там якимось бізнесом займався,

Вікторія Сизоненко

його обдурили, квартиру забрали. Ми опинилися практично на вулиці. Поневірялися по чужих кутках довго, потім батько зійшовся з якоюсь жінкою, і я йому стала не потрібна. А після смерті чоловіка свекруха заявила, чтоб ми з дитиною теж ішли з її квартири.

Оскільки свого житла родина загиблого не мала, молода вдова була в числі тих, хто повинен був отримати квартири. «Мені надійшов лист із міськвиконкому, де було сказано, що коли я хочу отримати житло, то повинна стати на квартирну чергу в міськвиконкомі, — продовжує співрозмовниця. — А у виконкомі за місцем проживання мені заявили: «У вас двокімнатна квартира по Ленінському проспекту». Так, але ж це квартира чужа, нас там родичі прописали. «Це не має значення, але житлова площа велика». На шахті жінку також не поставили на житлову чергу: гуртожитку у вугільного підприємства більше немає. Вдові дали на руки гроші, яких вистачило на житло на околиці — без газу, без гарячої води і опалення. «Жити я там не можу, тому що всю зарплату — 800 гривень — віддаватиму за проїзд. Немає нормального садочка, школи, нічого, — скаржиться жінка. — Зараз живемо в квартирі родичів, у своїй не можемо».

Чотирирічний Павлик тяжко пережив смерть батька. «Із татом у них був дуже сильний зв'язок. Коли той загинув, у перші дні син був сам не свій. Весь час чекав, коли батько прийде з роботи. Хтось стукає в двері, а він кидається: «Тато, тато!» Ми залишилися самі на всьому світі», — невесело підсумовує Олена.

Горе познайомило і зблизило першу і другу дружин гірника. Вікторія Сизоненко, перша дружина, каже, що непогано було б, якби одразу після аварії родичам загиблих роз'яснили їхні юридичні права. «Люди просто не знають, на що вони мають право. Та й соромно казати, що тобі потрібна квартира, в такий момент, коли чоловік чи син ось-ось був живий. А потім уже пізно: протокол склали і підписали». Вікторія поскаржилася, що минулого року не змогла отримати пільгову путівку для оздоровлення свого сина Костянтина. «Я попередила, що нам підходить лише

Олена Василенко.

серпень, тому що після дев'ятого класу хлопець збирався тримати вступні іспити, — розповіла моя співрозмовниця. — У травні зателефонували з лікарні: мовляв, у вас термінова путівка на 2 червня. Як так? І більше ту путівку я не бачила. Прочекали все літо, але нічого не отримали. А цього року сказали: за віком дитина вже не проходить. Хоча коли я обурилася і сказала, що ставитиму це питання на зустрічі з міністром, заметушилися, навіть додому прибігали».

Але найдешевший варіант оздоровлення шахтарських дітей — на дачі неподалік від Донецька. Як на біду, цього року сезону Донецька залізниця скасувала два рейси дизель-поїзда до Іловайська і в зворотному напрямку. Тепер люди, які годуються з городів, сушать голови, як діставатися на ділянку і назад.

Ліна КУЩ.

КОМЕНТАР

Людмила Полякова, голова Асоціації родин загиблих шахтарів Донецької області:

— Сьогодні родина загиблого гірника, яка має одну дитину, отримує 544 гривні на місяць. Якщо дітей двоє — 652 гривні 80 копійок, якщо троє і більше — 816 гривень. Чому так несправедливо? Хіба там, де дітей двоє—троє, потрібно менше зошитів купувати, ліків чи штанів? Потрібно встановити одну суму на кожну дитину, незалежно від їх кількості в родині. І ще одне: нещодавно до асоціації звернулася мати загиблого гірника з Тореза. У 25-річного шахтаря залишилися молода вдова і восьмимісячна дитина. Але так склалося, що загиблий працював не на зареєстрованому вугільному підприємстві, а на копанці. Легального стажу роботи — півтора року. Такі родини не мають права на жодні соціальні виплати, але потрібна хоча б соціальна пенсія. Проблема виникає і там, де загиблий гірник був оформлений, але має менше п'яти років стажу. Родини потребують повноцінної реабілітації. Це повинні бути центри при Фонді соціального страхування від нещасних випадків на виробництві, і програму держава повинна фінансувати окремо. У таких центрах могли б надаватися медичні, психологічні і соціальні послуги як потерпілим шахтарям, так і їхнім родинам.

КРИМІНАЛ

Лівий спирт мандрує Україною

Співробітники податкової міліції ДПА в Тернопільській області затримали авто, яке транзитом перевозило спирт в один з населених пунктів Івано-Франківщини. Жодних супровідних документів на цей вантаж не було. Спирт вилучили і поставили на зберігання. І тут об'явилися «господарі». Чому це слово в лапках, стане зрозуміло з майже детективної історії.

До управління податкової міліції надійшла заява представника за довіреністю фермерського господарства «С.» у Луганській області з вимогою повернути спирт, який нібито належав йому і призначався, згідно з договором тринадцятирічної давності, для переробки на одному зі спиртових заводів Чернігівщини. Згодом надійшов лист того ж представника фермерського господарства, до якого додавалося рішення третейського суду при юридичній корпорації «П.» (м. Харків) про визнання за фермерським господарством «С.» права власності на вилучений спирт. Ще через деякий час — ухвала одного з райсудів Полтави про забезпечення виконання рішення третейського суду.

— Ми змушені були провести додаткову перевірку, — розповів «Голосові України» начальник відділу обласної податкової міліції Микола Ліберний. — З'ясувалося, що на бухгалтерському обліку вищезгаданого фермерського господарства спирт ніколи не значився. Печатка, якою завірені документи про право власності на спирт, не відповідає печатці, що нею господарство користувалося 1996 року. Фермер жодних доручень про представлення своїх інтересів не давав. Не мало господарство і фінансових та виробничих відносин зі спиртовим заводом на Чернігівщині. За результатами перевірки порушено кримінальну справу за ознаками злочину, передбаченого ч.1 ст. 204 Кримінального кодексу України. Спирт вартістю понад 800 тисяч гривень долучено до справи як речовий доказ.

Наполегливість податкових міліціонерів зберегла здоров'я, а можливо, й життя потенційним споживачам фальсифікованих горілчаних виробів, для випуску яких призначався спирт. На жаль, випадок цей не поодинокий. З початку року податкові міліціонери області з незаконного обігу вилучили товарів на 2,6 мільйона гривень, в тому числі спирту — на 1,2 мільйона. Припинено діяльність семи підпільних цехів з виготовлення товарів народного споживання та одного — з нелегального виготовлення алкогольної продукції.

Любов ЛЕВИЦЬКА.
Тернопільська область.

ГОЛОС УКРАЇНИ № 105 (4605)
СЕРЕДА, 10 ЧЕРВНЯ 2009

Землі Міністерства оборони України на Тернопільщині використовуються не за цільовим призначенням. Дані про це оприлюднило контрольно-ревізійне управління в області *(Укрінформ)*

Делегація Харкова ознайомлюється в Познані з підготовкою польського міста до Євро-2012 *(Укрінформ)*

ВІСТІ З ХМЕЛЬНИЧЧИНИ

Бюджетні кошти опинились у шахрая

Гроші, які управління праці та соціального захисту Деражнянського району виділило для ремонту квартир та заміни газових плит пільговикам, опинились у кишені місцевого приватного підприємця.

Спритник, уклавши договір підряду, не спішив виконувати роботу, натомість виготовив та надав до управління недостовірні акти їх виконання за завищеною вартістю. Унаслідок цього майже 150 тисяч бюджетних гривень пішло не на ремонт, а на рахунки підприємця. Повернути їх удалося лише завдяки втручанню прокуратури.

Уперше відкрили туристичний сезон

Уперше в обласному центрі провели свято відкриття туристичного сезону «Хмельницький туристичний-2009».

Хмельничани змогли ознайомитись із туристичними організаціями, історичними пам'ятками, визначними місцями, тож одразу можна було запланувати мандрівки та відпочинок. Свої послуги представили приватні готелі, музеї, арт-галерея, заповідники «Самчики» та «Меджибіж», Кам'янець-Подільський районний туристично-інформаційний центр, громадські організації. Одночасно в парку відбулися змагання зі спортивного туризму, в яких узяли участь близько півтисячі школярів та двох десятків команд шкільних туристичних гуртків. У рамках фестивалю пройшов і конкурс на кращу туристичну пісню.

Ірина КОЗАК.

Батькам, які не дбають про дітей, даватимуть уроки

У Кам'янець-Подільському районі триває тиждень чистоти та поваги, повідомив голова райдержадміністрації Ростислав Ярема.

Доставивши у Міжнародний день дітей понад 100 одиниць побутової техніки в багатодітні та неповні родини і малозабезпеченим сім'ям, влада звернула увагу на те, що в окремих оселях батьки охоче приймають дари, але самі недостатньо докладають зусиль, аби належно дбати про санітарію в помешканнях та гігієну власних дітей, не зуміли створити атмосфери родинного тепла. Тож відповідні служби адміністрації проводитимуть тепер моніторинг і даватимуть уроки батькам.

Віра ШПИЛЬОВА.

Дякую тобі, що ти

Єдине фото сестри, яке збереглося у Меланії Яківни.

Вони розлучилися дівчатами, а зустрінуться глибокими бабусями. У них на двох — шестеро дітей, є онуки і навіть правнуки... Вони пережили колективізацію, голод і війну... В їхньому житті було багато зустрічей: приємних і не дуже. Останні 67 років вони жили по різний бік океану і не знали, що головна зустріч — попереду. 12 червня зі Сполучених Штатів Америки в Україну має прилетіти 85-річна Євгенія Яківна Кавчак, щоб зустрітися з 87-річною сестрою Меланією Яківною Бабенко. Про те, що вони досі є одна у одної, сестри дізналися лише декілька місяців тому.

Меланія Яківна 67 років тому.

У службі розшуку Товариства Червоного Хреста України визнають, що ця зустріч унікальна. А там знають, про що кажуть. Як розповіла голова служби розшуку Ірина Юріївна Царюк, з 1992 року, коли було створено службу, її співробітники розглянули 700 тисяч звернень. Нині в архіві зберігається 179 тисяч завершених справ. 83 тисячам громадян Червоний Хрест допоміг в їхніх пошуках. А в 7 тисячах випадків вдалося допомогти у возз'єднанні родин, які втратили зв'язок за часів Другої світової війни. Більше 11 тисяч громадян з України, і за її межами отримали відомості від своїх рідних — Послання Червоного Хреста. Але що більше часу минає від завершення війни, то важчий пошук. Довоєнне покоління відходить... На жаль, але це — правда життя.

> 83 тисячам громадян Червоний Хрест допоміг в їхніх пошуках. А в 7 тисячах випадків вдалося допомогти у возз'єднанні родин, які втратили зв'язок за часів Другої світової війни.

— Ми вже втратили будь-яку надію, — розповідає чоловік Меланії Яківни Іван Афанасійович Пархоменко. — Ми написали заявку до Червоного Хреста ще 2001 року. Шукали й до того, але все марно. Років з чотири тому вирішили звернутися до передачі «Жди меня». І теж нічого... Торік під осінь дружина вже казала мені: «Йди забери з Червоного Хреста заявку». Аж тут нам телефонують і запитують: «У разі, якщо Євгенію Яківну знайдуть, чи можна їй дати вашу адресу?» Звичайно, можна. Знову чекаємо...

— І раптом лист, — приєднується Меланія Яківна. — Я спершу чомусь подумала, що то з Польщі. Бачу, адресу написано латиною. Попросила сина, щоб глянув. А він і каже: «Мамо, це з Америки». Як прочитала листа, то що зі мною сталося, й переказати не можу: я і ридала, і реготала...

«Дорога сестро, я дуже задоволена і маю надію, що ми побачимося. Але щоб бути певною, що ти моя сестра, напиши: де ми родилися, імена братів і рік народження. А тоді немає жодних причин, щоб ми не зустрілися. Схочеш приїхати до мене, або я до тебе... Зустрінемося і поговоримо про наше минуле і майбутнє. Міля, як ти маєш телефон, то напиши мені».

— Ага, думаю, «наших братів». Отже, це таки ти, якщо знаєш, що у нас були брати. Вже після першого листа я була впевнена, що це Женя.

Боярське літо

Народилися сестри в селі Журжинці Лисянського району тоді Київської, а нині Черкаської області. Батько, Яків Романович Бабенко, був чиновником. Служив у Лисянці на різних постах, головував у суді. Землі мав не багато, але господарство вів культурно. Приміром, перед самою колективізацією збудував для худоби повітку: кожній тварі — свій відсік. І хоч сім'я жила у старій хаті під соломою, повітку він накрив новенькою бляхою. Одне слово, примітна була повітка... До речі, нову владу Яків Романович прийняв усією душею. Тому, коли його попросили впустити на своє подвір'я колгосп, він ще й світлицею поступився — для контори. Яків Романович був людиною грамотною, тож його обрали головою комнезаму. Отак і сусідували в одному домі: сім'я з п'ятьма дітьми і контора. Але... не всі повірили у відданість Якова Романовича. Мовляв, і за старої влади добре жив, і за нової прилаштувався. А він був людиною гордою. Плюнув на все: кинув і свій колгосп, і сім'ю і подався на Донбас. Вже звідти його привезла додому мама Олена Романівна — пухлого. Водянка.

Тепер вони вже жили в чужій хаті. Тепер вже вони переконалися, що голод не тітка. Бо тітка в біді не кине. Євдокію Романівну, мамину сестру, що жила в Києві, Меланія Яківна називає рятівницею. Це вона пересилала сестрі голки, пакетики з фарбою, щоб та могла їх виміняти на мисочку зерна. А як голод стало не сила терпіти, забрала сестру з родиною ближче до Києва. У Боярку.

— Оце літо (мабуть, то був 1932 рік) ми пережили так, що й досі в грудях болить, як згадую, — каже Меланія Яківна. — Мама влаштувалася провідницею на залізницю. А ми залишилися з батьком удома. Старшому братові Миколі було 15, а ми четверо — ще зовсім малі: я (1922 року народження), Женя (1924-го), Аркадій (1927-го) і Василь (1928-го). І всі йшли в радгосп працювати. У Миколи була серйозніша робота, а ми малюки — пололи озимину. Пам'ятаю, пройдемо гони поля, і всі поснули, прикипіли до землі... Бригадир — дівчинка років 15 — поки нас, малечу, розколотить, поки підніме... А йшли за харчі: на сніданок була бурда із капустою (не чищена, не мита, з хробаками). На обід — та сама бурда і грудочка пшоняної каші. На вечерю знову бурда і 100 грамів хліба. Микола отримував, здається, 300 грамів. Отак ми заробляли свої харчі. І хлібчик той не їмо, несемо хворому батькові. Але ж їсти хочеться! Добре, як попадеться окрайчик, то його не так общипаєш. А як серединка, то крихту береш у рота і смокчеш. І так приносимо татові ті общипані шматочки, а він ридає. А ми думаємо, що це він плаче, бо ми такі общипані кусочки принесли. І самі плачемо і обіцяємо, що завтра вже не будемо общипувати хліб... А як неділя, то йшли у ліс шукати сунички. Це був недільний харч... Отаке в нас було літо у Боярці.

Далі так жити було не можна. І тьотя вирішила прилаштувати всю малечу до дитячих будинків. Євгенію відправили до дитбудинку в Погребище, а Меланію — у притулок на станції Чубинськ. Вже там вона отримала звістку, що тато помер... Після дитбудинківської семирічки Меланія Яківна перебралася у Київ до тьоті і мами. І десятирічку вже закінчувала в залізничній школі № 5. Вчилася дуже добре. Тож з атестатом у золотій рамці 1941 року вступила до Київського університету на російське відділення філологічного факультету. До речі, вивчати російську порадила практична тьотя. Мовляв, з російською зможеш знайти роботу в усьому Радянському Союзі.

Пішла Женічка, і не стало її

Усіх своїх діток (крім найстаршого Миколи, який подався до Ташкента) мамі вдалося зібрати тільки перед війною. А як почалася війна, голод наздогнав сім'ю і в Києві. Цього разу вирішили шукати порятунку на батьківщині. До Журжинців добиралися пішки (200 кілометрів). Поселилися у вільній хаті. Жити було легше, ніж у голодному Києві. Але почалася нова напасть: вербування на роботу до Німеччини.

> Під кінець війни місцевість, де працювала Женя, бомбардували. Очевидці казали, що від тих місць каменя на камені не залишилося... Але Меланія Яківна не хотіла вірити, що Жені немає.

— Якось мама й каже: «Не можу я вже вас уберегти від вербування. Треба, щоб одна з дівчат поїхала у Київ», — згадує Меланія Яківна. — Але хто? Я у мами була захисницею. Як треба про щось домовитися, то йшла я, бо мама одразу слізьми заливалася. Постановили, що поїде Женя. Але як їй дістатися до Києва? Кругом німці, документів нема. Тож виріши-

мене знайшла

ли, що відправиться вона ніби як завербована, а там у Києві втече до тьоті. Женічка погодилася. Тільки я її попереджала: «З речей нічого не бери, бо з речами не втечеш». Як потім вербували мене, то я йшла, як стояла. А як хто запитував, де речі, відповідала отак цинічно: «А навіщо вони мені. В Богуславі дадуть хліб і ковбасу, а в Німеччині я на себе зароблю». Але Женя не схотіла слухатися: «То ж Київ, не село. Там у лахах не походиш». — «Ну то, — кажу, — коли що, кидай речі». А той, одяг, чесно кажучи, все, що було». Женя і тут не погодилася: «Ні, — каже. — Не покину».

Одне слово, поїхала. Коли це прийшла звістка, що Женя втекла. Сім'я радіє, чекає на листа. І лист прийшов. Тільки не з Києва, а з Німеччини. Більше половини листівки було закреслено цензурою. А те, що вдалося прочитати, Меланія Яківна і досі пам'ятає дослівно: «Вдень за роботою, а вночі за сльозами світа не бачу».

До речі, Меланію Яківну на роботу в Німеччину вербували разів з чотири. І тікала, і з поїзда стрибала. «Пам'ятаю, як перший раз завербували, та привезли до Києва, йдемо ми колоною до табора, що був десь на Львівській площі. І на Євбазі (нині площа Перемоги) зустріла я колишню землячку. До слова, колону супроводжував наш журжинський поліцай. Непоганий був чоловік, добрий. От ця моя землячка підходить до нього і просить: «Відпусти дівчину до мене додому. Нехай помиється, перевдягнеться». Він і відпустив. Як залишилися ми удвох, як почала вона розказувати, які страшні листи приходять від людей, в якій неволі вони живуть. Одне слово, пішла я не до неї, а до своєї тьоті. Стали ми думати, як утекти і роздобути якогось документа. Вирішили: треба, щоб комісія мене забракувала. А тьотя була лікарем. І вирішила вона обпалити мене кислотою. Залишила тільки ті місця, які сукня не прикривала. Але ж і боліло! На ранах полопали всі пухирі».

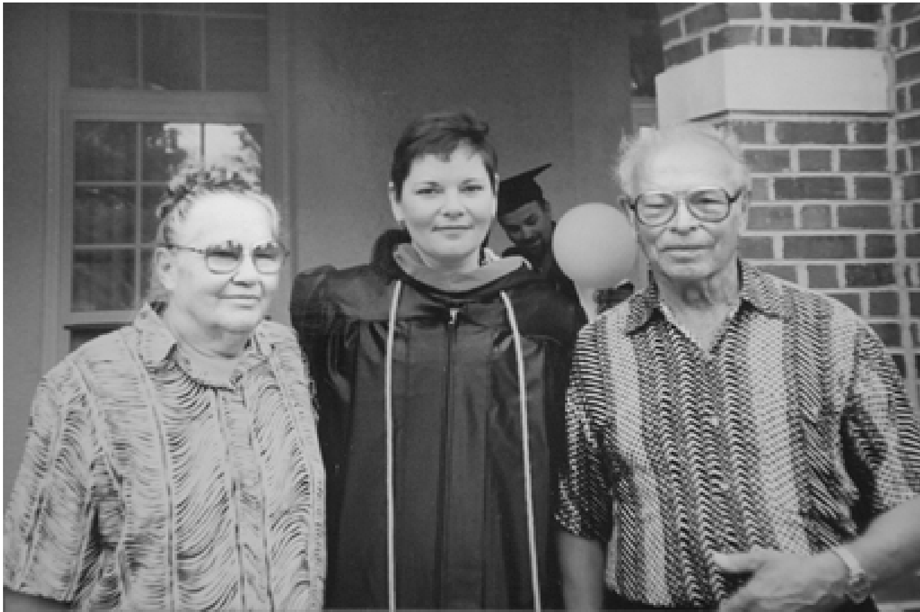
На комісію Меланія Яківна пішла саме такою, як ви бачите її на знімку: у тій саме сукні, з такою саме зачіскою. Навіть сумочка та сама. Але в той день у сумочці лежав документ з Богуслава, що вона пройшла першу медичну комісію, яка визнала її придатною для роботи в Німеччині. А у натовпі вже ходили чутки: що у кількох підлітків визнали штучне пошкодження і під конвоєм погнали в невідомому напрямку... Одне слово, виставила Меланія Яківна наперед свою сумочку (а там зібрали сільську молодь, вона з-поміж них таки виділялася) і: «Пропустите, пропустите». Пропустив навіть поліцейський. «Зайшла я за ріг, а стояти не можу. Тисячі голок у підошви шпигають. Трохи отямилася і знову повернулася до тьоті. Кажу, доведеться вертати додому без документа». Пожила у неї, поки не позаживали рани, і пішла у Журжинці. Оце так я перший раз повернулася. Потім ще кілька разів тікала. А Женічка один раз пішла, і не стало її».

Щоб врятуватися від вербування, довелося Меланії Яківні вийти заміж. Як сама вона згадує, то був такий шлюб, що не він їй, ні вона йому не були милі. Але двоє хлопчиків (Льоня і Толя) в тому шлюбі народилися. Після війни Меланія Яківна забрала дітей, хвору маму і переїхала до Києва. Відновилася на філологічному факультеті (тільки цього разу педінституту, українське відділення заочної форми). Познайомилася з чоловіком Іваном Афанасійовичем, з яким разом уже майже 50 років. І стало у них уже четверо дітей. Як жартує Іван Афанасійович: твої, мої і наші (наш — це наймолодший Сергій). Усе життя Меланія Яківна пропрацювала педагогом: викладала українську мову і літературу в школах №135, №54 і №41... Отак у клопотах проходило життя... По цей бік океану.

Меланія Яківна нині.

Потойбіччя

А по той... Як закінчилася війна, з Німеччини почали повертатися остарбайтери. Журжинські дівчата розповідали, що працювали недалеко від Жені, і що їй було дуже погано в хазяїв. Вона тікала, її розшукували з собаками, повертали. Під кінець війни місцевість, де працювала Женя, бомбардували. Очевидці казали, що від тих місць каменя на камені не залишилося... Але Меланія Яківна не хотіла вірити, що Жені немає. Вона продовжувала пошуки. Єдину листівку від сестри після війни забрали до Лисянського райвідділу міліції. По пам'яті, здавалося, що містечко, звідки надійшла листівка, називалося Вюрцбург. Пізніше в якійсь із газет Меланія Яківна побачила назву Вюльцбург. Тому в заявці до Червоного Хреста вона вказувала дві вірогідні назви міста.

Євгенія Яківна з чоловіком Богданом і донькою Надією.

Провідний спеціаліст відділу розшуку Людмила Миколаївна Обухова, до якої в роботу потрапила заявка, згадує, що в ній було так мало інформації, що вона більше скидалася на чистий аркуш паперу. І було зовсім не зрозуміло, де починати пошук. Проте пошук розпочався... Іван Афанасійович зізнався, що тільки тепер, коли подружжя дізналося, як склалося життя у Жені, стало очевидно, яку колосальну роботу провів Червоний Хрест. Адже Євгенія Яківна так само, як і її сестра, двічі виходила заміж, а отже, змінювала прізвище.

Ось другий лист, який надійшов з Америки:

«Добрий день, дорога сестричко. Лист від тебе отримала. Не могла читати, бо мої очі заливало слізьми... Мусів прочитати для мене Богдан (чоловік. — Авт.). Дорога сестричко, я дуже задоволена, що ми знайшли одне одного. Радше сказати, дякую тобі, що ти мене знайшла. А в Німеччині мені не було добре. Працювала тяжко від схід сонця до темної ночі. Навіть у неділю. Вони всі пішли до церкви, а я мусіла дати коровам. Подоїти їх. А їх було 16. По закінченні війни я була в таборі і там вийшла заміж. Придбала двоє діточок. І він не був добрий ні до мене, ні до дітей. І я рішила взяти розвід. По закінченні війни я не думала податися додому, бо чутки ходили, що нікого не пускали додому, а тримали в таборах. Я хотіла виїхати з Німеччини якнайскоріше. Перше думала їхати до Австралії, але поки дістала розвід, до Австралії більше не брали самотніх жінок з дітьми. Після я мала нагоду поїхати до Америки і тут вийшла заміж за Богдана. Маю від нього дочку, яка називається Надія...».

Тепер у Євгенії Яківни прізвище Кавчак. Її чоловік родом з Галичини. В сім'ї зберігають українську мову і традиції. Молодша донька Надія планує приїхати в Україну разом з мамою. До речі, з однією зі своїх племінниць Євгенія Яківна вже бачилася. Дочка найстаршого брата Миколи (нині покійного) вже десять років працює в США. У День Перемоги вона вперше зустрілася зі своєю рідною тіткою. На зустріч у Бориспіль збирається і брат Аркадій. Нині він мешкає з родиною у Дніпропетровську. Йому 82 роки, і як каже Меланія Яківна, брат дуже хворий. «Ми йому дзвонили, кажемо, давай ми до тебе приїдемо. А він: «Ні. Я — до вас!».

Отже, 12 червня в аеропорт «Бориспіль» поїде велика сім'я. Євгенія Яківна відкриватиме для себе новий світ: світ віднайденої родини.

Замість епілогу

Щотижня у службі розшуку Товариства Червоного Хреста України реєструють майже 300 листів. Кожен лист особливий, і водночас вони дуже подібні. Бо саме служба розшуку часто стає останньою надією для розлучених сімей. Для тих, хто ще не втратив таку надію, повідомляємо адресу служби: 01004, м. Київ, вул. Пушкінська, 30, тел. (044) 235-10-96. e-mail: tsredrcro@carrier. kiev. ua.

Наталя ФІЛІПЧУК.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

ВІСТІ З ДОНЕЧЧИНИ

Олігархи втратили інтерес до «Ілліча»?

Голова правління — генеральний директор ВАТ «Маріупольський металургійний комбінат імені Ілліча» Володимир Бойко спростував чутки про імовірний продаж комбінату.

«Про який продаж може йтися? По-перше, продавати я не можу, це не моя власність. По-друге, переговори ніколи не велися, не ведуться вони й зараз. А по-третє, навіть ті олігархи, які півтора року тому приїздили до нас із Новолипецька, СКМ чи «Сєверсталі» із пропозицією про об'єднання, нині зайняті власним виживанням», — сказав на прес-конференції керівник підприємства.

Місяць тому генеральний директор ЗАТ «СКМ» Олег Попов заявляв, що придбати комбінат імені Ілліча компанії не пропонували. «Ми колись купили 8 відсотків його акцій — нас це підприємство цікавило, та й зараз цей інтерес залишився. Так, мабуть, воно було би дуже цікавим для нашої групи. Але інше питання, наскільки така угода можлива? — пояснив керівник СКМ. — Ще кілька років тому Бойко і чути не хотів будь-які пропозиції про продаж. Сьогодні чутки про те, що Володимир Семенович веде переговори про продаж комбінату періодично виникають — начебто і з росіянами були переговори, і з глобальними сталевими компаніями. Але ще раз повторюю — нам поки що ніхто нічого не пропонував».

Чутки про ймовірне злиття комбінату імені Ілліча з якоюсь із великих гірничо-металургійних груп обґрунтовані тим, що маріупольське підприємство відчуває брак власної сировини — руди і коксу. Це погіршує його становище, в порівнянні із конкурентами. Коментуючи ситуацію в галузі, Володимир Бойко висловив припущення, що свого дна криза ще не досягла: «Гадаю, червень-липень комбінат пройде, як і травень, а ось до серпня ситуація може ускладнитися. Річ у тому, що в літню спеку в країнах Близького Сходу, Азії згортається будівництва, а у вересні відзначають свято Рамадан. Кількість замовлень і ціни можуть знизитися». Сьогодні комбінат працює в жорстких умовах, і для стабілізації роботи підприємства необхідна структурна перебудова і жорстка економія. Холодний прокат забезпечений замовленнями лише на 10—12 відсотків, оцинкування — на 40 відсотків. Більш завантажений стан «1700». Є попит на сляби (заготовку для виготовлення сталевого листа), але ціна, за словами генерального директора, дуже низька.

Діти підірвалися на пастці для крота

Унаслідок вибуху на одній із дачних ділянок у Шахтарську (Донецька область) двоє дітей — 12-річна дівчинка і 10-річних хлопчик — отримали травми.

Діти помітили вириту кротом нору. Із землі стирчав кінець дерев'яної палички. Допитливі школярі намагалися розрити нору, після чого пролунав вибух. За попередніми даними, це був саморобний вибуховий пристрій. Версію підтвердили експерти: з місця пригоди вилучена паличка з примотаними на кінцях дротами і залишками електродетонатора. З'ясувалося, що таким варварським методом місцеві жителі ведуть боротьбу з польовими шкідниками. Пастка призначалася для крота.

Постраждалі діти доставлені до обласного офтальмологічного центру «Мікрохірургія ока». За словами керівника центру Людмили Сухіної, маленькі пацієнти надійшли у тяжкому стані, у обох — численні осколочні поранення очей. Медики роблять усе можливе, але поки що прогнози невтішні. Не виключено, що діти частково або повністю втратять зір. Батьки шоковані тим, що трапилося. Ділянка, де стався вибух, належить сусіду, огорожі між городами немає, і потерпіти міг хто завгодно.

Слідчий відділ Шахтарського міськвідділу міліції порушив кримінальну справу за статтею «необережне завдання тяжкого або середньої тяжкості тілесного ушкодження». Правоохоронцям належить з'ясувати, кому спало на думку підривати кротів і звідки у дачника вибухівка. Адже її зберігання і використання також протизаконне.

Ліна КУЩ.

Більше половини листівки було закреслено цензурою

Лісівникам Кіровоградщини не байдуже, хто прийме від них справу усього життя

Значення сучасних лісів Кіровоградщини важко переоцінити. Ці зелені скарби краю виконують грунтозахисні, водоохоронні, санітарно–гігієнічні, естетичні функції, формують не тільки клімат, рельєф, а й характер людини, її світогляд, культуру. Ліс — джерело духовного збагачення людини, можливість спілкування з природою, її красою і величчю. Він годує, зігріває, захищає, дає можливість дихати свіжим повітрям на повні груди...

Фото на згадку біля нової алеї з головою обласного Товариства лісівників Валентиною Токарчук (друга ліворуч у другому ряду).

Але от готовність це розуміти, сприймати, дбати про природу і її примноження виховується не словами, а справами, безпосередньою участю дітей у природоохоронній роботі. Учнівські (шкільні) лісництва — це потужна сила у формуванні справжніх природолюбів, дбайливих господарів лісу. Практика показує, що більшість молодих спеціалістів, колишніх учнів шкільних лісництв, залишаються працювати в лісовій галузі за місцем проживання. Тож існування шкільних лісництв, особливо — у степових регіонах, де надзвичайна цінність не просто лісу, а навіть кожного дерева, вкрай необхідне. Адже що менше лісу, то більша необхідність його насаджень і надійної охорони.

Чи зможуть прийдешні покоління не лише зберегти, а й примножити лісові багатства України? Кіровоградські лісівники переконані — так! Адже молодь, яка прийшла до лісу, активно продовжує справу збереження зелених легень планети, і безперечно, примножуватиме вікові традиції лісової галузі.

Саме тому нещодавно на Кіровоградщині в дитячому оздоровчому таборі «Бригантина» (селище Новоархангельськ) відбувся Перший обласний зліт членів шкільних лісництв. Організатори зльоту — обласне управління лісового та мисливського господарства, лісові господарства, Товариство лісівників, галузева профспілка, середні навчальні заклади області, молодіжна громадська організація «Флора», Новенський центр дитячої та юнацької творчості «Центр-Юність» (м. Кіровоград) подбали, щоб його програма була різноманітною, насиченою і цікавою.

А благословили потрібне започаткування, яке має всі шанси стати традицією, заступник голови обласної державної адміністрації Віктор Демченко, начальник обласного управління лісового та мисливського господарства Іван Захарченко і голова обласного Товариства лісівників Валентина Токарчук. Свої вітання на адресу учасників зльоту надіслали голова державного комітету лісового господарства України Микола Тимошенко і голова обласної державної адміністрації Василь Моцний.

Не тільки учасники, а й численні гості — серед яких були представники обласної влади і засобів масової інформації, дізналися від організаторів і учасників зльоту багато цікавого про діяльність юних лісівників. Зокрема, під час виставки-презентації досягнень учнівських лісництв. Пройшли під відкритим небом і майстер-класи з виготовлення гербаріїв рослин кіровоградських лісів. А найбільше емоцій викликала розважально-пізнавальна гра «Зустріч на лісових обходах», яку провели спеціалісти лісового господарства. Ігри та конкурси дали змогу не тільки змістовно провести час, а й виокремити підлітків, які мають спеціальні лісівничі здібності та знання для їх майбутньої профорієнтації. Збагатили учнів новими знаннями у галузі лісівництва і зустрічі зі спеціалістами лісового господарства. А своє вміння садити дерева школярі та їхні наставники показали під час закладення скверу Дружби на території табору. Учні висадили саджанці берези, верби й калини, вирощені місцевими лісгосппідприємствами.

ЛИШЕ ЦИФРИ

У зльоті взяли участь 84 учні із 19 шкільних лісництв, їх керівники, головні лісничі дев'яти лісогосподарських підприємств.

Особливі творчі здібності проявила молодь на концертному майданчику (на імпровізованій лісовій галявині) під час акції «Про що шепоче ліс». А найкраще об'єднали всіх, допомогли знайти багато нових друзів вечірні гуляння довкола вогнища.

«На рахунку шкільних лісництв дуже багато корисних справ, — зазначає начальник обласного управління лісового та мисливського господарства Іван Захарченко. — Юні лісівники виготовляють шпаківні й синичники, збирають плоди і заготовляють насіння лісових порід, обгороджують мурашники, щорічно висаджують тисячі саджанців, займаються дослідницькою і природоохоронною роботою. Але, передусім, шкільне лісництво — це зелена лабораторія, де школярі вчаться досліджувати навколишній світ, де їм прищеплюється любов до природи, до рідного краю. І починається ця любов з деревця, посадженого своїми руками, з першого світанку, який вони зустрічають у лісі, з мандрівки лісовими стежками».

АКЦЕНТ

Особливою цінністю лісів степової Кіровоградщини є їх рукотворність — результат праці кількох поколінь.

Безумовним лідером у справі налагодження діалогу зі школярами, навчальними закладами, які знаходяться в зоні діяльності підприємств, в організації і проведенні спільних тематичних заходів, залученні учнівської молоді та громадськості до актуальних питань розвитку сучасної лісової галузі є ДП «Олександрівський лісгосп» (директор — заслужений лісівник України Олександр Синявський). Це підприємство супроводжує діяльність дев'яти шкільних лісництв району.

Плідна співпраця олександрійських учнів із лісівниками підтверджена численними перемогами на всеукраїнських заходах. Зокрема, минулого року учні шкільного лісництва Підлісненської загальноосвітньої школи Юлія Вовченко та Олександр Варламов серйозно заявили про себе дослідницькою роботою «Особливості зникнення та розповсюдження первоцвітів Чорного лісу» на V Міжнародному юніорському лісовому конкурсі в Москві, їх нагороджено спеціальним призом Державної Думи Росії.

З огляду на масштабність роботи шкільних лісництв і її важливість, з метою координації напрямів їх діяльності, для постійного обміну досвідом та примноження здобутків торік в області створено першу в Україні Асоціацію шкільних лісництв.

Місце проведення зльоту було визначено не випадково. Адже табір «Бригантина» розташувався серед чудового соснового лісу, неподалік мальовничої річки. Територія має вигляд сучасного дендропарку, а в його корпусах — затишні кімнати, кабінети та обслуговуючі приміщення. Усе сприяє плідному спілкуванню юних знавців лісової справи і з природою, і між собою. І водночас — активному та змістовному відпочинку.

Крім іншого, у перший день зльоту його учасники прийняли у свою дружну сім'ю три новостворені шкільні лісництва: Веселобоковеньківське (Іванівська загальноосвітня школа Долинського району), Компаніївське (Компаніївська загальноосвітня школа Компаніївського району) та Новенське (центр дитячої та юнацької творчості «Центр-Юність» м. Кіровоград). Новобранцям урочисто вручили спеціальні паспорти і надали право першими себе презентувати. Відтепер на території області налічується двадцять шкільних лісництв — по декілька в кожному лісгоспі.

А на знак того, що з цього дня юних лісівників об'єднуватиме не тільки спільна справа, а й нові насадження, названі сквером Дружби, вони посадили на території табору кілька десятків саджанців тендітних білотілих берізок, калини і верби.

ДОШКА ПОШАНИ

Протягом багатьох років вагомий внесок у примноження та збереження зеленої спадщини роблять Червоно-Нерубаївське (Олександрівський район), Оникіївське (Маловисківський район), «Пролісок» (Сиьнківська школа, Ульяновський район), «Дивосвіт» (Долинський район), Тишківське (Добровеличківський район), Іванівське (Новоукраїнський район), Онуфріївське шкільне лісництво, Богданівське (Знам'янський район), «Паросток» (Світловодський район) шкільні лісництва.

Подібні заходи, безперечно, плекають нові покоління справжніх лісівників, сприяють об'єднанню молоді навколо справи збереження і розширення лісових багатств України. Судячи з усього, кіровоградським працівникам лісу це чудово вдається. Переважна більшість членів шкільних лісництв Кіровоградщини уже визначилися з майбутньою професією і продовжуватимуть лісову справу, до якої так мудро завдяки своїм наставникам прикипіли душею.

Петро МЕЛЬНИК.

Фото автора.

Завжди бере участь у висаджуванні дерев юний лісівник Валентина разом із дідусем, начальником обласного управління лісового та мисливського господарства Іваном Захарченком, а цього разу — ще й заступником голови обласної державної адміністрації Віктором Демченком (ліворуч).

У Кіровоградській області діє 24 шкільних лісництва, на базі яких займаються 616 юних натуралістів

«Слов'янські шпалери» несуть красу у світ

КУПУЙ УКРАЇНСЬКЕ!

Зростання... у кризу

— Ніно Мефодіївно, останнім часом більшає позитивної інформації про торгову марку «Слов'янські шпалери» «Корюківської фабрики технічних паперів». Як вам удається в умовах кризи не знижувати обсяги виробництва?

— Я б не сказала, що ті світові негативні економічні процеси, які нині прогресують, не вплинули на життя нашого підприємства. Істотно, наприклад, подорожчала імпортна сировина. Нам доводиться майже всю її купувати в Італії, Німеччині за валюту. А остання, як відомо, стала дорожча. До того ж криза зменшила імпорт в Україну, Російську Федерацію дорогих шпалер, вироблених у Західній Європі, зокрема в Італії. Ціни на них через високий курс долара стали недоступні для масового споживача. Водночас ми підвищили вартість свого дорогого асортименту шпалер на 15 відсотків. Із цих причин чимало магазинів переорієнтувалися на нас, стали більше замовляти «Слов'янських шпалер».

— До речі, ви більше виробляєте корюківських шпалер для наших споживачів, чи все-таки на експорт?

— На жаль, нам, як мовиться, мало місця в рамках України. Досить назвати одну промовисту цифру: «Слов'янські шпалери» нині займають 50 відсотків ринку такої продукції в державі. За минулий рік ми виготовили 48 мільйонів рулонів шпалер. Зазначу при цьому, що нам удалося успішно реалізувати дорожчий асортимент, а тому отримали найкращий фінансовий результат за останні роки. Близько 25 відсотків «Слов'янських шпалер» продається в Україні. Найголовніші ж партнери-дилери в Російській Федерації. Тут продається 65—70 відсотків нашої продукції. Третє місце за реалізацією шпалер з Корюківки посідає Казахстан. Крім того, відвантажуємо їх і в Білорусь, Грузію, Азербайджан, Узбекистан, Литву. Останнім часом вийшли також на ринки Польщі, Туреччини.

— Чи зберігається ця позитивна динаміка нинішнього року?

— Поки що так. Виробництво товарної продукції в діючих цінах становить 105 відсотків до відповідного періоду минулого року. Щоправда, в натуральному виразі її вироблено менше. Однак, зауважу, головні закупівлі в нас відбуваються влітку. Ось тоді й буде зрозуміло, чи наша стратегія виявилася успішною. Зазначу, що за останні п'ять років щороку вкладали в модернізацію виробництва до 5 мільйонів доларів. А загалом у переозброєння фабрики вже інвестовано майже 50 мільйонів доларів. Здебільшого за власні кошти або кредитні ресурси ми закупили в Німеччині та інших країнах передове обладнання, технологічні лінії, які дають можливість швидко та оперативно реагувати на запити споживачів. *Маємо 10 колекцій шпалер, які вміщують понад 1000 різних малюнків. До того ж дизайнерська студія щомісяця дає на розгляд художньої ради мінімум 20 нових зразків, які одразу запускаємо у виробництво.* Під торговельною маркою «Слов'янські шпалери» випускаються **дуплексні, акрилові, вінілові, глибокого друку шпалери**. У виробництві використовуємо тільки екологічно чисту сировину всесвітньо відомих європейських компаній.

Мода на той чи інший стиль, зображення дуже перемінлива. Тому намагаємося працювати так, щоб наші колекції постійно мали попит серед споживачів. Наприклад, одна з найновіших розробок — колекція «RETRO». Ці шпалери робляться на флізеліновій основі.

— Що це таке?

— Флізелін — це нетканий композиційний матеріал із поліефірних волокон та целюлози з полімерним з'єднанням, схожим на скловолокно, однак із більш тонкою структурою. Він відзначається високою стабільністю розмірів, не розтягується, не дає просідності при намоканні та наступному висиханні. Крім того, флізелінова основа міцніша від паперової. Під час виробництва колекції «RETRO» не використовувався вініл, а фарбу наносили безпосередньо на флізелін, що надало шпалерам ворсистої поверхні. Значної популярності набули колекції «Expromt», «Comfort», «Gracia» та інші. До речі, шпалери високого класу не мають у своєму складі шкідливих летючих з'єднань, є повністю екологічно безпечними.

— Це, як я розумію, колекції, розраховані на вибагливого покупця. Але ж багато людей хочуть якісні шпалери за невисоку ціну.

— Ми виробляємо достатньо продукції й економ-класу. Рулони різнобарвних шпалер від 7 гривень гідно прикрасять будь-яку квартиру, додадуть їй затишку.

ІЗ ДОСЬЄ «ГОЛОСУ УКРАЇНИ»

Ніна Мефодіївна Якович народилася в Білорусі. Разом із батьками переїхала до чернігівської Корюківки, де із золотою медаллю закінчила школу. Навчалася в Білоруському політехнічному інституті. Майже 26 років працює на різних посадах на Корюківській фабриці техпаперів. З квітня 2006 року — генеральний директор ВАТ «Корюківська фабрика технічних паперів».

Бюрократична гра

— Ніно Мефодіївно, ВАТ «Корюківська фабрика технічних паперів» постійно працює в імпортно-експортному режимі. А це, як відомо, великі ризики. Адже в сусідніх країнах змінюються законодавство, податки. Як вам удається виживати в таких умовах?

— Я згодна з вами, що певні проблеми щодо цього є. Наприклад, у Російській Федерації стосовно нашої фабрики було проведено антидемпінгове розслідування. Але з'ясувалося, що ми пропонуємо росіянам продукцію за такими само цінами, як і їхні виробники шпалер. Тому ніяких санкцій щодо нас не вживали. Бувають й інші моменти. Нас тривожить залежність від поставок газу тощо. Але ВАТ «Корюківська фабрика технічних паперів» найбільше хвилює те, що в Україні економічний механізм, який діє нині, не сприяє розвитку вітчизняного виробництва.

— Що вас у ньому не влаштовує?

— Я маю на увазі передусім відшкодування ПДВ. Коли на митниці ми розмитнюємо сировину, то беремо кредити, щоб одразу згідно з чинним законодавством заплатити ПДВ. Це дуже великі суми. Усе було б гаразд, якби так само оперативно нам віддавали ПДВ під час експортування продукції. Ще два роки тому діяла вексельна система взаєморозрахунку з ПДВ. Нас вона влаштовувала, бо не доводилося стільки залучати кредитних ресурсів, що лягають тягарем на собівартість продукції. Але сьогодні процес відшкодування ПДВ всіляко затягується. Фактично з минулого року 22 мільйони гривень державою вилучено з нашої фабрики, і ніякі звернення до Кабінету Міністрів, в інші інстанції не допомагають нам повернути таку значну суму, яка дуже потрібна для життєдіяльності виробництва.

— Можливо, ви скоїли якесь порушення?

— Ми маємо результати перевірок, звірок. Але постійно отримуємо бюрократичні відписки. Якісь суми щомісяця нам повертають. Однак загальний борг постійно становить понад 20 мільйонів гривень. Я розумію, що у країні складна ситуація. Та забирати у працюючого підприємства оборотні кошти — це далі поглиблювати кризу. Тільки за перший квартал ми заплатили 19 мільйонів гривень податків. Для чого ж у нас забирати ще додаткові десятки мільйонів? А якщо зупинимося?

— Що, і таке можливо?

— А ми вже тиждень стояли.

> Ніна Якович: «Фактично з минулого року 22 мільйони гривень державою вилучено з нашої фабрики, і ніякі звернення до Кабінету Міністрів, в інші інстанції не допомагають...»

Хто хазяїн газу

— Що трапилося?

— Проблема в тому, що технологія виробництва шпалер передбачає застосування газу. Нам хотілося б його купувати в «Нафтогазу» або іншого єдиного постачальника напряму. Але у цій сфері «працює» декілька посередників. Ось ми купували в одного постачальника. Потім з'ясувється, що він не мав ліміту газу. Новий посередник вимагає від нас оплати за ті об'єми, які ми вже спожили і за які розрахувалися. Судимося. Нас уже відключали від газу. Через те простоювали. Зазнали мільйонних збитків. Я вважаю, що така ситуація з постачанням газу не нормальна. Вона екстремальна, вибиває з колії таке потужне виробництво, як наше.

— Цього року ВАТ «Корюківська фабрика технічних паперів» відзначатиме своє 60-річчя?

— Незважаючи на труднощі, ювілей обов'язково відсвяткуємо. Нині на фабриці працюють у чотири зміни майже 1000 трудівників. Це згуртований колектив професіоналів, який за останні 10 років зробив досить багато, щоб марка «Слов'янські шпалери» стала відома та популярна у світі. Наше підприємство до того ж виконує велику соціальну роботу в Корюківці: щороку вкладаємо до мільйона гривень у ремонт доріг, закладів освіти, закупівлю медобладнання тощо. Тому й очікуємо, що й для громадськості наш ювілей стане спільним святом.

Інтерв'ю взяв
Сергій ПАВЛЕНКО.

Корюківка
Чернігівської області.

На знімку: зразки нових колекцій.

Фото автора.

РЕГІОНИ

ТЕРНОПІЛЬСЬКА ОБЛАСТЬ

Лемки презентують свою культуру

«Мистецтво Лемківщини» — так називається перша збірна виставка кращих майстрів лемківської культури, що відкрилась у Тернопільському обласному художньому музеї. У цієї гілки нашого народу яскраво виражена етнічна культура, яку вони намагаються зберегти: мають своє товариство, музей у місті Монастириській, щороку влаштовують «лемківські ватри». На території сучасної України лемки з'явилися наприкінці 40-х років минулого століття в результаті переселення з Польщі. Найбільше, за даними корінного лемка, мистецтвознавця Ігоря Дуди, їх осіло на Тернопільщині: кожен п'ятий-шостий мешканець області — лемко або походить з лемківської родини. Їхнє мистецтво, звичаї, пісні збагатили місцеву культуру, про що свідчить виставка. На ній представлені живопис, графіка, різьба, вишивка, скульптура.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

ЛУГАНСЬКА ОБЛАСТЬ

Луганчанка помстилася колишньому роботодавцеві

Звільнена співробітниця одного з великих луганських виробничих підприємств не пробачила своєї образи й помстилася керівництву своєрідним способом. Маючи доступ до комп'ютера, в якому містилася важлива технологічна й інша цінна виробнича документація, вона видалила файли й папки з інформацією. Фахівці змогли відновити втрачені дані, однак уникнути зустрічі із правоохоронцями зловмисниці не вдалося. Слідчим відділом УСБУ в Луганській області стосовно правопорушниці заведено кримінальну справу. За такі злочини законодавство України передбачає покарання у вигляді виплати штрафу від п'ятдесяти до двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправних робіт терміном до двох років.

Алла АНТІПОВА.

ВІННИЦЬКА ОБЛАСТЬ

Авіабомбу знешкодили на... городі

Триметрова вирва утворилася після вибуху фугасної авіабомби, яку знешкодили в селі Велика Киріївка Бершадського району на Вінничині на городі в пенсіонерки Марії Новак.

Жінка сапою зачепила заіржавілий метал, коли обробляла город. Викликані на місце фахівці управління МНС у Вінницькій області встановили, що 500-кілограмова фугасна авіабомба лежить тут з 1944 року. На небезпечний знахідці було видно сліди від плуга. Добре, що город не орали трактором...

Транспортувати смертоносний вантаж не було можливості. Бомбу накрили мішками з піском, глиною та відсівом щебеню. На час виконання операції, якою керував полковник Анатолій Жуков, евакуювали 800 мешканців села, перекрили рух транспорту на гомінкій автомагістралі Бершадь—Умань, неподалік від якої розташована садиба пенсіонерки.

За словами сільського голови Миколи Сінолупа, вибух був такої сили, що його чули в сусідньому селі. Осколки розлетілися на 500 метрів від епіцентру, тому в деяких будинках вибито шибки вікон та пошкоджено шиферну покрівлю. З жителів села ніхто не постраждав.

Віктор СКРИПНИК.

ГОЛОС УКРАЇНИ № 105 (4605)
СЕРЕДА, 10 ЧЕРВНЯ 2009

Міністерство освіти і науки повідомляє, що не приймало рішення про вилучення курсу історії України з програми вузів

65 років тому в концтаборі Заксенхаузен загинув український поет і археолог Олег ОЛЬЖИЧ

Українські козаки на боці Петра І

ІІ. Полтавська битва: маловідомі подробиці

Нейтралізація і придушення повстання мазепинців російським командуванням здійснювалися по–різному. Поряд з каральними акціями залякування Петро І та його наближені організували українську владну інституцію, яка б розколювала ряди гетьманців. З цією метою наспіх у Глухові провели вибори нового гетьмана.

Стародубський полковник Іван Скоропадський, портрет невідомого художника XVIII ст.

За зверненнями Петра І до старшини вже 1 листопада 1708 р. в Богданівку (поблизу Шостки Сумської області) прибули полковники стародубський І. Скоропадський, чернігівський П. Полуботок та наказні полковники переяславський С. Тамара і ніжинський Л. Жураховський, які їхали на зустріч з царем, як той вимагав, з полковою старшиною. Зауважимо, що лист І. Мазепи до старшого над цими старшинами І. Скоропадського про початок повстання був перехоплений, а тому вони, не знаючи перебігу подій, змушені були коритися наказам російського командування.

Стольник О. Дашков застерігав Г. Головкіна: «Ежели оберут гетманом Скуропацкого, надобно иметь и на него око, понеже он есть крефтура Мазепина: он его воставил и обогатил».

Вибори в Глухові фактично були нелегітимні, бо в них взяли участь лише 2 городові полковники та 2 наказні полковники (з 11!). Останніх, щоправда, Петро І перед церемонією обрання гетьмана наділив полковницькими урядами. Попри неправомочну виборчу процедуру (в ній не брали участь генеральні старшини, представники більшості полків), цар поспішив, щоби в Гетьманщині на противагу Мазепі з'явився новий керманич.

Неблагонадійний Скоропадський

Про те, що Скоропадський і його близькі мали співчуття до мазепинців, красномовно свідчить донос Данила Забіли. «Маркович (Андрій. — Авт.) с сестрою своею гетьманшею Скоропадскою держали мене под караулом... — писав він, — во время змены Мазепы, за изменника Мазепу, что я его проклинал и говорил, что Бог поможет нашему императору, что одолеет шведа, а Мазепа проклятый пропав, имя его вовеки пропало, за что он, Маркович, оскорбился великим гневом, мовячи: «Что тебе до того и проклятым за что ты зовешь Мазепу? — Як Мазепа выграет, где ты поденишся? — отсе тебе смерть корчиты!..» Потому вышла гетманша Скоропадская з комнаты, в Глухове, и видя, же я спорусь з А. Марковичем, тож оскорбилася на мене и говорила подобные слова многие, которых не могу вспомнить; токмо сие мне в память, же казала: «Мы и гетманству сему не рады, що еще Мазепа — в живых гетман и никто не силен у его булаву взять и скинути з гетманства, а мы з нужды хоть взяли (гетманство), то нам сие прощено будет. А ты, хотя и мудрый человек, а проклинаешь Мазепу напрасно...»

Гетьман-заручник

Все це було враховано російським командуванням. Як стає ясно з листа-наказу Г. Головкіна Скоропадському від 9 січня 1709 р., при новому гетьмані практично не було козаків. Тому царедворець указував: «Зело, мой государь, нужно вашего регименту войска збор, дабы малороссийский народ, слыша, что при вас войска, был в доброй надежде; также бы и неприятель имел пострах». 20 січня Г. Головкін у Сумах лише ще висловлює побажання, чи збирати переяславських, київських козаків, чи ні. При цьому гетьману була надана допомога у формуванні «війська». Граф Г. Головкін 17 травня 1709 г. рекомендував І. Скоропадському «регулярную великороссийскую пехоту, которая при милости вашей (гетьмана. — **Авт**.), возможно, для лутчей безопасности оставить где при крепком месте». Уже 18 травня Головкін додає «милости вашей (гетману. — **Авт**.) три полка драгунских, под командою господина генерала-маеора князь Григорья Волконского».

Отже, кістяк гетьманського війська складали російські піхотні та драгунські полки.

І. Голіков обраховує кількість сил Скоропадського станом на 6 червня в 45000 осіб. Однак це явна помилка — або дослідник зараховує до війська гетьмана увесь максимальний склад запорожців, компанійців, сердюків, реєстрових козаків, котрі рахувалися тоді в Гетьманщині.

Насправді Скоропадському вдалося зібрати не більше 4500 вояків. Суто українські з них — ледь половина. Адже 18 травня Б. Шереметєв писав гетьману про підпорядкування останньому донських козаків. Миргородський полк, який загинув у Батурині, було реанімовано теж за допомогою неміцевих людей.

«А что о донских казаках и калмыках, господину полковнику миргородскому обещаных, принадлежит, и то давно прямым исполнено делом; не точиею несколько десятков, но и пятьсот человек дано, с которыми определен отъютант царского величества Ушаков», — повідомляв Меншиков Скоропадського.

Маріонетковому гетьману також допомагали набрати у військо козаків зі Слобожанщини (що тоді не входила до складу Гетьманщини). Так, І. Скоропадський повідомляв О. Меншикова, що «набрал я в драгуны» 900 чугуївців.

Невдала мобілізація

Привертає увагу розпис гетьманських караулів від 10 червня 1709 р. Цей документ повідомляє про розташування по річці Псел полків, які були в підпорядкуванні І. Скоропадського. Їхнім завданням було тримати «кордон», мости за 20—40 кілометрів від місць розташування шведів загальною довжиною до 150 кілометрів. З цього розпису дізнаємося, що козаки Київського полку несли караул по лінії від Кременчука—Монжелівки (підрозділи по 200, 200, 300 та 200 душ). Забезпечували також охорону цього рубежу полки Миргородський (калмики!), Чернігівський (поблизу Матяшівки 150 козаків), Переяславський (Шишаки, Великий Перевоз по 200 козаків), Прилуцький (Попівка, Остапівка 60 і 80 козаків), компанійський полк. Поряд із українцями стояли російські підрозділи. Цікаво, що в розписі повідомляється про 30 козаків, з якими було «2 драгуна на форпосте для надзирания караулов над козаками». У такій само ситуації був й І. Скоропадський. Розпис караулів інформує, що «где стоит господин гетман, стоит корпосом и генерал з двемя полками драгунскими и два полка салдацкие». Документ повідомляє про присутність під Богачкою «30 драгун Неженского полку», що вказує на російський полк, дислокований у Ніжині, а не на козацьке формування.

Отже, підрахунки вищезгаданого контингенту дають підставу говорити про те, що під управлінням І. Скоропадського було не більше 2500—3000 козаків Гетьманщини. Та й ці сили були розкидані, не зосереджені в одному місці, при них стояли російські підрозділи, аби гетьманці не змогли перейти на бік І. Мазепи. Київський воєвода Д. Голіцин, інформуючи канцлера про неблагонадійність І. Скоропадського, зазначав: «Теперь от него в Корсуне полковником Кандыба, который был в измене, и Мазепа из Ромна послал его в Корсунь в полковники... а я думаю, что от него, кроме плутовства, нельзя ждать никакого добра; хорошо, если б на его месте был другой с нашей стороны».

Петро І у депеші Г. Долгорукому від 8 червня зазначав, що не треба довіряти І. Скоропадському: « А что о отакованье неприятеля от нас, не объявляй

Канцлер Гаврило Іванович Головкін.

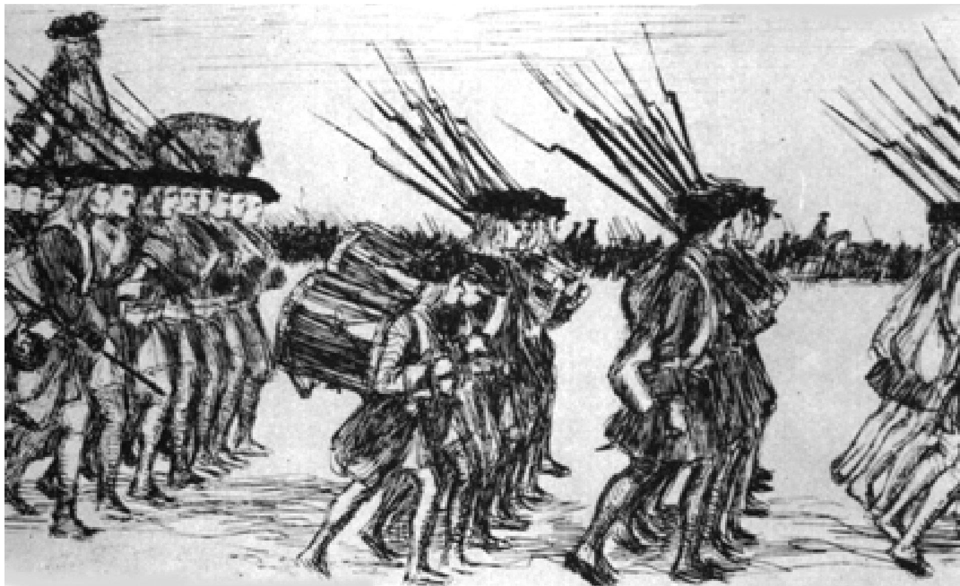
гетьману, дабы не пронеслось, но секретно сие дело держи». Зазначимо, що на початку Полтавського бою 27 червня лейтенант кавалерії Йоаким Лют був свідком прибуття до шведів послання від 2000 козаків, які хотіли перейти на бік шведів, але з гарантією помилування від короля. Командир полку принц Максиміліан Емануель Вюртемберзький не наважився їх прийняти без дозволу Карла XII, який у цей час був в іншому місці битви. Як повідомляє шведський історик П. Енглунд, козацький парламентар повернувся ні з чим через шведську бюрократичність.

Можливо, росіянам стало відомо про ці переговори. До козаків було оперативно перекинуто 6 полків драгун, «которые все на бою генеральном не были».

10 липня 1709 р. цар обідав з гетьманом, штабними офіцерами. Дізнаємося, що Петро І видав «на разделение войску, обретающемуся при нем, 100000 рублев», а також «на четыре тысячи войска волохов, казаков и калмыков по 5 руб. на человека, итого 20000 р.». Тобто вищезгадана кількість (4000) і складала насправді «українську» армію, що підтримувала Москву. Це у 3,5 разу менше, ніж було повстанців.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігів.

Шведська армія в поході.1708 рік.

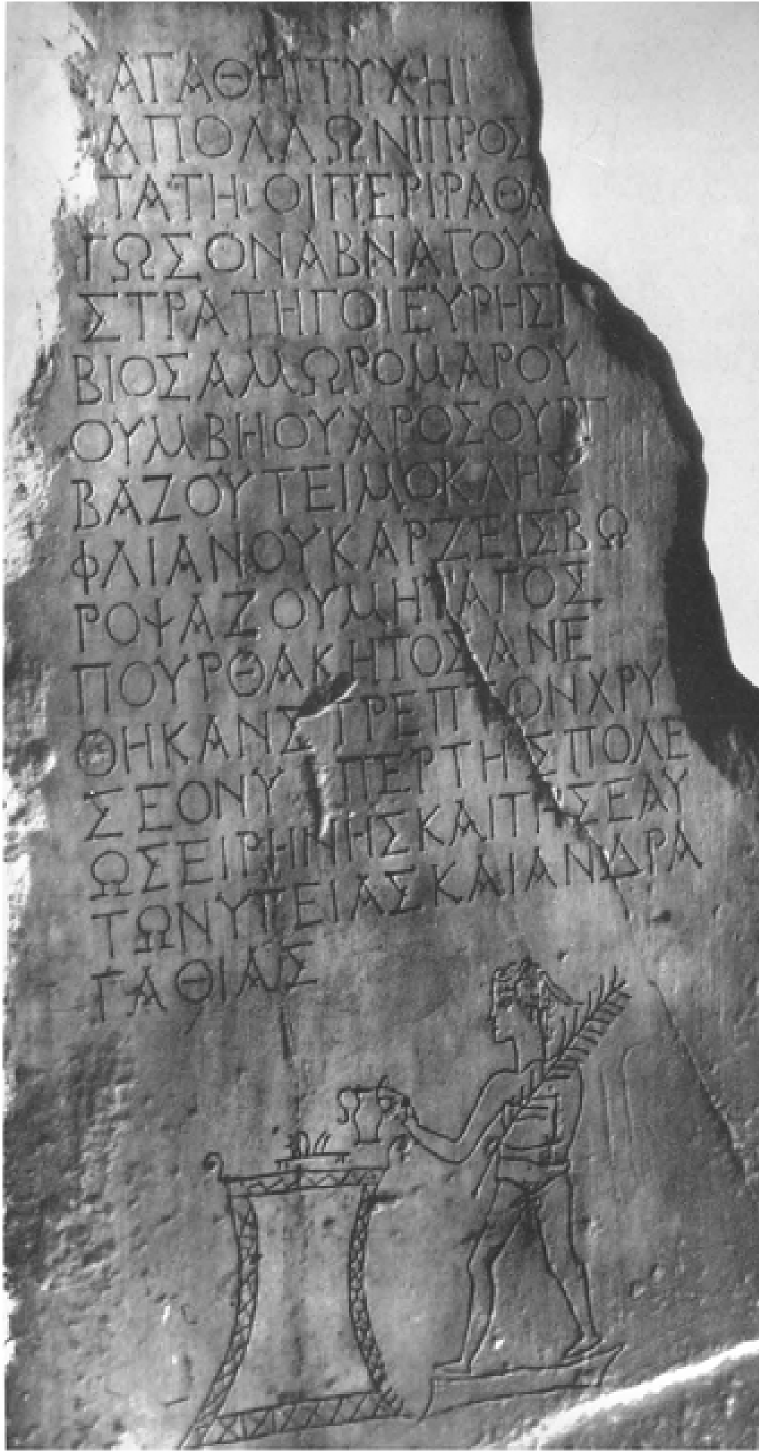
Фото з архіву автора.

«Хорошо, если б на его месте был другой с нашей стороны»

Ольвійський пам'ятник,

який повертає літописання в інше русло

Свого часу ось що писали про цей пам'ятник (цитую мовою оригіналу): «Надгробие из Ольвии. IV ст. до н. э., мрамор пентелийский, высота 1,67 м, ширина внизу — 1,03 м. Москва, Государственный исторический музей. Найдено в Ольвии. Бывшее собрание П. О. Бурачкова. Надгробие исполнено выдающимся мастером. Изображены две женщины: сидящая в кресле и стоящая за ее спиной... После повреждения надгробия была нанесена посвятительная надпись почитаемому в Ольвии Аполлону Простату: «С добрим счастьем. Аполлону Простату стратеги с Рафагосом, сыном Авгановым, во главе (затем следует пять имен. — **Авт.**) посвятили золотое ожерелье за мир города и за собственное здравие и доблесть» (Г. Соколов. «Античное Причерноморье», «Аврора», Ленинград, 1973 г.).

Уже з першого погляду вражає переклад, особливо «Аполлон Простат», «золотое ожерелье» і «за собственное здравие». Викликала також підозру відсутність тих п'ятьох імен — невже їх так важко було перерахувати? На інстинктивному рівні відчув: тут криється якась таємниця — і почав уважно вивчати оригінал напису **(див. фото пам'ятника)**.

Однак, перш ніж вдатися до його дешифрування, хочу зазначити, що мене ніколи не покидала образа на несправедливі підозри, що Влескнига («Велесова книга») — підробка. Я вперто шукав доказів, що ці підозри безпідставні, — у Геродота, Гомера і навіть у Біблії. Аргументів на підтримку своєї правоти добув чимало, виклавши їх у книзі «Код України-Руси». Але «Історія» Геродота і Біблія теж сприймаються наукою на рівні міфів. Я вірив: мусить бути щось таке, що підтвердить не лише автентичність Влескниги, а й допоможе прояснити багато темних місць із Геродотової «Історії».

І ось цей напис із книги 36-річної давності... Не буду звинувачувати мого попередника-перекладача в умисному приховуванні істинного смислу тексту. Його не треба перекладати, просто треба було знати українську мову і прочитати як слід. Утім, це я зараз такий розумний, бо не тільки досліджував Геродота, а й самотужки переклав Влескнигу, а тим часом мій колега із 1973-го, мабуть, ще й не знав про її існування.

Отже, спрямовуємо свою увагу на напис. Сумніву немає, здійснений він так само, як і на дощечках Влескниги: суцільний текст, відсутність розділових знаків і переносів. Часто трапляються по кілька приголосних підряд — отже, як і у Влескнизі, тут пропущені голосні. Нам належить самим зробити розбивку тексту на слова і вставити необхідні літери.

Переписуємо текст — благо, майже всі літери відповідають сучасній українській абетці, а які ні — скористаємося давньогрецькою: замість знаку «омега», що значить кінець, ставимо знак оклику; замість «тето» — «т» або «ф»; замість Ф — «п», 10 читаємо, як у Влескнизі, «и», N — п, Е — с, У — у, Z — ц, 1Г —ча, IA — «я». Із здобутого при перекладі Влескниги досвіду знаємо, що А може читатися як «о» та «і».

1-ий рядок. Літера «А» (альфа) — це початок, вона також могла читатися як «о» (на зразок того, як в церковно-слов'янській та довгий час в російській мові писали «а», але читали «о», наприклад, «разсылный волостнАго правления»). Відділяємо її. Потім пригадуємо із словника української мови Б. Грінченка слово «гафт», що означає «вишивка золотом». Колись, очевидно, ним взагалі називали золото, і якщо тут згаданий бог сонця Аполлон, отже, слово було епітетом сонця. Далі відділяємо «ні» і виходить «не тухни» (не гасни).

2-й. Перед знаком оклику стоїть слово Аполл, а не Аполлон. Виходить, що на наших землях його називали по-іншому. Але ця деталь в даний момент нас не цікавить. Зате бачимо, що маємо справу з якимсь зверненням до бога Аполлона: «О, Сонце, що не тухне, Аполл!» або «О, боже безсмертний Аполл!» Наступне слово Ніпрос — це Дніпро (у Влескнизі — Ніпер).

3-й рядок розпочнемо читати з кінця, де знаходимо знайомий дослідникам праць Геродота народ пароreати (кн. IV, 148). Тут, щоправда, є невелика відмінність у написанні, але, зважаючи на те, що маємо перед собою першоджерело, майже достеменно можемо стверджувати, як насправді називалася наша країна в середині 1-го тис. до н. е. Багатьом із нас зустрічалися близькі версії — Оратанія, Аратта, але Перірата читаємо вперше. Є над чим подумати... А поки що маємо слово, від якого легко відділяється попереднє. Пригадуємо, що у Влескнизі наші пращури називали богів праотцями та отцями. Вставляємо пропущену голосну і маємо початкове слово рядка «татуньо» (зверніть увагу, вже тоді існував пом'якшувальний знак, нинішній наш апостроф).

4-й рядок починається лише однією літерою «Г». Це мало означати щось таке, що знав кожен. Безумовно, це «Господь»: «Дніпра Татуньо і Перірати Господь!» Два наступні слова мій колега з 1973-го переклав майже правильно, але зробив із сонця — сина. Мабуть, він не знав, що символом сонця, а отже Аполлона, був Овен (Геродот повідомляв, що навіть сам верховний бог Зевс зображувався з баранячою головою). Отож, цей рядок і наступний 5-й мають читатися так: «Сонця Овна стратег (тобто воєвода. — С. 77.) і вогню носій високого!» («Ур» — вогонь, це доведено ще книгою «Код України-Руси»).

В 6—9 рядках перераховуються народи, над якими володарює Аполл: «Ромарів, оумванів і росів роговців тої Колані, полянів і карців Св[ятий]!» На жаль, в жодних джерелах того періоду стосовно нашої землі ромари не зустрічаються. Можна припустити, що це римляни, але на ту пору римська історія була лише в зачатках. Тому мова тут про когось іншого — чи не про тих, кого пізніше називатимуть савроматами?..

«Оумванів» нібито зустрічаємо вперше. «Нібито», бо якщо покопатися в давніх історичних джерелах, побачимо, що готи називали Скиаію Ойум, а в Геродота знаходимо на нашій землі «умбрів», де наше «в» перекладач (чи переписувач) його «Історії» прийняв за латинське «б», як і Ніпер видав за Гіпер... Отже, маємо підстави вважати, що «оумвани» це одна із назв скіфів, чи якогось скіфського племені. А зважаючи на те, що приписані до Колані разом з росами, значить мешкали вони разом з ними в басейні рік Південний Буг, Рось, Синюха і Синиця. І не дивно, що згодом саме тут з'явиться місто Умань. Шумери, кіммерійці, Гомер, до речі, теж мають той само архетип, і верховний бог Зевс називався Умбрієм...

Роси записані роговцями (за оригіналом — роговаси), мабуть, тому, що носили при собі (це ми часто бачимо на давніх пам'ятниках) ріг як ознаку влади, багатства, щедрості та величі. Донині там, де вони мешкали, збереглося чимало назв, що відповідають назві народу: річки Рось, Роська, села Росошки, Росоша, Росохуватка, Росишки, Роги, Рогова... Окрім того, і людей називали рогами (або ругами). Ругом був король готів Одоакр, який скинув з трону останнього імператора Римської імперії Ромула (476-493) і став правителем Італії. Автором унікальної української історичної та літературної пам'ятки Влескниги був Ілар Хоругин, хоругвою називали колись святе знамено отця роду...

Про «полян», гадаю, все зрозуміло — «П» та «Ф» і сьогодні фонетично підмінюють одна одну, наприклад, Філіп—Пилип. А от карці (карійці) часто згадуються в Геродотових історіях, але тільки не на скифській землі. Та якщо вони є на пам'ятнику, не виключено, що в Геродота їх хтось штучно усунув з наших теренів. З огляду на те, що українська топонімія та гідронімія зберегли значно більше назв з основою «кор», це може бути підставою для твердження, що насправді «а» тут теж треба читати як «о». Можемо також припустити, що головним осідком корців було Полісся, мешканці якого зберегли нам назви міст — Коростень, Коростишів, Корець, рік — Корчик, Короща, подарували ім'я Корній, означення монаршого титулу «король» тощо.

Прикметно, що пам'ятник в Ольвії (а вона, як нас учили, нібито, була колонією Греції), зовсім не згадує греків!!! Отже, мої підозри, висловлені в кількох попередніх книгах, що греки підробили «Історію» Геродота, приписавши себе на наших теренах, небезпідставні. Проте не згадуються і ольвійці, але до цього питання ми повернемося після дешифрування тексту на пам'ятнику.

В 10—14 рядках справді перераховуються імена, але не п'ять, а шість. Вони складають якусь клятву Аполлові: «Ручаємося: Минтагос, Пуртак, Нисан, Оникансагор, Ептонахор, сини Пертона с Поля!» (тобто, з міста). Цікаво, що основи принаймні чотирьох цих імен можна знайти в пізнішій українській мові — Мина, Онисій, Оникій, Партень.

Закінчення тексту передаю таким чином, а читач хай звіряє з оригіналом: «Се вірні скити суть! Нугеї і Скаяндра достойники» («гатіас» те саме «золото», отже, достойники). Щодо «Нугеї» — на жаль, не можу знайти якогось відповідника, хоча щось подібне можна прочитати на бронзовому пам'ятнику часів єгипетських фараонів Епалу (Апісу), що зберігається в Лондонському музеї — «Негіманеста». А от Скаяндра виводить на сенсаційне відкриття, над яким давно б'ються вчені всього світу. Цілком можливо, що це острів, про який видатний вчений античності Клавдій Птоломей (II ст.) писав у своїй «Географії»: «За Сарматським розливом (тобто, за Дніпро-Бузьким лиманом. — **С. П.**) лежить величезний острів, який називають Скандій, або Еритій. Це і є легендарна країна наших предків гіпербореїв, горнило народів, кузня народів світу. У книгах «Код України-Руси» та «Геродот. Скитія. Імперія Горросів» я писав, що острів Ерифія (Еритій), який згадується в міфах про Геракла — це і є Хортиця. Тобто, напис на ольвійському пам'ятнику, а також свідчення Птоломея більш ніж переконливо доводять, що Гіперборея насправді — не якась міфічна країна на крайній Півночі, а територія нинішньої України, де народжувалися боги, віра, культура, письмо, міфи, мистецтво і т. п.

Але час уже друкувати поділений текст клятви синів Пертона і повний його переклад.

А ГАФНІ ТУХНІ
АПОЛЛ! НІПРОС
ТАТНЬО І ПЕРІРАТА
Г! СОН АВНАГОУ
СТРАТНГО ІЕ УР НСІ
ВІОСАМ! РОМАРОУ
ОУМВНОУ А РОСОУ РГ
ВАСОУ ТЕІМО КЛНС
ФЛІАНОУ КАРЦЕІ СВ!
РОЧАЦОУ МНТАГОС
ПОУРТАК НІОСАНЕ
ОНКАНСГР ЕПТОНХРУ
СЕОН ПЕРТН С ПОЛЕ
! СЕ ІРНН СКАІТІ СЕАУ
Т! НУГЕІ А СКАІАНДРА
ГАТІАС

«О, боже безсмертний Аполл! Дніпра Татуньо і Перірати Господь! Сонця Овна стратег і вогню носій високого! Ромарів, оумванів і росів-роговців тої Копані, полян, корців Святий! Ручаємося: Минтагос, Пуртак, Нисан, Оникансагор, Ептонахор, сини Пертона с Поля! Се вірні скити суть! Нугеї і Скаяндра достойники».

Що дає нам цей напис? Дуже багато:

а) Підтверджується припущення багатьох дослідників української історії, що саме на нашій землі, а не в Греції чи Месопотамії, зародилася нинішня людська цивілізація.

б) Довідуємося, що Аполлон був батьком Дніпра і Господом нашої землі, а отже маємо доказ про реальне місце походження світових релігій.

в) Переконуємося, що вже в середині 1 тис. до н. е. існувала українська мова, а, отже, наизатятіші скептики мусять визнати, що це найдавніша мова світу, про що, до речі, писав ще у XIX ст. поляк Михайло Красуський.

г) Нарешті, маємо справжню назву тогочасної української держави.

д) Бачимо, що річка Дніпро вже тоді мала свою назву і моє зауваження, що нібито грецьке Бористен зовсім не назва річки, теж підтверджується.

е) Уточнюємо імена ряду племен, які мешкали на нашій землі, зокрема дізнаємося про існування держави Колані, що спростовує всі підозри про неавтентичність Влескниги і дає ключ до розгадки багатьох інших таємниць минулого, в тому числі — якою мовою насправді були написані «Історії» Геродота і де знаходилася легендарна Троя.

Сергій ПІДДУБНИЙ,
старший науковий співробітник Української академії дизайну.
Голованівськ Кіровоградської області.

У Києві відбулася презентація Міжнародного театрального фестивалю, присвяченого пам'яті видатного художника Давида Боровського

У столичному театрі імені Франка вчора відзначили 10–ліття з дня прем'єри спектаклю «Кін IV» *(у головній ролі — Анатолій ХОСТІКОЄВ, на знімку)*

ХРОНІКА

Таких тепер нема

Культурне життя Львова останньої декади травня й початку червня йшло під знаком Еммануїла Миська.

Святкування 80-річчя художника, якого немає з нами вже 9 літ, розпочалося відкриттям у день його народження ретроспективної виставки в Національному музеї ім. Андрея Шептицького. Були ще панахида на могилі, наукова конференція, вечори пам'яті.

«Митець. Громадянин» — так назвали експозицію, що поєднує розповідь про творчу й громадську діяльність Еммануїла Петровича. На виставці багато фотографій, на яких він зображений у різні роки життя. Є тут і його портрети у виконанні інших художників, живописні роботи самого Миська. А серцем виставки стали погруддя, створені Миськом: портрети Андрея Шептицького, Йосипа Сліпого, Олени Кульчицької, Олекси Новаківського, Зеновія Кецала, Івана Вакарчука, Ігоря Калинця, Івана Драча, Романа Іваничука, Олеся Гончара.

— В скульптурі Еммануїлу Петровичу завжди вдавалося трансформувати свою особисту філософію, спроектовану на епоху, у смислові портрети. Йому важливо було вхопити «нерв», пульсування вдачі у виразі обличчя, особливому повороті голови і вкласти частку себе, щоб висвітити портрет ізсередини силою власного духу, — каже про Миська мистецтвознавець Роман Яців.

Львів'яни знають Миська як автора пам'ятника Іванові Франку, багаторічного ректора Львівської академії мистецтв. Саме він обстоював будівництво у Львові Палацу мистецтв, патронував Клуб творчої молоді. Творчий розквіт художника припав на часи соцреалізму. Однак йому вдавалося втілювати актуальні тенденції європейського модернізму. Він не піддавався системі, на все мав життєву енергію, ліпив, співав, любив — усе на повну міць!

24 години на добу Еммануїлові Миську було замало — народний художник України, академік Національної академії мистецтв, Шевченківський лауреат, відомий громадський діяч. Багатьом Мисько допомагав, не вимагаючи вдячності. І те, що сьогодні немає музею в його майстерні і не видано монографію про нього, не робить честі сучасникам. Галичани між собою кажуть: «Потужний був чоловік, таких тепер нема!»

Ірина ЄГОРОВА.

На знімку: Еммануїл Мисько.

Фото з сімейного архіву.

«Тартюф» на Прикарпатті

В Івано–Франківському академічному облмуздрамтеатрі відбулася прем'єра вистави «Тартюф» за однойменною п'єсою Ж.–Б. Мольєра. Постановку відомої комедії здійснив київський режисер Микола Яремків. У ролі Тартюфа — артист театру Андрій Луценко. Одна з найвідоміших п'єс світової класики повинна збагатити репертуар театру, вважають іванофранківці.

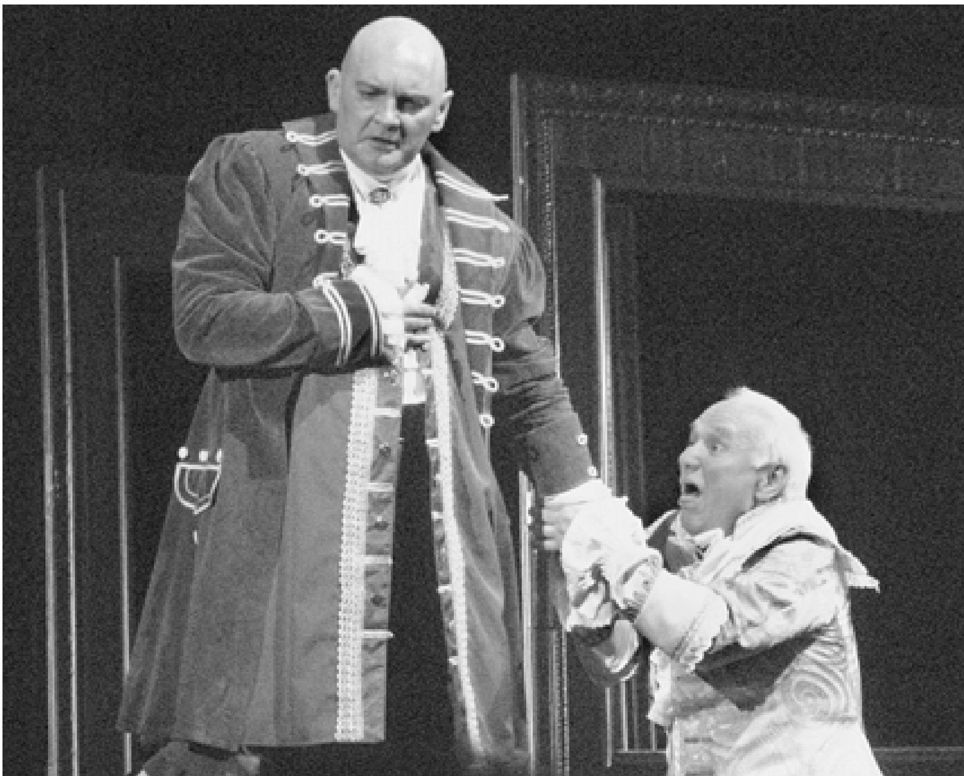
«Тартюф», до речі, сьома за театральний сезон прем'єра івано-франківського театру, який нині очолює молодий директор Ростислав Держипільський.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківськ.

На знімку: сцена з вистави.

Фото автора.

Родинна колиска — Джурин

Нещодавно на Вінниччині, у селі Джурині Шаргородського району, відбулася презентація книжки журналіста Олександра Горобця «Родинна колиска – Джурин». Це 200–сторінкове есе в село доставили безпосередньо із Харківської друкарні «Атос», із свіжим запахом друкарської фарби. Присвячене воно подільському селу, його людям, долі багатьох поколінь мирян, які давно мешкають у цій місцині.

Журналіст і письменник Олександр Горобець тут народився і виріс. Починав свій творчий шлях у пресі Вінниччини. Трудився у «Сільських вістях», працював головним редактором буремної й опозиційної за часів президентства Л. Кучми газети «Правда Украины».

Нова книжка — третя в творчому доробку О. Горобця. До неї були — «Босоніж по битому шклу», «Свічка на вітрі». Але, як заявив на зустрічі з односельцями автор, ця для нього — найдорожча. Позаяк готувалася все життя і стосується того, що йому найбільше відоме, дороге і серцю миле — друзям-односельцям, історії життя рідного села.

Автор здійснив справжнє дослідження, розмотуючи клубок назви родинного населеного пункту, яка походить із кореня Джур. Олександр Горобець навдивовижу вміло володіє пером, хистом оповідача. Древня, сива історія в книзі живо переплітається з нинішніми днями, з родинами джуринян. Зі сторінок «Родинної колиски...» густо пахне старожитностями, але й живо озивається сьогодення.

Книжка створена на основі окремих новел із життя, які виписані автором з особливою старанністю та любов'ю. Кожен герой — справжня особистість, незважаючи на те, що це прості звичайні люди.

Окремі розділи есе Олександра Горобця мають високе громадянське звучання. Особливо це стосується взаємовідносин сільського голови колгоспу, винятково сумлінної, чесної людини і чудового господарника, і першого секретаря обкому партії.

Суть конфлікту зводилася до одного. Якоїсь сльотавої осені партфункціонер їхав до Могилева-Подільського через Джурин і зупинився біля широкого бурякового лану, де не було ні людей, ні механізмів. Ледь не з кулаками партійний чинуша накинувся на керівника господарства, обзиваючи його останніми словами за те, що він не збирає врожай. Той заперечив. Мовляв, вся техніка і люди не покладаючи рук працюють у віддаленому полі, що за сім кілометрів від села. «Тут, — казав голова, — ми за день-два зберемо врожай в останню чергу, оскільки звідси до кагатних полів цукрозаводу рукою подати. Нам украй необхідно витягнути корені з невилазних боліт віддаленого урочища...» Але чинуша зажадав одного: негайно збирай урожай біля траси, щоб не мозолив очі проїжджим і перевіряльникам...

Якщо за великим рахунком, пише в книзі Олександр Горобець, то голова міг, звичайно, полакейськи підкоритися манірному нехлюйству, жантильній халатності царківних правителів. На догоду, творячи глупство, йому можна було послатися перед людьми на їх сановиту самоуправну, лицемірну волю. Заходитися швиденько збирати врожай при битій дорозі. Але, гордий і розважливий, він був не із лякливого десятка, людиною, яка знає ціну господарській кмітливості і ніколи, ні за яких обставин не гнув плебейськи спину перед державними мордами. Навіть такого високого можновладного штибу, як член ЦК КПРС, депутат Верховної Ради СРСР, ким тоді був перший секретар Вінницького обкому партії.

Відтак за непокору, відмову керівника господарства починати копання буряків сльотавої осені з плантацій, які розташовані побіля міжнародної автотраси, а не з віддалених полів у важкодоступних урочищах, пихатий чинуша наказує звільнити його з роботи і викинути за межі району. Назавжди.

Із позиції сьогодення це справжнє дикунство. Але в ті партійні часи дбайливий господарник практично на чверть віку покидає село, в якому зажив доброї слави, поваги людей, і щодня 25 кілометрів уранці і ввечері долає в Шпиків Тульчинського району і назад у Джурин. У сусідньому районі він очолив міжколгоспбуд і зробив його, до речі, кращим в Україні. Але накладене великим самодуром табу не давало йому права повернутися додому, знайти відповідну роботу в своєму районі. Вже навіть тоді, коли функціонера не було не те що в Вінниці, а й у Радянському Союзі, оскільки він поїхав працювати послом. А все тому, що на високих керівних постах залишалися ним поставлені люди. Вони до останнього свого дня свято виконували вказівки. На шкоду народові України, людям...

Більше того, вже в часи незалежності України тавро «непослуха», гордівливого, амбітного господарника, яке навішали вінницькі чинуші, лякало і всіх наступних керівників Шаргородського району. Вони боялися дати добро на повернення керівника додому, в рідні краї. Аж поки це не зробили селяни Джурина. Вони якось увечері застали його дома, в Джурині. Обступили його двір, під високими черешнями та горіхами, і сказали: «Годі, брате наш, їздити поза городами. Ми без тебе тебе ж і засватали — обрали головою сільради. Завтра вранці приймай справи...»

Отож «Родинна колиска...» Олександра Горобця — це ще й гострий, характерний твір, позначений дерзновенною боротьбою за утвердження людяності, добра в сільській громаді, районі, області, державі. Це нещадне засудження пристосуванства, підлабузництва, бездумної догідливості начальству.

Переконаний, кожен, хто візьме до рук книжку, не розстанеться із нею доти, доки не дочитає її до кінця. Так майстерно і вміло вона написана, до того ж доходливою, зрозумілою мовою.

Леонід БРОВЧЕНКО.

ІСТОРІЯ

У пригорщі землі б'ється серце вченого-патріота

У Млієві, на батьківщині видатних українських помологів Симиренків, відбулося символічне перепоховання праху засновника Інституту садівництва Академії наук України професора Володимира Симиренка, сина відомого вченого Левка Симиренка.

Земляки творців української садівничої науки, офіційні представники Городищенського району, їздили в Обоянський район Курської області і привезли з загальної могили, де разом з іншими жертвами сталінських репресій похований Володимир Симиренко, капсулу із землею. На родинному цвинтарі вчених-садівників світової слави, біля церкви, зведеної за кошти Симиренків, цю землю поховали, встановили надгробну плиту, відслужили панахиду.

У музеї родини Симиренків оновлено експозицію про науковий шлях наймолодшого вченого-винахідника Володимира Левковича Симиренка, розстріляного біля Курська у 1938 році комуністичним режимом.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

На знімку: церква родини Симиренків (Київський патріархат) у селі Млієві.

Фото автора.

«Пришли мені, голубонько, кілька карбованців, щоб не пропасти з голоду», —

писав М. Коцюбинський своїй дружині

ТІНІ НЕЗАБУТИХ

«Він дуже любив свою Україну і часто відчував запах чебрецю навіть там, де його не було». Так писав про Михайла Коцюбинського Максим Горький. Хоч як дивно, але за кордоном талант Коцюбинського цінували більше, ніж удома. Мабуть, саме тому «Тіні забутих предків» перетворив на кіношедевр не українець Параджанов. Твори Коцюбинського і досі видають за кордоном, перекладаючи на десятки іноземних мов. Можливо тому, що головна тема письменника — боротьба живої душі людини з конформізмом і пристосуванством — залишається актуальною донині. Причому глибини знання цієї теми у Михайла Коцюбинського не віднімеш. Адже вся його біографія (як і доля його дітей) може служити своєрідною ілюстрацією одвічної боротьби між прагненням людського духу до досконалості і людського тіла — до ситого і комфортного життя.

Михайло Коцюбинський.

«Підпільний» українець

Михайло Коцюбинський народився у сім'ї поліцейського чиновника. Імовірно, зображена в оповіданні «Подарунок на іменини» ситуація, коли батько подарував синові «екскурсію» на страту, має під собою автобіографічну основу. Однак, як і в оповіданні, «виховний» момент не вдався. Попри сімейне походження і навчання у духовній семінарії, ще зовсім юний Михайло Коцюбинський потрапив під вплив революційних ідей. І досить скоро поліцейське відомство проголосило Коцюбинського неблагонадійним і встановило за ним нагляд.

Утім, революційність Михайла Коцюбинського, як на нинішні мірки, була поміркованою. Хоча на ті часи навіть любові до рідної мови і України було досить, щоб потрапити до розряду «підривних елементів».

1863 р. Валуєвський циркуляр поклав край виданню в Російській імперії навчальних видань українською мовою і проголосив десятки обмежень щодо друку художніх творів на «малоруському діалекті». 1876 р. Емський указ заборонив ввезення українських книг з-за кордону. 1884 р. — поза законом постановки україномовних п'єс. І насамкінець: до лютневої революції 1917 року в Російській імперії не було жодної — ні державної, ні приватної — школи чи гімназії з українською мовою навчання.

...Отож зрозуміло, чому більшість українських за походженням майстрів слова нині вважаються великими російськими письменниками (наприклад, Микола Гоголь та Володимир Короленко). Навіть більшість прекрасних історичних повістей Михайла Старицького, присвячених часам Хмельницького, Мазепи, Наливайка, написані... російською мовою. А знакові в українській літературі фігури Іван Франко, Ольга Кобилянська, Василь Стефаник жили і творили на території тодішньої Австро-Угорщини, де українська культура зазнавала значно менших утисків, ніж тут, зрозуміло, були вагомі причини. Свої перші оповідання Михайло Коцюбинського також спочатку друкував лише за кордоном (на Галичині) — у журналах «Дзвінок», «Зоря», «Правда». Навіть коли до письменника прийшло визнання, і його твори стали відомі читачам у перекладах на німецьку, польську, чеську, шведську мови, в його рідному Чернігові (де, починаючи з 1898 року, постійно мешкала сім'я Коцюбинських), навіть не підозрювали, що скромний завідувач відділу земського статистичного бюро — відомий український письменник.

Валуєвський циркуляр у 1863 р. поклав край виданню в Російській імперії навчальних видань українською мовою і проголосив десятки обмежень щодо друку художніх творів на «малоруському діалекті».

Здавалося б, людина, яка не побоялась заявити всьому світу про своє українське коріння, має і в побуті служити взірцем патріотизму та національної самосвідомості. Однак всі близькі знайомі Михайла Коцюбинського у своїх спогадах в один голос твердять: хоча серед чернігівських чиновників «були українці, які навіть на роботі говорили тільки українською, що в ті часи було рідкісним явищем, але Михайло Михайлович на роботі завжди говорив тільки російською мовою».

Навіть особисті листи Коцюбинського, адресовані рідним і близьким, написано переважно російською мовою. І це аж ніяк не єдиний приклад суперечливого характеру письменника.

Між обов'язком і коханням

Сучасні дослідники життя і творчості Михайла Коцюбинського не обходять увагою стосунки вже одруженого письменника з Олександрою Аплаксіною, які розпочалися 1902 року і тривали до його передчасної смерті від сухот у 1913 році. Зокрема, у дослідженні Соломії Павличко «Пристрасть і ідa: особиста драма Михайла Коцюбинського» авторка не лише аналізує гастрономічні уподобання класика, який, на її думку, аж надто любив гарно поїсти, а й засуджує його за те, що Коцюбинський ніяк не міг вибрати поміж дружиною і коханкою. Мовляв, письменник так боявся конфлікту між двома жінками, що навіть заборонив Олександрі Аплаксіній приходити до себе у лікарню.

Отож, здавалося б, маємо ще один приклад знакового для біографії М. Коцюбинського конформізму, коли український письменник і патріот підкреслено спілкується лише російською мовою та наперекір власному серцю прагне зберегти видимість зовнішньої благопристойності у сімейному житті. На перший погляд любовний зв'язок 38-річного начальника відділу аграрної статистики з 21-річною підлеглою справді виглядає банальним адюльтером. І навіть якщо припустити, що це — справжня любов, то чи не чесніше було спробувати створити нову сім'ю?

Відповіді на ці запитання можна знайти в біографії письменника. Свого часу юний Михайло вступив до Шаргородської духовної семінарії зовсім не із релігійних спонукань. Просто в хлопця, батько якого вщент програвся на бігах, не було іншого шляху для здобуття освіти. А після закінчення навчання літератору-початківцю довелось вирушити Україною в пошуках заробітку. 1896 року Михайло Коцюбинський одружився з на рік старшою за нього Вірою Дейшою. Однак утримувати сім'ю він не міг. З листопада 1897 по березень 1898 року Михайло Коцюбинський працював у житомирській газеті «Волинь». Збереглися листи, які він надсилав у той період своїй дружині, яка самотужки виховувала їх однорічного сина Юрія. «Глава сім'ї» слізно прохає у дружини матеріальної допомоги, бо власник газети Коген вчасно не розраховується із співробітниками редакції. Так, у листі від 12 листопада 1897 року читаємо: «Маю ще лиш на два обіди в кишені, а тютюну нема. Пришли мені, голубонько, кілька карбованців, щоб не пропасти з голоду». Про це і в листі від 21 грудня цього ж року: «За цей лист мусиш, дитиночко моя, доплатити 4 коп., бо не спостеріг, що у мене нема марки, тільки на 5 коп. знайшов». Отож місце чиновника середньої руки у чернігівському бюро статистики вперше стало для Михайла Коцюбинського надійним джерелом коштів утримання сім'ї, в якій було вже четверо дітей. Можливо, саме в страхові втратити роботу полягає розгадка показної благонадійності письменника, який підкреслено спілкувався з колегами лише російською мовою? І чи не був цей страх однією з причин, що примушувала закоханого Михайла Коцюбинського впродовж одинадцяти років розриватися між дружиною і коханкою? Адже суспільна мораль дивилася крізь пальці на відвідини одружениими чоловіками легально існуючих будинків терпимості і утримання коханок, але не вибачила б чиновникові покинуту сім'ю.

Втім, саме період після 1902 року став найкращим у творчості письменника. А написана ним у цьому році романтична новела «Цвіт яблуні» — своєрідний гімн коханню, що зігрівало серце письменника до останнього його подиху. До речі, наперекір суворому наказу вдови письменника не приймати від Олександри Аплаксіної навіть квітів, саме сплетений її руками вінок із яблуневого цвіту поклали до труни людини, яка за життя так і не змогла зробити вибору між обов'язком і коханням.

Коцюбинський і Ленін

Людям старшого віку пам'ятна картина художника В. Савіна «Ленін, Горький та Коцюбинський на острові Капрі», репродукцію якої вміщували у підручниках українських школярів. Однак насправді жодного документального доказу цієї зустрічі немає. Принаймні про неї не згадували в листах ні Максим Горький, ні Михайло Коцюбинський. Навіть в українських енциклопедіях, виданих у 80-х роках минулого сторіччя, у довідкових статтях, присвячених М. Коцюбинському, згадок про його зустріч з Леніним немає.

Хоча цілком імовірно, вони бачилися, бо в один і той саме час жили на Капрі у Горького. От лише майбутній вождь російської революції був тоді ще маловідомим політемігрантом, а Коцюбинський — письменником із світовим ім'ям, дорога якого в Італію через Львів, Краків, Відень була позначена бучними прийомами на його честь. В листах на батьківщину не балуваний у рідному Чернігові ситим життям і славою Михайло Коцюбинський пише не лише про гастрономічне розмаїття столів, а й постійну увагу прихильниць його таланту, яка, до речі, досить швидко почала його дратувати.

Людям старшого віку пам'ятна картина художника В. Савіна «Ленін, Горький та Коцюбинський на острові Капрі», репродукцію якої вміщували у підручниках українських школярів.

Утім, якщо зображена на картині зустріч справді відбулася, її учасники мали про що поговорити і крім революції. Адже всі троє були в той час таємно закохані, що разом з італійським повітрям неминуче спонукало до романтичного настрою. Та, на жаль, жодному з них так і не судилося стати дійсно щасливими в особистому житті.

Син

Якщо знайомство Михайла Коцюбинського і Леніна справді мало місце, то його наслідки стали очевидні вже після смерті письменника. Наприкінці 1917 року сина Михайла Михайловича — Юрія за вказівкою Леніна призначили виконуючим обов'язки народного секретаря у військових справах (за нинішньою термінологією — військовим міністром) українського радянського уряду, сформованого у Харкові. 19 січня 1918 року 21-річного юнака, який лише шість місяців тому закінчив школу прапорщиків і не мав жодного бойового досвіду, призначили ще й Головнокомандуючим військами Української радянської народної республіки. Окрилений високою довірою Юрій Коцюбинський виїжджає з Харкова до Полтави, щоб налагодити зв'язок з номінально підпорядкованим йому колишнім царським підполковником Михайлом Муравйовим — тепер командуючим більшовицьким експедиційним корпусом, що діє в Україні.

Побачивши, як муравйовці грабують Полтаву, ставши свідком безжалісних убивств мирних мешканців, Юрій Коцюбинський спробував дати відсіч Муравйову. І... сам потрапив під арешт. Відтак більшовики наступали на Київ, везучи за собою в арештантському вагоні свого «Головнокомандуючого». Однак це не завадило Леніну продиктувати знамениту радіограму, адресовану «Всім. Мирній делегації в Брест-Литовську особливо»: «Влада Харківського ЦВК на Україні безспірна; призначено більшовика Коцюбинського головнокомандуючим військами Української республіки». А більшовицька газета «Правда» у номері від 25 січня 1918 року повідомляла: «У Києві вуличні бої. Українські радянські війська на чолі з головнокомандуючим тов. Коцюбинським ведуть запеклі бої, вирішивши не давати ніякої пощади кровожерливим найміткам української буржуазії».

Юрій Коцюбинський.

У ці січневі дні 1918 року Сергій Єфремов через газету «Нова Рада» звернувся до Юрія Коцюбинського із знаменитим «Листом без конверта», в якому писав: «Пане Коцюбинський! Я знав і любив вашого батька. Але я не вагаючись кажу: яке щастя, що він помер, як добре, що очі його не бачили й вуха не чули, як син Коцюбинського бомбардує красу землі нашої й кладе в домовину молоду українську волю!»

Сергія Єфремова заарештували 1929 року. Він загинув 1937 (1939) року... Юрій Коцюбинський потрапив за грати 1935-го. 8 березня 1937 року колегія Верховного суду СРСР засудила його до розстрілу. Того самого дня вирок було виконано.

Віктор ПАВЛОЦЬКИЙ.

«Яке щастя, що очі його не бачили, як син Коцюбинського кладе в домовину молоду українську волю!»

Турнірна хроніка

Теніс. Відкритий чемпіонат Франції (призовий фонд — 16 150 460 євро). Париж. Корти «Ролан Гаррос». **Фінали. Жінки.** Світлана Кузнецова (Росія) — Дінара Сафіна (Росія). 6:4, 6:2. **Пари**. Анабель Медіна-Гаррігес/Віргінія Руано-Паскуаль (Іспанія) — Вікторія Азаренко (Білорусь)/Олена Весніна (Росія). 6:1, 6:1. **Чоловіки**. Роджер Федерер (Швейцарія) — Робін Содерлінг (Швеція). 6:1, 7:6 (6:1), 6:4. **Пари**. Лукаш Длоухи (Чехія)/Леандр Паєс (Індія) — Веслі Муді (ПАР)/Дік Норман (Бельгія). 3:6, 6:3, 6:2. **Мікст**. Лізель Губер/Боб Брайан (США) — Ваня Кінг (США)/Марселу Мело (Бразилія). 5:7, 7:6, 10:7.

Гандбол. Чемпіонат світу—2009. Жінки. Відбірний раунд. Плей-оф. Ужгород. **Україна — Нідерланди. 27:21 (12:9).** Матч у відповідь відбудеться 14 червня в Роттердамі.

Футбол. Першість країни. Перша ліга. 33-й тур. 8 червня. «Волинь» (Луцьк) — «Олександрія». 2:1. «Кримтеплиця» (Молодіжне) — «Сталь» (Алчевськ). 2:0. «Дністер» (Овідіополь) — «ІгроСервіс» (Сімферополь). 3:0. «Енергетик» (Бурштин) — «Динамо—2» (Київ). 2:0. «Геліос» (Харків) — «Десна» (Чернігів). 3:1. «Севастополь» — «Оболонь» (Київ). 1:4. «Фенікс-Іллічівець» (Калініне) — «Закарпаття» (Ужгород). 1:2. «Прикарпаття» (Івано-Франківськ) — «Нафтовик-Укрнафта» (Охтирка). 1:1.

«Закарпаття» — 66 очок, «Оболонь» — 62, «Олександрія» — 51, «Волинь», «Севастополь» — по 50, «Кримтеплиця» — 49, «Десна» — 46, «Дністер», «Динамо—2» — по 43, «ІгроСервіс» — 42, «Сталь» — 40, «Нафтовик» — 38, «Фенікс» — 37, «Геліос» — 29, «Енергетик», «Прикарпаття» — по 28, «Княжа» — 20.

Легка атлетика. Варшава (Польща). Змагання європейської серії Гран-прі. Українка Анастасія Рабченюк на останніх метрах вирвала перемогу в бронзової призерки чемпіонату світу Анни Єшень і затвердилась у лідерах світового сезону на дистанції 400 метрів з бар'єрами (54,74).

З особистим рекордом (3.40,45) ще одну перемогу на Меморіалі Кусочинського у Варшаві на дистанції 1500 метрів здобув наш Олександр Борисюк. Бронзову нагороду в секторі для метання диска виборола Наталя Семенова — 61.10.

Прага (Чехія). Меморіал Йозефа Одлозила (турнір Гран-прі Європейської легкоатлетичної асоціації). Тут харків'янка Наталя Семенова була першою (62.57). На 800-метрівці другою була Тетяна Петлюк — 2.01,25.

Хокей. Київський «Сокіл» запросили до Гродно (Білорусь) на міжнародний турнір, на якому змагатимуться команди з Білорусі, Латвії та Росії.

Якщо склад учасників не зазнає змін, то суперниками «Сокола» будуть місцевий «Німан», російський «Бєлгород» і чемпіон Латвії останніх двох років — «Металург» із Лієпаї.

Усе ще попереду

Футбол. Чемпіонат світу—2010. Відбірний раунд. 6 червня.

Група 1. Швеція — Данія. 0:1. Албанія — Португалія. 1:2. Данія — 16 очок, Угорщина — 13, Португалія — 9, Швеція, Албанія — по 6, Мальта — 1.

Група 3. Словаччина — Сан-Марино. 7:0. Словаччина — 15, Північна Ірландія — 13, Польща — 10, Чехія, Словенія — по 8, Сан-Марино — 0.

Група 4. Фінляндія — Ліхтенштейн. 2:1. Азербайджан — Уельс. 0:1. Німеччина — 16, Росія — 12, Фінляндія — 10, Уельс — 9, Азербайджан, Ліхтенштейн — по 1.

Група 6. Казахстан — Англія. 0:4 (Беррі, 40, Гескі, 45, Руні, 73, Лемпард, 78 (п)). **Білорусь — Андорра. 5:1** (Близнюк, 2, 76, Калачов, 44, Корніленко, 50, 65 — Ліма, 90).

Хорватія — Україна. 2:2. Голи: Петрич, 2, Шевченко, 13, Гай, 54, Модрич, 68.

Хорватія: Руньє, Срна, Шимунич, Ковач, Чорлука, Праныч, Ракитич (Вукоєвич, 46), Юрич (Леко, 46), Модрич, Петрич, Олич (Манджукич, 61). **Тренер** — Славен Білич.

Україна: П'ятов, Мандзюк, Кучер, Чигринський, Шевчук, Тимощук (Русол, 88), Гай, Ротань, Назаренко (Калиниченко, 76), Мілевський, Шевченко (Селезньов, 23). **Тренер** — Олексій Михайличенко.

Попереджено: Селезньова, 23, Назаренка, 59, Срну, 72, Мандзюка, 80, Леко, 82, Кучера, 90+2.

Арбітр — Тер'є Гауге (Норвегія).

Загреб. Стадіон «Максимир». 35 000 глядачів. 23 градуси.

	В	Н	П	М	О
1. Англія	**6**	**0**	**0**	**20—4**	**18**
2. Хорватія	3	2	1	12—6	11
3. Білорусь	3	0	2	14—7	9
4. Україна	2	2	1	7—5	8
5. Казахстан	1	0	5	6—20	3
6. Андорра	0	0	6	2—19	0

Група 7. Литва — Румунія. 0:1. Сербія — Австрія. 1:0. Сербія — 15, Франція — 10, Литва — 9, Австрія, Румунія — по 7, Фарери — 1.

Група 8. Кіпр — Чорногорія. 2:2. Болгарія — Ірландія. 1:1. Італія — 14, Ірландія — 13, Болгарія — 8, Кіпр — 5, Чорногорія — 4, Грузія — 3.

Група 9. Ісландія — Нідерланди. 1:2. Македонія — Норвегія. 0:0. Нідерланди — 18, Шотландія — 7, Ісландія — 4, Македонія — 4, Норвегія — 3.

Сьогодні в Києві збірна України проведе черговий відбірний матч із командою Казахстану. Але нас продовжує цікавити подія, котра відбулася минулої суботи в Загребі, де наші футболісти провели нелегкий поєдинок проти дуже сильної команди Хорватії. І зіграли, як на мене, побойовому і з почуттям гідності.

— Якщо зіграємо внічию або зазнаємо поразки в матчі з Україною, наші шанси на путівку до ПАР значно зменшаться, — заявив напередодні зустрічі наставник хорватів. — Ми зобов'язані перемагати в усіх поєдинках, що залишилися, включаючи і матч з англійцями на «Вемблі» у вересні.

У самісінькому дебюті поєдинку після удару зі штрафного Срни його партнер по клубу П'ятов відбив м'яча просто на Петрича. І душа в Білича, зрозуміло, заспівала. Однак суперники його команди чомусь не знітилися, а навпаки — більше володіли м'ячем, комбінували, йшли вперед. А невдовзі зрівняли рахунок. Ротань з лівого флангу зробив відмінну навісну передачу, на яку блискуче зреагував Шевченко і головою з лінії воротарського майданчика влучно пробив.

Уже невдовзі наші могли вийти вперед після того, як Мілевський впав у борьбі з Шимуничем. Пенальті незаперечний. Однак іншої думки був арбітр. А на 23-й хвилині сталася дуже неприємна подія для гостей: травмувався Шевченко. То була відчутна втрата.

Після перерви хорвати пережили ще один стрес. На лівому фланзі збили Мілевського, штрафний виконав Назаренко, і Гай головою забив другого м'яча.

Після цього хорвати, великі майстри провокацій і ударів тишком-нишком, на повну потужність застосували перевірені засоби. Особливою активністю відзначалися Срна і Леко. Останній, не соромлячись, в стилі іншого виду спорту (боїв без правил) вдарив по нозі Тимощука. Ну, а всіх перевершив справжній костолам Манджукич, котрий «косив» українських футболістів з особливою несамовитістю. Не без допомоги суперників господарям таки вдалося встановити рівновагу.

Заради справедливості варто сказати, що завершальна частина матчу була за хорватами. Двічі — на 85-й і 90+3 хвилинах — після ударів Модрича і Петрича нас рятувала стійка воріт.

— Якщо розділити гру на дві частини, то в першому таймі українська збірна була жвавішою, небезпечнішою, цікавішою, — прокоментував хід зустрічі **Славен Білич**. — Хоча з перших хвилин нам удалося повести в рахунку, вже на 15 хвилині ми задумалися, а що робити далі. У центрі поля в нас утворилася дірка, і її треба було терміново латати. Саме тому з перших хвилин другого тайму ми випустили на поле Вукоєвича та Леко. Спробували вирішити виникну проблему за рахунок моторики, агресії.

Нам удалося збалансувати гру і диктувати свої умови. Однак, на жаль, ми пропустили другого м'яча. Я, звичайно, уважно вивчав турнірну таблицю. Але поки що пройдено лише половину шляху. Хоча за друге місце нам треба ще добре поборотися. Тепер Україна перебуває в кращому становищі, ніж ми. Навіть тому, що грає з Англією на своєму полі. Це невелика перевага, але все-таки. Та й збірна Білорусі також має непогані шанси побороотися...

Олексій Михайличенко:

— Це був матч гідних суперників. З першої і до останньої хвилини на полі йшла безкомпромісна боротьба, футболісти обох команд демонстрували величезне бажання перемогти. Звичайно, не обійшлося без помилок і непорозумінь, але в принципі гра була досить динамічною. Неприємно пропускати на перших хвилинах. Однак ми чекали, що збірна Хорватії зі старту демонструватиме агресію, постарається психологічно подавити нашу команду. Розгубленості після пропущеного м'яча не відчував, розумів, що попереду ще вдосталь часу.

Шкода, що ми не зуміли до кінця гри витримати той темп, який був заданий у першому таймі. Не використали завойований нами простір і не довели до логічного завершення дуже хороші контратаки, коли вели в рахунку. Потім ми пропустили, вважаю, досить нелогічний м'яч. Але в будь-якому разі це була наша помилка. Ми дозволили хорватам на емоціях, на підйомі провести кінцівку матчу агресивніше, ніж ми...

На знімках: хорватські дівчата вродливі, та наші хлопці не гірші; Андрій Шевченко свого імені не зганьбив.

Фото Євгена КРАВСА (із Загреба).

Почнуть з кваліфікації

Баскетбол. Як повідомляє офіційний сайт Євроліги, починаючи з сезону 2011/12 буде введено нову систему ліцензування, відповідно до якої українська ліга отримує ліцензію В Євролігі.

Це означає, що чемпіон України зможе взяти участь у кваліфікаційному турнірі серед 8 клубів, двоє найкращих з яких отримають місце в найсильнішому європейському турнірі. Більше того, у разі успішного виступу українських команд рейтинг країни може зростати, а це означає можливість прямого виходу до основного турніру Євроліги на наступні сезони.

Іменини стадіону

Футбольний клуб «Буча» з однойменного міста Київської області в минулі вихідні відзначив десятиліття свого стадіону матчами.

Перший з них місцевий клуб «насухо» програв маститому суперникові, молодіжній збірній України, — 0:7.

— Звичайно, прикро, що наші хлопці не змогли забити гол своїм суперникам, — каже президент ФК «Буча» Василь Олексюк. — Утім, ми особливими надіями й не тішилися, все-таки нам протистояли професіонали. По-справжньому, серйозно наша команда грає всього десять років. У 1999 році, коли мером міста став Анатолій Федорук, почався новий виток розвитку спорту в нашому місті. За півтора року побудували стадіон — без перебільшення, найкращий у Київській області. Склад команди підживлюємо талановитими місцевими хлопцями. Перспектив, можливостей і азарту вистачить на довгі роки.

Наступний матч провели ветерани ФК «Буча» і «Васко да Гама», клуб журналістів спортивних видань. Професіонали пера довели, що і на полі вони вміють робити те, про що кожного дня розповідають своїм читачам і слухачам.

Андрій НЕСТЕРЕНКО.

Фото автора.

На знімку: ветерани ФК «Буча» і команда журналістів — 2:2.

ОГОЛОШЕННЯ

Правобережна товарна біржа повідомляє про проведення відкритих біржових торгів (аукціону). На біржові торги виставляється майно, що належить ВАТ "Днепрохімбуд" (ЄДРПОУ 01238318), а саме:

Лот №1 - комплекс бетонного вузла, що складається з: **нерухоме майно**, а саме: А-1 станція перевантаження 47,3 кв.м., Б-1 диспетчерська бетонного вузла 18,3 кв.м., В-5 будинок дозування сумішей 448,5 кв.м., Г-1 станція перевантаження 243,7 кв.м., Д-1 механічна майстерня бетонного вузла 33,0 кв.м., №1 під- земна галерея, № 2 похила галерея, №3 надземна галерея, №4-7 склад цементу на 1000 т., №8 елеватор зі сходами, №9 відкритий склад піску й щебенів, І автодорога, трансформаторний кіоск (підстанція) 44,7 кв.м., будинок побутових приміщень прохідний 11,3 кв.м., **інженерні мережі**, а саме: мережі виробничої каналізації 45,0 м/п., воздуховод 35,0 м/п., зовнішня низьковольтна живильна мережа 120,0 м/п., електропостачання заводу 25,0 м/п., високовольтна електромережа 35,0 м/п., водогінна мережа зовнішня 65,0 м/п., трубопровід 115,0 м/п., паропровід 85,0 м/п., **рухоме майно**, а саме: весодозатори - 2 шт., трансформатор силовий - 2 шт., устаткування осередків НСО 36 кВт - 1 шт., шафа силової СПА - 8 шт., шафа СПАСХ5 - 1 шт., електродвигун 4020000 - 1 шт., редуктор бетономішалки - 1 шт., електродвигун - 1 шт., редуктор РУ 400 - 2 шт., електродвигун 22 кВт - 1 шт., електродвигун 5,5 кВт - 1 шт., двигун повороту 2 шт., редуктор ТЧУ 125 - 2 шт., двигун 37 кВт - 1 шт., електродвигун 15 кВт - 1 шт., електродвигун - 1 шт., електродвигун 22 кВт - 1 шт., стрічковий транспортер підземної галереї - 1 шт., шнек Ду-500 12,5 м. - 1 шт., гвинтовий конвеєр 1240 - 1 шт., гвинтовий конвеєр 25 - 1 шт., гвинтовий конвеєр - 3 шт., елеватор стрічковий 1366 01/08 - 2 шт., бетономішалка З 302 - 2 шт., насос ДС - 1 шт., вібратори майданчикові - 1 шт., пристрій для подачі цементу - 1 шт., відбійний молоток - 1 шт., пристрій для подачі цементу - 1 шт., регістри б/у - 2 шт., розташований за адресою: м. Дніпродзержинськ, вул. Дніпропетровська, 27.

Стартова ціна лота: 187816,80 грн. у т.ч. ПДВ.

Лот №2 - будинки й споруди, а саме: будинок розчинного вузла 48,0 кв.м., будинок дозиметро- змішувального відділення 54,0 кв.м., станція перевантаження розчинного вузла 25,0 кв.м., побутові приміщення розчинного вузла 15,0 кв.м., диспетчерська розчинного вузла 12,0 кв.м., будинок компресорної 30,0 кв.м., підземна галерея розчинного вузла 15,0 м., похила галерея розчинного вузла 35,0 м., відстійник шлакоделитель 80,0 кв.м., розташовані за адресою: м. Дніпродзержинськ, вул. Дніпропетровська, 27.

Стартова ціна лота: 319927,20 грн. у т.ч. ПДВ.

Лот №3 - устаткування, у кількості 14 (чотирнадцять) найменувань, а саме: прес 100 ТК 117А - 1шт., зварювальний трансформатор ТД 500 - 1 шт., електротельфер ТЭ 3511 - 1 шт., столи металеві - 6 шт., машина точкового зварювання МТ 1226-7 - 1 шт., вентилятор ВДН 8-1100 -1 шт., верстат для різання арматури - 4 шт., верстат виправлення і різання СМШ 357 - 2 шт., прес гідравлічний НП 50 - 1 шт., прес гідравлічний 2ПС-30 - 1 шт., агрегат АБ - 1 шт., напівавтомат зварювальний - 1 шт., кран балка г/п 2т - 1 шт., що знаходиться за адресою: м. Дніпродзержинськ, Дніпропетровська, 27.

Стартова ціна лота: 38785,00 грн. у т.ч. ПДВ.

Лот №4 - устаткування, у кількості 10 (десять) найменувань, а саме: верстат фрезерний СШ-4 - 1шт., верстат торцевий УПА - 1 шт., верстат рейсмус СП 6-7 - 1 шт., кран баштовий КБ 406 - 1 шт., підкранові шляхи 100 м/п., бетоноукладач - 1 шт., шляхи бетоноукладача 40 м/п., вібратор глибинний - 2 шт., вібратори майданчикові - 3 шт., трансформатор ТМ 630 - 1 шт., що знаходяться за адресою: м. Дніпродзержинськ, Дніпропетровська, 27.

Стартова ціна лота: 106505,00 грн. у т.ч. ПДВ.

Для участі в біржових торгах необхідно подати письмову заявку організаторові - Правобережній товарній біржі, за адресою: м. Дніпродзержинськ, пр. Леніна, 35с, з 9.00 до 17.00 (крім вихідних), внести гарантійний внесок (10% від стартової ціни) і реєстраційний внесок - 17,00 грн. на рахунок організатора торгів - Правобережної товарної біржі: р/с 26002236520100 у ДОД АППБ "Райффайзен Банк Аваль" у м. Дніпропетровськ, МФО 305653 , код 25957609.

Тел. для довідок **(8-0569) 53-11-24, 8-067-564-59-37.** Ознайомиться з майном можна по місцю розташування об'єкта.

Останній день прийому заяв **07.07.2009 р.** (включно).

Торги відбудуться **10.07.2009 р.** в 11.00, за адресою: м. Дніпродзержинськ, пр. Леніна, 35с, у торговельному залі Правобережної товарної біржі.

Постановою Господарського суду Луганської області (пл. Героїв ВВВ, 5/23, м. Луганськ, 91016) від 28.05.2009 р. по справі № 21/28б визнано банкрутом та відкрита ліквідаційна процедура Товариства і обмеженою відповідальністю «Вікна-Пласт» (91016, Луганська область, місто Луганськ, площа Героїв ВВВ, буд. 5, приміщення 23, код ЄДРПОУ 32797219, п/р 26002001490001 Ф-Я АКБ «НАДРА» «ЛУГАНСЬКЕ РЕГ. УІІР.», м. Луганськ, МФО 304193).

Ліквідатором призначений голова ліквідаційної комісії Плотніков Володимир Юрійович, 91040, м. Луганськ, кв. Ватутіна, буд. 24, кв. 32, тел.: 8 (050) 1460870. Претензії приймаються протягом місяця від дня публікації оголошення.

05.06.2009 року Постановою Господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-Б) у справі № 50/343 Товариство з обмеженою відповідальністю «Сінтех» (01024, м. Київ, вул. Круглоуніверситетська, буд. 22-а, код ЄДРПОУ 32982300, р/р 2600735, МФО 380106, ЗАТ АКБ «ТРАСТ-КАПІТАЛ») визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Кандаурову А. П. (ліцензія АВ №347168 від 22.08.2007 р., 02183, м. Київ, вул. Кибальчича, 5-А, кв. 40). Претензії кредиторів приймаються протягом місяця.

05.06.2009 року Постановою Господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-Б) у справі № 50/344 Товариство з обмеженою відповідальністю «Торговий Дім «Біг-Маркет» (01015, м. Київ, вул. Лейпцигська, 5, код ЄДРПОУ 35920032, р/р 260033159601 в ТОВ КБ «Даніель», МФО 380980) банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Кандаурову А. П. (ліцензія АВ №347168 від 22.08.2007 р., 02183, м. Київ, вул. Кибальчича, 5-А, кв. 40). Претензії кредиторів приймаються протягом місяця.

Господарським судом Чернігівської області (14000, м. Чернігів, пр-т Миру, 20) від 22.05.2009 порушено провадження у справі № 9/75б про банкрутство Дочірнього підприємства Державної акціонерної компанії «Хліб України» «Прилуцький комбінат хлібопродуктів № 1», код ЄДРПОУ 00952663 (пров. Залізничний, 19, м. Прилуки Чернігівської області, 17500).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Стук Ірину Михайлівну (ліцензія Мінекономіки України від 23.03.2006 р., серія АБ № 271749 (пров. Нахімова, 50, м. Чернігів, 14008). Заяви кредиторів приймаються Господарським судом Чернігівської області та розпорядником майна протягом 30 днів з дня опублікування оголошення.

Закрите акціонерне товариство «Центроенергокольормет»

Ідентифікаційний код 04720286, місцезнаходження: 69035, м. Запоріжжя, майдан Профспілок, 3 «А», зареєстроване Виконавчим комітетом Запорізької міської ради 13.07.1994 р. за реєстраційний № 1 103 120 0000 006493 повідомляє про свою ліквідацію за рішенням загальних зборів акціонерів від 29.05.2009 р.

Претензії кредиторів приймаються ліквідаційною комісією протягом 2 (двох) місяців з дати публікації відомостей про ліквідацію за адресою: 69035, м. Запоріжжя, майдан Профспілок, 3 «А».

Ухвалою Господарського суду міста Києва, 01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-Б, по справі № 44/274-б від 15.05.2009 р. порушено справу про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «ВЕНЕЦІЯ ПЛЮС-2004 РІК» (інд. 01133, б-р Лихачова, 1/27, код ЄДРПОУ 33229968) та відкрито процедуру розпорядження майном по справі № 44/274-б. Розпорядником майна боржника призначено арбітражного керуючого Кіцула Сергія Богдановича (Ліцензія серія АВ № 081007 від 26.04.2006 р.). Вимоги кредиторів приймаються протягом тридцяти днів з дня опублікування оголошення за адресою арбітражного керуючого: 02097, м. Київ, вул. Лісківська, 28, кв. 15.

Ухвалою господарського суду міста Києва, 01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-Б, по справі № 44/257-б від 15.05.2009 р. порушено справу про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «ВЕКТОР СК» (інд. 01004, м. Київ, вул. Червоноармійська/Басейна, 1-3/2, літ. А, код ЄДРПОУ 33230245) та відкрито процедуру розпорядження майном по справі № 44/257-б. Розпорядником майна боржника призначено арбітражного керуючого Кіцула Сергія Богдановича. (Ліцензія серії АВ № 081007 під 26.04.2006 р.). Вимоги кредиторів приймаються протягом тридцяти днів л дня опублікування оголошення, за адресою арбітражного керуючою: 02097, м. Київ, вул. Лісківська, 28, кв. 15.

Постановою господарського суду Черкаської області від 26.05.2009 року по справі № 01/1273 визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру щодо товариства з обмеженою відповідальністю «ТАУСАМГАТ» (18000, м. Черкаси, вул. Хоменка, 19, код ЄДРПОУ 35838425, п/р № 26000187542800 в АКІБ «УкрСиббанк», м. Черкаси, МФО 351005).

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Звєздічева максима Олександровича, ліцензія АВ № 456401 (м. Черкаси, бул. Шевченка, 132, кв. 16, тел.: (067) 4703050).

Господарський суд Донецької області ухвалою від 18.05.2009 року по справі № 42/49Б порушив провадження по справі про банкрутство Державного підприємства «Експертно- аналітичний центр сприяння технічному переозброєнню галузі (Центр) Міністерства палива та енергетики», м. Донецьк (ЄДРПОУ 24654479, юридична адреса: 83000, м. Донецьк, вул. Артема, 97).

Розпорядником майна призначений арбітражний керуючий Зінченко Б. Б.(ліц. Серії АБ № 176230 від 29.09.2005 р.). Вимоги кредиторів приймаються розпорядником майна протягом тридцяти календарних днів від опублікування цього повідомлення за наступною адресою: 85400, Донецька область, м. Селідово, вул. Кутузова, 4/2.

Державна екологічна інспекція в Київській області оголошує конкурс на заміщення вакантних посад:

начальника відділу бухгалтерського обліку та адміністративно-господарського забезпечення - головного бухгалтера;

начальника відділу екологічного контролю та радіаційної безпеки на держкордоні в зоні діяльності митниць призначення та відправлення - старшого державного інспектора з охорони навколишнього природного середовища в Київській області;

головного спеціаліста відділу екологічного контролю водних об'єктів, атмосферного повітря та поводження з відходами - державного інспектора з охорони навколишнього природного середовища в Київській області;

провідного спеціаліста відділу екологічного контролю та радіаційної безпеки на держкордоні в зоні діяльності митниць призначення та відправлення - державного інспектора з охорони навколишнього природного середовища в Київській області.

провідного спеціаліста відділу кадрової роботи, контролю виконання, планування аналізу інспекційної діяльності, зв'язків з громадськістю та ЗМІ.

Вимоги до претендентів: громадяни України, вища освіта відповідного спрямування за освітньо-кваліфікаційним рівнем спеціаліста або магістра. Досвід роботи за фахом у державній службі на посаді начальника відділу не менше як п'ять років, головного спеціаліста або провідного спеціаліста не менш як три роки. Досконале володіння державною мовою, вміння працювати з комп'ютером на рівні досвідченого користувача.

Документи приймаються протягом місяця з дня опублікування. Повна інформація про умови конкурсу, про основні функціональні обов'язків, розміру та умов оплати праці надається за телефоном 391-69-57 або за адресою: м. Київ, вул. Ломоносова, буд. № 83-а з 8.30 до 17.30, крім вихідних.

Господарським судом Харківської області (м. Харків, Держпром, 8 під.) ухвалою від 06.04.2009 р. порушено справу № Б-24/51-09 (вх. № 2722/2-24) про банкрутство Відкритого акціонерного товариства "Харківметробуд" (м. Харків, вул. Петровського, 30-А, код 01387254, р/рахунок 26002301000780 у ХФ АКБ "Мрія", МФО 351629) та введено мораторій на задоволення вимог кредиторів. Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Цимберова Дмитра Ілліча (м. Харків, вул. Бакуліна, 9/13, кв. 42; ліцензія АВ № 347104 від 06.08.2007 р., номер 2644513514). Претензії кредиторів та інвесторів приймаються протягом тридцяти днів від публікації оголошення за адресою: м. Харків, вул. Петровського, 30-А.

Господарським судом Харківської області (м. Харків, Держпром, 8 під.) ухвалою від 25.02.2009 р. порушено справу № Б-39/46-09 (вх. .№ Б-1501/2-39) про банкрутство акціонерного товариства "ХАРКІВСТАЛЬКОНСТРУКЦІЯ" (юр. ад. м. Харків, вул. Джанкойська, 76; код 01413848, р/рахунок 26008036456500 у ХФ АКІБ "УкрСиббанк", МФО 351005) та введено мораторій на задоволення вимог кредиторів. Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Кузнєцову Оксану Анатоліївну (ліцензія АБ № 216971 від 26.04.2005 р.). Претензії кредиторів та інвесторів приймаються протягом тридцяти днів з дня публікації оголошення за адресою: м. Харків, вул. Малом'ясницька, 2.

Господарський суд Донецької області (83048, м. Донецьк, вул. Артема, 157) Постановою від 27.05.2009 р. по справі № 27/135 Б визнав банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Інтерфіш» та відкрив ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором по справі призначений арбітражний керуючий Мернік Олексій Вікторович (ліцензія № 081144 серія АВ), конт. тел.: 8 (062)389-44-56, адреса: 83122, м. Донецьк, вул. Куйбишева, буд. 262, кв. 70.

Реквізити боржника-банкрута: 83045, м. Донецьк, вул. Професорів Богуславських, 3; код ЄДРПОУ 32085064; рахунок № 26007138600 в ЗАТ «Донгорбанк», м. Донецьк, МФО 334970.

05.06.2009 року Постановою Господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-Б) у справі № 50/342 Приватне підприємство «ЕТК Адлер» (03126, м. Київ, просп. Відрадний, буд. 28-В, кв. 25, код 33343900, р/р 26001000000243 в ВАТ «Родовід Банк», МФО 321712) визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Кандаурову А. П. (ліцензія АВ №347168 від 22.08.2007 р., 02183, м. Київ, вул. Кибальчича, 5-А, кв. 40). Претензії кредиторів приймаються протягом місяця.

Господарський суд Харківської області (61022, м. Харків, пл. Свободи, 5, Держпром, 8-й під.) постановою по справі № Б-19/61-09 від 25 травня 2009 року визнав банкрутом ТОВ "Актив-Агро" (ЄДРПОУ 32859149, Харківська обл., смт. Краснокутськ, вул. Леніна, 267).

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Чаговець Т. П. (ліц. АБ № 116164 від 24.12.04 р.

Касові апарати «Кроха», 64 штуки б/в,
35 штук - нові, ціна договірна.
Телефон: 2783393; 2783452 (факс).

Постановою господарського суду Миколаївської області (54001, м. Миколаїв, вул. Адміральська, 22) по справі № 18/32/09 від 28.05.2009 року Товариство з обмеженою відповідальністю «Агро Юстас» (54025, м. Миколаїв, пр. Героїв Сталінграду, 3, код ЄДРПОУ 35176211) визнано банкрутом та розпочато ліквідаційну процедуру у відповідності до ст. 52 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом».

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Пейчева Віталія Семеновича, ліцензія Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції України АБ № 216990 від 27.04.2005 року (54046, м. Миколаїв, вул. Архітектора Старова, буд. 6, кв. 55).

Заяви кредиторів та можливих санаторів приймаються протягом двох місяців з дня публікації цього оголошення.

НЕОВАСТАТ

НОВИЙ ПРОТИПУХЛИННИЙ МЕДПРЕПАРАТ НОВОГО ПОКОЛІННЯ
(виробник Атріум Біотехнолоджи Інк. Канада).

- Пригнічує ріст кровоносних судин в пухлині;
- Зменшує ризик появи метастазів;
- Сприяє руйнуванню пухлинних клітин;
- Не пошкоджує клітини здорових тканин;
- Покращує якість життя.

Наказом Кабміну № 400 від 23.03.06 р. включено до національного переліку лікарських препаратів.

Телефони для довідок та замовлень:
8(044)559-15-85; 8(044)575-31-67; 8(044)573-50-40.
e-mail: lpp klf@vofarmacia.kiev.ua, web: www. vofarmacia.kiev.ua

Ліц. серія АБ № 116758 від 01.12.2004 р.

Рег. посвідчення № UA/1874/01/01

Перед вживанням ознайомтесь з інструкцією і проконсультуйтесь у лікаря.

25.05.2009 р. господарський суд Львівської області (79014, м. Львів, вул. Личаківська, 128) визнав товариство з обмеженою відповідальністю «Ліфан ДК» (79039, м. Львів, вул. Брюховицька, 35; ЄДРПОУ 00274826, р/р 26062301417263 у Філії «Відділення Промінвестбанку м. Львів», МФО 325633) банкрутом і відкрив ліквідаційну процедуру у справі № 21/17.

Ліквідатором банкрута призначено арбітражного керуючого Михайлюка Ростислава Юліановича (ліцензія Державного департаменту з питань банкрутства Міністерства економіки України серія АВ № 307378 від 29.03.2007 р., який проживає за адресою: 79014, м. Львів, вул. Козланюка, буд. 2, кв. 7).

Претензії кредиторів приймаються протягом 30 днів від дня опублікування.

Постановою Господарського суду міста Києва, 01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-Б, від

26 травня 2009 р. у справі № 44/235-Б Товариство з обмеженою відповідальністю «БЄЛАРА», код ЄДРПОУ 32662802, адреса: 02092, м. Київ, вул. Алма-Атинська, буд.58; рах. № 26003301002804 в АКБ «Трансбанк», м. К иїв, МФО 300089, визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Філатова Владислава Арнольдовича, ліцензія АВ № 397257 від 03.09.2008 р.

Адреса: 03191, м. Київ, вул. Маршала Копєва, б. 9, кв. 141, тел.: 8 (044) 75-70-64.

10 червня в Україні мінлива хмарність, переважно без опадів. Дощі очікуються в північних і західних регіонах. Вітер південний, південно-східний, 4 м/с. Температура вночі 14—18 градусів тепла, удень 25—29, на Закарпатті та в східних областях — до 32 градусів тепла.

ЦЬОГО ДНЯ, 10 ЧЕРВНЯ

❒ **1819.** Народився французький живописець Густав Курбе. ❒ **1921.** Під Тулою (Росія) створено державний музей-садибу Льва Толстого "Ясна Поляна". ❒ **1933.** Пуск Дніпровського алюмінієвого заводу в Запоріжжі. ❒ **1944.** У концтаборі "Заксенхаузен" загинув поет Олег Ольжич. ❒ **1964.** У Москві відкрито пам'ятник Тарасові Шевченку. ❒ **2008.** Не стало киргизького письменника і громадського діяча Чингіза Айтматова.

КУНСТКАМЕРА

Фото з сайту www.whitewater.ru

Хейєрдал мав рацію

Учені давно вступили в непримиренну дискусію, обравши об'єктом суперечки походження корінних жителів острова Пасхи. Відомо, що норвезький дослідник Тур Хейєрдал відстоював свою точку зору, пов'язану з мореплавцями з Південної Америки. Інша версія базувалася на полінезійському походженні перших остров'ян. Причому ця думка обстоювалася з особливою завзятістю.

Об'єктивна відповідь на непрозв'язні, здавалося б, питання виявилася в могильнику під однією з кам'яних статуй. Тут було виявлено 308 кістяків. Знахідка поховань, зроблених більш ніж 2500 років тому, надала в розпорядження вчених солідний матеріал, що дозволяє точно встановити антропологічний тип людей за їхніми черепами.

Однак перш ніж почати свої дослідження археологи і палеонтологи пережили «криміналістичну історію». Знахідка була настільки сенсаційна, що на острів поспішили вчені з різних країн і почали в буквальному значенні цього слова розкрадати і без дозволу вивозити унікальні кістяки. Довелося вжити термінових заходів, запросивши для охорони розкопок місцевих поліцейських.

У результаті подальших досліджень, проведених співробітниками Уайдменської антропологічної лабораторії (США), було зроблено висновок, що праісторичні мешканці острова Пасхи — це південноамериканські індіанці, приблизно з давнього Перу. У пізніші епохи вони змішалися з полінезійцями — теж чудовими мореплавцями. Одне слово, Тур Хейєрдал мав рацію.

Сторінку підготував Валентин НІКОЛАЄВ.

Ленінський урок

НЕВИГАДАНІ ІСТОРІЇ

Ця історія сталася багато років тому. Головний редактор газети «Молодь України» пішов на підвищення. Його заступник замучився: призначать його чи ні? Співчуття виявили редактор іншої газети — «Комсомольское знамя» — Анатолій Мельниченко й відповідальний секретар Євген Северинов. Покликали до себе, налили чарку, заспокоїли. Порадили:

— Годі дрейфити, прояви себе! Такого випадку може більше не бути.

— Як це — прояви? Куди вже більше!

— Почин вигадай! Запропонуй на комсомольських зборах проводити Ленінські уроки. Маяковський себе «під Леніна» чистив! Досі його заповіт ніхто не кинув у маси. Підхопи цитату! Зброя без практики іржавіє. Ленінський урок — саме те, що треба, молоді сподобається...

Вибухи реготу, що пролунали навздогін, заступник не чув. Він майже біг коридором. Проковтнув наживку. Мозок набрав обертів, поспішав зафіксувати ідею на папері.

— Ну йому й вліплять за дурну ініціативу, — потирали руки веселі провокатори. — Без того організації стогнуть від зборів-засідань. Цікаво подивитися на його пику після виходу із приймальні ЦК комсомолу України.

Але осічка в них вийшла. Пропозицію заступника редактора республіканської газети схвалили не тільки в Києві, а й у Москві. Незабаром всі молодіжні газети Союзу одержали директиву розгорнути почин і регулярно висвітлювати на своїх сторінках. Років з двадцять, до самої перебудови, секретарі комсомольських організацій звітували за Ленінські уроки.

А заступник так і не пересів у жадане крісло. Йому підшукали менш помітну посаду. Мабуть, настільки ініціативний малий не занадто влаштовував директивні органи...

Яків МАХЛІН.

З ЖИТТЯ ЗНАМЕНИТОСТЕЙ

«Тому, хто творить дива»

«Видатні люди діляться на дві категорії: одних людство не хоче забути, інших — не може», — сказав якось польський письменник Владислав Гжещик. Саме про таких пишуть книги, знімають фільми... Але часто й найменші штрихи з їхнього життя становлять чималий інтерес і багато чого часом про них розповідають...

От, приміром, основоположник сучасної мікробіології й імунології, видатний французький вчений XIX століття Луї Пастер. Коли по всьому світу поширилася звістка про те, що він відкрив засіб для лікування сказу, йому почали писати багато людей. Якось знаменитий мікробіолог отримав листа, на якому була така адреса: «Париж, вулиця Ульм. Тому, хто творить дива». На пошті ні хвилини не вагалися, кому доставити це послання...

У німецького піонера ракетобудування Германа Оберта був такий ледачий лаборант, що використовував найменшу можливість уникнути роботи. Оберт, як людина делікатна, багато разів хотів його звільнити, але не міг знайти в собі сили заявити ледареві про це. Нарешті терпець йому увірвався і він зробив це в такій формі: «Давайте все-таки оформимо офіційно той сформований уже факт, що ви в мене не працюєте».

А от коли англійський лікар Джон Хантер (1728—1793), один із засновників сучасної хірургії, з'явився одного разу в аудиторії, він побачив, що на лекцію прийшов усього один студент. Зі словами: «Не витрачати ж мені свій час на одного слухача!» Хантер зник у сусідній кімнаті, де був анатомічний музей, і за хвилину виніс звідти скелет людини. Акуратно поставивши його поруч із єдиним присутнім студентом, він повернувся на кафедру й почав лекцію: «Джентльмени, минулого разу ми розглянули...».

Сьогодні Марк Твен відомий як гуморист і сатирик, гострий критик американського способу життя початку XX століття. Але багато десятків років було зовсім забуто про один його винахід. Письменник одержав патент на альбом для газетних вирізок із заздалегідь нанесеними на аркуш смужками клею. Щоб наклеїти потрібну вирізку, досить було зволожити смужку на аркуші альбому й притиснути до неї вирізану замітку.

Життя і твори англійського письменника Оскара Уайльда були сповнені парадоксів. Його згадують як дотепника, автора численних жартівливих афоризмів, розрахованих нерідко на те, щоб шокувати світське товариство. Так одного разу письменник помітив: «Моя трагедія в тому, що живу я геніально, а пишу — всього лиш талановито».

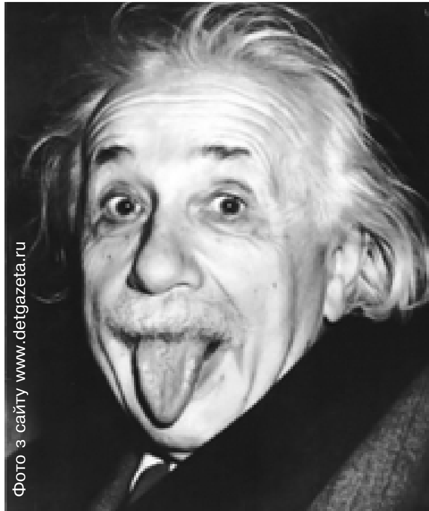

Фото з сайту www.detgazeta.ru

Якось відомого фізика-теоретика, одного із творців квантової механіки Вольфганга Паулі спитали, що він думає про спробу Гейзенберга створити єдину теорію поля (завдання, що не вдалося й Ейнштейну). Скорчивши скептичну міну, Паулі намалював на листі паперу порожній прямокутник і підписав: «Це має показати світові, що я можу малювати не гірше за Тиціана. Бракує тільки деяких технічних деталей».

Відомий фізик Отто Фріш розповідав у своїх спогадах, що Ейнштейн через надто м'який характер ніколи не міг відмовити численним фотографам, художникам і скульпторам, що мріяли увіковічнити великого вченого. Позування віднімало в нього так багато часу, що одного разу він відповів випадковому знайомому на запитання про професію: «Моє основне заняття — натурник».

В усьому світі шанують талант великого англійського драматурга Бернарда Шоу. Він завжди був оригінальним у своїх висловлюваннях — часом різких, неприємних, але завжди гранично чітких і лаконічних. От одне з них: «В Англії, як і скрізь, справді оригінальні твори розпізнає одразу лише жменька людей. Визнання завжди запізнюється, і стало банальною істиною те, що геній одержує замість хліба камінь, та й то — посмертно».

ДО РЕЧІ

Важко сказати, хто це підраховував, але сучасники стверджували, що французький письменник Оноре де Бальзак, працюючи над «Людською комедією», випив п'ятдесят тисяч(!) філіжанок кави.

НЕСПОДІВАНИЙ РАКУРС

Чому люди брешуть?

В ім'я чого і як часто люди брешуть? На це запитання досі не знайдено точну відповідь. Тим паче цікаво познайомитися з тим, що думають з цього приводу американські вчені з Вірджинського університету...

Відомо, що основною мотивацією брехні для більшості людей є користь, і спрямована вона на досягнення конкретних, часом навіть благих, цілей. Утім, все це відомо й навіть описано в класичній літературі. Психологи з Вірджинії поставили перед 80 студентами університету, відібраними для експерименту, і 70 дорослими людьми трохи іншу мету. Цікаві підсумки: виявилося, наприклад, що студенти брешуть у кожному третьому своєму висловлюванні, дорослі — в п'ятому. При цьому в більшості випадків ніякої корисливості не переслідувалося, просто хотілося мати привабливіший вигляд в очах інших.

Досліди показали, що така неправда більше властива насамперед чоловікам. Жінки ж віддавали перевагу альтруїстичній неправді. Приміром, щоб їхній співбесідник було приємно: «Ти сьогодні маєш чарівний вигляд». Це — стосовно статі. Коли ж мова заходить про характери, типи людей, з'ясовується, що частіше за інших брешуть екстраверти — ті, чий сердечний спокій значною мірою залежить від того, що думають про них знайомі. Заради матеріальної вигоди схильні до брехні, скажімо, торговельні агенти, чого вони самі не заперечують.

Психологи спробували змоделювати ситуацію, в якій ніхто не бреше. Для цього учасників експерименту розділили на більші й менші групки і суворо заборонили їм не тільки брехати, а навіть перебільшувати істину.

— за їхнім визнанням, це було справжнє нещастя. Більшість «піддослідних» швидко втратили інтерес до спілкування. Іноді бесіди носили навіть ворожий характер. Але варто було психологам однієї з 20 груп, де проходили бесіди, вийти на двадцять хвилин, як в аудиторії всі із задоволенням почали теревенити.

Редактор номера Віталій ЖЕЖЕРА.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО**, Анатолій **ГОРЛОВ**, Сергій **ДЕМСЬКИЙ**, Віталій **ЖЕЖЕРА**, Іван **ІЛЛЯШ**, Світлана **ПИСАРЕНКО**, Віталій **СУДДЯ**.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Ⓟ Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для фізичних осіб — 40224, 08775, для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна на 2009 рік: для фізичних осіб — 10,00 грн. та 6,00 грн., для підприємств і організацій — 30,00 грн на місяць.

Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 150000.

ВАТ «Видавництво «Київська правда» 04136, м. Київ, вул. М. Гречка, 13.

Зам. 1126

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

☎ **ТЕЛЕФОНИ:**

для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

